ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ, ಆನಂದವನ

ಶ್ರೀ

ಕನಕಮಹಿಮಾದರ್ಶ.

ಲೇಖಕ—

ವೈ. ವಾ. ಭೀಮಾಚಾರ್ಯ ವಡವಿ.

ಪ್ರಕಾಶಕ,

ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ,

ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ, ಆನಂದವನ.

—(೨ನೇ ಮುದ್ರಣ)—

1939

೮ ಆಣೆ

ಪ್ರ ಥ ಮ ಮು ದ್ರ ಣ ದ

ಮುನ್ನುಡಿ.

ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗವು ಇತರ ಎಲ್ಲ ಸಾಧನೆಗಳಿಗಿಂತ ಹಗುರಾದದ್ದು, ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಫಲಪ್ರದವಾದದ್ದು, ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಯ್ದು ಬಿಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದು ಇದ್ದು. ಈ ಭಕ್ತಿಸಾಧನವನ್ನೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತರಲು ಎಲ್ಲ ಸಾಧು-ಸಂತರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಲಿರುವರು. ಇಂಥ ಸಾಧು-ಸಂತರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಚರಿತ್ರನಾಯಕನು ಶ್ರೇಷ್ಠತರಗತಿಯವನೆಂಬದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗದೆ ಇರದು! ಇಂಥ ಮಹಾಮಹಿಮನ ಚರಿತ್ರವು ಸದ್ಬೋಧ ಚಂದ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಲು ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಭೀಮಾಚಾರ್ಯ ವಡವಿ ಇವರನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸುವೆವು.

ಈ ಭೀಮಾಚಾರ್ಯರ ಪರಿಚಯವು ಈಗೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗಿರುವದು. ಶ್ರೀಮತ್ ಹನುಮದಾಸರ ಚರಿತ್ರ ಹಾಗು ಪ್ರಸ್ತುತದ ಶ್ರೀ ಕನಕಮಹಿಮಾದರ್ಶವೆಂಬೆರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೃತಾರ್ಥಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ಚಂದ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಋಣಿಯನ್ನಾಗ ಮಾಡಿರುವರು. ಇವರು ನುರಿತ ಲೇಖಕರಿರುವರಲ್ಲದೆ, ಭಾವಿಕರೂ ಇರುವರು. ಇಂಥ ಸದ್ಭಾವನೆಯ ಲೇಖಕರು ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸದೆ ಇರಲಾರವು!

ಶ್ರೀ ಕನಕಮಹಿಮಾದರ್ಶವು ಭಾವಿಕರ ಚಿತ್ತವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿಸುವದು. ಭಗವಂತನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯೇ ಮೂಲಕಾರಣವೆಂಬದನ್ನು ಈ ಆದರ್ಶದಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ನೋಡಬಹುದು. ಹೀನ ಜಾತಿಯವನಾದ ಕನಕನು ಭಕ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ದಶಗ್ರಂಥಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗಿಂತಲೂ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಅಧಿಕ ಪ್ರಿಯನಾದನು. ಭಗವಂತನು ಭಕ್ತಿಯನ್ನೇ ನೋಡುವವನಲ್ಲದೆ, ವಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಪಂಥ-ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡಲಾರನೆಂಬದನ್ನು ಈ ಕನಕನ ಚರಿತ್ರವು ಸಾರಿ ಹೇಳುವದು. ನಾನು ಶ್ರೇಷ್ಠನು, ನಮ್ಮ ಜಾತಿ-ಪಂಥಗಳು ಶ್ರೇಷ್ಠವು, ಎಂದು ಬಡಿದಾಡುವ ಜನರು ಈ ಚರಿತ್ರದಿಂದ ಬುದ್ಧಿಗಲಿಯ ಬಹುದೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಪ್ರಕಾಶಕ.

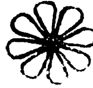
ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ.



ಮುದ್ರಕರು:

ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ, ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಪ್ರೆಸ್ಸ,

ಆನಂದವನ ಆಗಡಿ



ಶ್ರೀ

ಕನಕಮಹಿಮಾದರ್ಶ.

[೧ನೇ ಭಾಗ]

ಶ್ರೀಯುನನವರತ ವಕ್ಷೋಭಾಗದೊಳ್ ವಚ ।
ಶ್ರೀಯುನೆಂದುಂ ವದನವಾರಿರುಹದೋಳ್ ಜಯ ।
ಶ್ರೀಯನಾಗಳು ಭುಜದೊಳೊಪ್ಪೆ ಧರಿಸಿರ್ಪ.....ದೌಬಳದ ನರಸಿಂಹನು ॥

ಶ್ರೀಯುಮಂ ವರವಚಶ್ರೀಯುಮಂ ನುತಜಯು ।
ಶ್ರೀಯುಮಂ ಕೊಟ್ಟುಖಿಳ ಲೋಕಧವಳಿತ ಯುಶ ।
ಶ್ರೀಯುಮಂ ಪಾಂಡವರ್ಗಿತ್ತವೋಲಿತ್ತು ಸಲಹುಗೆ ಸಕಲಸಜ್ಜನರನು ॥೧॥

(ಜೈಮಿನಿಭಾರತ)

ಶ್ರೀ ಭಗವಂತನ ಪಾದಾರವಿಂದವನ್ನು ಸೇರಬೇಕಾದರೆ, ಉತ್ತಮ ವರ್ಣದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಬೇಕು; ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನೇ ಆಗಬೇಕು ಹೀಗೆಂಬ ನಿಯಮವೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಯಾವ ವರ್ಣದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಲಿ, ಎಂಥ ಮೂಢ ಮತಿಯೇ ಆಗಲಿ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿಯೊಂದನ್ನಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು; ಆತನ ಪಾದವನ್ನು ಸೇರುವದೇಕೆ? ಆತನೇ ಇವರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ತಿರುಗ ಲಾರಂಭಿಸುವನು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಮಹಾಪುರುಷರ ಚರಿತ್ರ ಗಳೆಷ್ಟೋ ಇರುವವು. ಆದರೂ ಅವು ಚರ್ವಿತಚರ್ವಣ ದೋಷದಿಂದ ನಮ್ಮ ವಾಚಕರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೇಸರಗೊಳಿಸುವವೇ ಹೊರತು, ಒಬ್ಬ ಬಡ ಕುರುಬನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕನಕದಾಸನ ಚರಿತ್ರೆಯಷ್ಟು ಮನರಂಜನೆ ಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಾರವು. ಕಾರಣ ಆತನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೇ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿ ಕೊಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಂಕಾಪುರ ತಾಲೂಕಿನೊಳಗೆ 'ಬಾಡ'ವೆಂಬುವದೊಂದು ಸಣ್ಣಹಳ್ಳಿಯುಂಟು. ಅದನ್ನು ಈಗಿನ ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ನಕ್ಷೆಯೊಳಗೆ ನೋಡಬಹುದು. ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುರುಬಗೌಡನೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಬೀರಪ್ಪನೆಂಬುವನೊಬ್ಬ ರೈತನಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಲ್ಲರೂ ಈತನಿಗೆ ಬೀರಪ್ಪನೆಂದು ಕರೆಯದೆ † ನಾಡಗೌಡನೆಂದೇ ಗೌರವಿಸಿ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆತನಿಗೆ ಮಹಾಸಾಧ್ವಿಯಾದ ಬಚ್ಚಿಯೆಂಬೊಬ್ಬ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದಳು. ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಬಡವರಾದರೂ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆವವರಾಗಿದ್ದರು. ದೇವ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ಭಕ್ತಿ, ದಾನ-ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಬಹಳ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಂದಾದರೂ ನಿಷ್ಠುರವಾಡರು. ಪರಹಿತವೇ ಪರಗತಿಗೆ ಸಾಧನವೆಂದು ನಂಬಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವರು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜನರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇರುವದಿಲ್ಲ? ಅಂದಮೇಲೆ ದೇವರು ಪ್ರೀತನಾಗಬೇಡವೇ? ಕುಸ ದಿವಸಗಳ

---

† ಚಾಲುಕ್ಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದೊಳಗೆ ಗ್ರಾಮ ಪದ್ಧತಿಯು ಬಲು ಅಂದವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು:—

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಳ್ಳಿಗಾಗಲಿ, ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮಸಂಘವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಥ ಸಂಘಗಳುಳ್ಳ ಎಷ್ಟೋ ಊರುಗಳಿಗೆ "ನಾಡು" ಎಂಬ ಹೆಸರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಗ್ರಾಮಸಂಘಗಳು—ಊರೊಳಗಿನ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವದೂ, ಹೊಸ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಸಾಗು ಮಾಡಿಸುವದೂ, ಪಡಭೂಮಿಗಳನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡುವದೂ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವದೂ, ಕರಗಳನ್ನು ವಸೂಲ ಮಾಡುವದೂ ಇವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಇವರ ಕೆಲಸವನ್ನೂ, ಲೆಕ್ಕ-ಪತ್ರಗಳನ್ನೂ ನಾಡಿನ ಸಂಘದವರು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಗ್ರಾಮಸಂಘಕ್ಕೆ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಊರ ಜನರು ಆರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

[ಬರಬರುತ್ತ ಸುಧಾರಣೆಯು ಹೆಚ್ಚಾದ ಈ ೨೦ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಬದಲು ತಾಲೂಕ-ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ ಲೋಕಲ್‌ಬೋರ್ಡುಗಳು ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿರುವವು]

ಬೀರಪ್ಪನು:—ಇಂಥ ನಾಡಿನ ಸಂಘದೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ (ಮೆಂಬರ)ನಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನಿಗೆ ನಾಡಗೌಡನೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಲ್ಲಿಯೇ ಬೀರಪ್ಪನಿಗೆ * ಆನೆಗುಂದಿಯ ಮಹಾರಾಜನಲ್ಲಿ ಮನೆಗಾರನ ಅಧಿಕಾರವು ದೊರೆಯಿತು. ಆಗ ಈತನು ೭೮ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಶಿಸ್ತು ಸಲ್ಲಿಸತಕ್ಕ ದೊಡ್ಡ ರೈತನೆಂದು ಹೆಸರುವಾಸಿಯೊದನು. ಈತನು ಜಾತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಕುರುಬನಾಗಿದ್ದನಲ್ಲದೆ ಮಾತು-ಕಥೆ, ಕೆಲಸ-ಬೊಗಸೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲದೆ ಮಹಾಸತ್ಪುರುಷನು; ಮೇಲೆ ದೈವಬಲವೊಂದು; ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ಕೈಕೊಂಡ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಿರಿವಂತನಾದನು. ಈತನ ಭಕ್ತಿ-ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ, ಬ್ರಹ್ಮತಂತ್ರಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರೆಂಬುವರು ಈತನಿಗೆ ಚಕ್ರಾಂಕಿತ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ಬೀರಪ್ಪನು ವೈಷ್ಣವ ಮತವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ತಿರುಪತಿಯ ಶ್ರೀವೆಂಕಟದೇವರಿಗೆ ನಡಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದನು.

ಮನೆಯಿಂದ ಸಿರಿವಂತನಾದಾಗ್ಯೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಿರಕಿರಿಯು ಮಾತ್ರ ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಬೀರಪ್ಪನ ಈ ಮನದುಮ್ಮಳಕ್ಕೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಅಣುಗನಿಲ್ಲದ್ದೇ ಕಾರಣವೆಂದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರು ಈಗಾಗಲೆ ಊಹಿಸಿರಬಹುದು. ಅವರ ಊಹೆಯು ನಿಜವಾದದ್ದು. ಸಿರಿವಂತರಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಅದೃಷ್ಟವಂತರಾಗುವರೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಸಿರಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಂತಾನವಿರುವದೂ, ಸಂತಾನವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಿರಿಯಿರುವದೂ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತುಸ ಅಪರೂಪವೇ ಸರಿ. ಬೀರಪ್ಪನೂ ಇದೇ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಈಗ ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಸಂಪತ್ತೂ ಉಂಟು. ಆದರೇನು? ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ್ದೊಂದು ಚಿಂತೆ. ಮಕ್ಕಳಿಂದಲೇ ಮದುವೆ-ಮುಂಜಿ, ಮಕ್ಕಳಿಂದಲೆ ಹಬ್ಬ-ಹುಣ್ಣಿವೆಗಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಮಕ್ಕಳಿಂದಲೇ. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಒಕ್ಕಳ ಹೊನ್ನಿದ್ದರೂ ಲೆಕ್ಕದೊಳಗಲ್ಲ. ರೊಕ್ಕವು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಕರತೆಗೆ ಆಗರವಾಗಲಾರದು. ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಬೀರ

---

* ಹೊಸಪೇಟೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ತುಂಗಭದ್ರಾನದಿಯ ಉತ್ತರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಈ ಪಟ್ಟಣವುಂಟು. ಇದು ಶ್ರೀರಾಮನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆಯೆಂದು ಕಿಂವದಂತಿಯುಂಟು; ಮತ್ತು ಪಾಂಡವರು ಅಜ್ಞಾತವಾಸಾನಂತರ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಉಪಪ್ಲವ್ಯ ಪಟ್ಟವೇ ಇದೆಂತಲೂ, ಇಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ಪಾಂಡವರ ವಂಶದವರೇ ಆಳಿದರೆಂತಲೂ, ಇದಕ್ಕೆ ದಕ್ಷಿಣ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿತ್ತೆಂತಲೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವದು.

ಪ್ಪನ ಮನದಲ್ಲಿ ಒಳಿತಾಗಿ ನಟ್ಟಿದ್ದವು. ಕುಳಿತಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಇದೇ ಯೋಚನೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಊಟ ಉಡಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಮಿತ್ತಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಓಡ್ಯಾಡುವನು, ಕೆಲಸ ಮಾಡುವನು. ಹೀಗೆಯೇ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಕಡೆಗೆ ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ: "ಎಲೈ ಕಾಂತೆ! ಎಷ್ಟು ಸಿರಿಯಿದ್ದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? 'ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಸಕಲ ಸಿರಿಶವ । ಕಿಕ್ಕಿದಖಿಳಾಭರಣ ವಿಭ್ರಮು....' ಎಂಬಂತೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಮನೆಯು ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಮಮಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ದೇವರು ಮಕ್ಕಳೊಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಎಂಥ ಸೌಖ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ನೋಡು. ಆಹಾ! ಮುದ್ದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದು ಅವರ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ನೋಡುವ ಆನಂದವು ನಮ್ಮ ದೈವದಲ್ಲಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಬರಿದೆ ಹಂಬಲಿಸಿದರೆ ಬರುವದೇನು? ಆದಕ್ಕೂ ಜಗದೀಶನ ಕರುಣವಿರಬೇಕು ಮನುಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಫಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವರೆಂದು ಕೇಳಿಯುಂಟು. ಆದರಿಂದ * ತಿರುಪತಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೇವದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟರಮಣ ಸ್ವಾಮಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಮೊರೆಯಿಡೋಣ ನಡೆ" ಎಂದುಸುರಿದನು. ಹೆಂಡತಿಯೂ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಿರುಪತಿಗೆ ಹೊರಟರು. ತಿರುಪತಿಯು ಯಾವಾಗ್ಗೆ ಬಂದೀತು? ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಯಾವಾಗ ನೋಡುವೆವು? ಎಂಬ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಯೇ ಅವರು ತಿರುಪತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರು.

---

* ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದಿವ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳುಂಟೆಂದು ಪೂರ್ವಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ತುತಿಸಿರುವರು.

ಶ್ರೀರಂಗಮಂಗಲಮಣಿಂ ಕರುಣಾನಿವಾಸಂ । ಶ್ರೀವೇಂಕಟಾದ್ರಿ ಶಿಖರಾಲಯ ಕಾಲಮೇಘಂ॥
ಶ್ರೀಹಸ್ತಿಶೈಲ ಶಿಖರೋಜ್ವಲ ಪಾರಿಜಾತಂ। ಶ್ರೀಶಂ ನಮಾಮಿ ಶಿರಸಾ ಯದು ಶೈಲದೀಪಂ ॥೧॥

ಶ್ರೀರಂಗ, ವೇಂಕಟಗಿರಿ, ಹಸ್ತಿಗಿರಿ, [ಕಂಚಿ] ಯದುಗಿರಿ. [ಮೇಲು ಕೋಟೆ]
ತಿರುಪತಿ (ವೇಂಕಟಗಿರಿ)ಯು ಮದರಾಸಿನ ಹತ್ತಿರವಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಭೂವೈಕುಂಠವೆಂದು ದಾಸರು ಹೊಗಳಿರುವರು.

ಭಕ್ತಶಿರೋಮಣಿಗಳಾದ



ಶ್ರೀ ಕನಕದಾಸರು.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವರು ಕಾಲುಬಾಡಿಗೆಯೆಂದು ಮೊದಲು ಕಣಜಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ದಕ್ಷಿಣೆ ಹಾಕುವ ಸಾಂಪ್ರದಾಯವುಂಟು. ಅದರಂತೆ ಕಾಲುಬಾಡಿಗೆಯನ್ನೂ ಮುಡುಪನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ದೇವರ ದರ್ಶನ ತಕ್ಕೊಂಡರು; ಹಾಗು ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಗಂಡ-ಹೆಂಡರಿಬ್ಬರೂ ನಾರುಬಟ್ಟೆಯನ್ನುಟ್ಟು, ತಿರುನಾಮವನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಸರ್ವ ತೀರ್ಥಾಟಣ ಮಾಡುತ್ತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಹತ್ತಿದರು. ದೇವತಾರಾಧನೆಯು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಬೀರಪ್ಪನಂತೆ ಬಚ್ಚಿಯಾದರೂ ಅಚ್ಚಬಕುತಿಯವಳು. ದಿನವಾಯಿತು, ಎರಡು ದಿನವಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ತಿಂಗಳೂ ಮುಗಿಯಿತು. ಸೇವೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ತುಸವಾದರೂ ಮನಸನ್ನು ಹಿಂದೆಗಿಯಲಿಲ್ಲ ಉದಾಸೀನರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕವಾದ ಸಂತೋಷ. ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ನೋಡುವನು? ಕಡೆಗೆ ನಿಚ್ಚಟವಾದ ಬಕುತಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಪಟ್ಟು ಬೀರಪ್ಪನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಒಂದು ಫಲವನ್ನು ನೀಡಿ, 'ಇದರೊಳಗರ್ಧವನ್ನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ನೀನು ತಕ್ಕೋ. ನಿನಗೆ ಸಾಧುಸಂತನಾದೊಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವನೆ'ಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದನು. ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಬೀರಪ್ಪನು ಎದ್ದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಫಲವು. ಇದೇನೆಂದು ಅರುಗುಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಸ್ವಪ್ನದ ಸಂಗತಿಯು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಆತನಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೇಳತೀರದು. ಬಯಸಿದೊಡವೆಯೇ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದು ಬಂದರೆ ಯಾರಿಗೆ ಆನಂದವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ತನ್ನ ಬಯಕೆ ನೆರವೇರಿತೆಂದು ಹಿರ್ರನೆ ಹಿಗ್ಗಿ, ಹೆಂಡತಿಗರ್ಧ ಫಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಾನರ್ಧ ಭುಂಜಿಸಿದನು; ಮತ್ತು ಮರುದಿನವೇ ದೇವರಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಲೋಕಪಾಲಕನ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಎಂದಾದರೂ ಲೋಪವುಂಟೇ? ಹೇಗಾದೀತು? ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಬೀರಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಸುರಾದಳು; ನವಮಾಸವೂ ತುಂಬಿತು, ಸುಖರೂಪವಾಗಿ ಗಂಡುಮಗನನ್ನೇ ಹೆತ್ತಳು. ಆಗ ಬೀರಪ್ಪನಿಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಗಬೇಡ! ಮಕ್ಕಳು ಮಕ್ಕಳೆಂದು ಬಯಸಿ ಬಹುದಿವಸಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದವರೇ ಆತನ ಆನಂದವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲರಲ್ಲದೆ ಇತರರು ತಿಳಿಯಲಾರರು. ಬೀರಪ್ಪನು ಕೂಡಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಮಗುವಿಗೆ ಜಾತಕ ಬರೆಯಿಸಿ ಧನಕನಕಾದಿಗಳನ್ನು

ದಾನ ಮಾಡಿದನು. ಎಷ್ಟೋ ಉತ್ಸವಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ತಿಮ್ಮನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ತಿಮ್ಮಪ್ಪನ (ಶ್ರೀವೆಂಕಟರಮಣನ) ವರಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಕಾರಣವೇ ಈ ಹೆಸರಿಟ್ಟರೆಂದು ನಾವೇಕೆ ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕು? ಈತನನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕನಾದ ಕನಕನೆಂದು ಮಾತ್ರ ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡೋಣ; ಅಂದರಾಯಿತು

ವಾಚಕರೇ! ಬೀರಪ್ಪನ ಪೈನತ ಭಕುತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ! ಆತನ ಭಾವನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ದೇವರು ಎಂತಹ ಫಲವನು ಕೊಟ್ಟನು? ದೇವಾಧಿ ದೇವಾ! ನಾರಾಯಣಾ! ಜಗನ್ನಿಯಾಮಕಾ! ಶರಣಾಗತ ರಕ್ಷಕನೆಂಬ ಬಿರುದು ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಾರ್ಥಕವಾದುದು.

ಇನ್ನು ತಿಮ್ಮನು ಕನಕನೆಂತಾದನೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳುವದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಈಗ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಕೇಳಿರಿ:

'ಬೆಳೆಯು ಪೈರು ಮೊಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಿಳಿಯುವದೆ'ಂಬ ನಾಣ್ಣುಡಿಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ ತಿಮ್ಮನು ಚಿಕ್ಕವನಿರುವಾಗಲೇ ಉಳಿದ ಹುಡುಗರಂತೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ದೇವರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕುಳಿತಲ್ಲಿ-ನಿಂತಲ್ಲಿ ದೇವರ ಭಜನೆಯು! ಆಟ-ವಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ದೇವರ ಮೂರ್ತಿಗಳೇ. ಅದರ ಹೊರತು ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತಶಿರೋಮಣಿಯಾದ ಚಂದ್ರಹಾಸನು ಬಾಲಕನಾಗಿದ್ದಾಗ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಅದರಿಂ ದಲೇ ಗೋಲಿಯಾಟವನ್ನಾಡಿ ಅದನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಈತನೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಈಗ ತಿಮ್ಮನು ಆರೇಳು ವರ್ಷದವನಾಗಿರುವನು. ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಂತೂ ಬಾಲಕನ ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಇದೊಂದು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ರತ್ನ; ತೇಜಃಪುಂಜವಾದ ಮೌಕ್ತಿಕ. ಮೂರು ಲೋಕದ ಸಾರ! ಸರ್ವಸ್ವವೂ ಇದೇ ಆಗಿತ್ತು; ಆದರೆ- 'ವ್ಯಸನಂ ಕೈರ್ನಸಂಪ್ರಾಪ್ತಂ ಕಸ್ಯಸೌಖ್ಯಂ ನಿರಂತರಂ' ಎಂಬಂತೆ ಎಂದೂ ವ್ಯಸನವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗದ ನಿರಂತರ ಸೌಖ್ಯವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸುವದು ಯಾವನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುವದು? ಬೆಳ್ದಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಕತ್ತಲೆ ಇದ್ದಂತೆ, ಸುಖದ ಹಿಂದೆ ದುಃಖವು ಇದ್ದೇ ಇರುವದು. ಅದರಂತೆಯೇ ಬೀರಪ್ಪನು ಮುಂದೆ ತುಸ ದಿವಸದಲ್ಲ ದೈವಗತಿಯಿಂದ ಮರಣ ಹೊಂದಲು, ಸುಖಸಾಗರದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುವ ಆತನ ಹೆಂಡರು ಮಕ್ಕಳು ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಲೆ ದುಃಖಸಾಗರದಲ್ಲಿ

ಮುಳುಗಿ ಹೋದರು. ಸಂಸಾರದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಹೀಗೆ. ಅದು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಳುವವರನ್ನು ನಗಿಸುವದು; ನಗುವವರನ್ನು ಅಳಿಸುವದು ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವರು. ಇರಲಿ.

ಅತ್ತ ಬೀರಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಬಚ್ಚಿಯೊಬ್ಬಳು; ಇದೊಂದು ಮಗು. ಹೊರತು ಮತ್ತ್ಯಾರಿಲ್ಲ. ಆಗ ತಾನೆ ಬಚ್ಚಿಯು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಎಷ್ಟೋ ಹಲುಬಿದಳು; ಹಂಬಲಿಸಿದಳು; ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಿದಳು ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ; ದುಃಖವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು ಮನದಣಿಯಾಗಿ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು. ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವು ಇನ್ನೂ ಸಣ್ಣದು ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಿಳಿದರೆ ಒಂದು ತಿಳಿಯದು. ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಿಮ್ಮನೂ ಅಳಹತ್ತಿದನು. ಯಾರಿಗೆ ಯಾರು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಬೇಕು? ಕಡೆಗೆ ನೆರೆಹೊರೆಯವರೇ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಅವರನ್ನು ಸಂತೈಸಿ ಬೀರಪ್ಪನ ದಹನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರು ಬಚ್ಚಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಡಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ತಿಮ್ಮನಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿಯದು. ಪಾಪ! ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವರಲ್ಲವೇ-ತಾಯಿ ಬೇಕು; ಇಲ್ಲವೆ ಬಾಯಿ ಬೇಕು; ಅಥವಾ ಸಾಯಬೇಕು. ಎಂದು, ತಿಮ್ಮನಿಗೆ ದೈವಸ್ವರೂಪಳಾದ ತಾಯಿಯೊಬ್ಬಳು ಇದ್ದದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಯಾವ ದುಃಖವೂ ಇಲ್ಲ. ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಆಡುತ್ತಾನೆ, ಕುಣಿಯುತ್ತಾನೆ ತಾಯಿಯೂ ಬರಬರುತ್ತ ಮಗನ ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆಯಹತ್ತಿದಳು ಎಂತಹ ಪ್ರಬಲ ದುಃಖವಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ತಾನೆ ನಿಂತೀತು' ಇಷ್ಟಬಂಧುಗಳಾದವರು ಈ ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಗೆಬಗ್ಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿಮ್ಮನು ಬೆಳೆಯಹತ್ತಿ ಆಗಲೆ ತುಸ ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ಬಚ್ಚಿಗೆ ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮಗನು ಸುಮ್ಮನೆ ಉಂಡು ತಿಂದು ಪುಂಡುಗಾರನಾಗುವದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ನೆನಸಿದಳು; ಆದರೆ ಮಾಡುವದೇನು? ದೈವಾನುಕೂಲವೊಂದಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅದು ಈಕೆಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಚೊಕ್ಕದಾದ ವಿದ್ಯೆಗಲಿಸಿ ತಕ್ಕವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಈಗಿನಂತೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಊರೂರಿಗೆ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳೆಲ್ಲಿ? ಸಾಲಿಯೆಂದರೆ, ಕಿರುಕಸಾಲಿ ಇಲ್ಲವೆ ಮಸಾಲಿ. ಮೇಲಾಗಿ ತಿಮ್ಮನಿಗೆ ಕಲಿಯುವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಬಹಳ!

ಹತ್ತು ದಿನ ತಲೆ ತುರಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಹತ್ತಕ್ಷರಗಳು ಬಾರವು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆತನು ಅಕ್ಷರಶತ್ರುವಾದದ್ದೊಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ತಿಮ್ಮನು ದೊಡ್ಡವನಾದಂತೆ ಬೇಟೆಯಾಡುವದೂ ಕಾಳಗ ಮಾಡುವದೂ ಆತನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯಗಳಾಗಿ ತೋರಹತ್ತಿದವು. ಇಂಥವನು ಮುಂದೆ ಕನಕದಾಸನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಹೇಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದನೆಂದು ನೀವೀಗ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಭಗವಂತನ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಯಾರು ತಾನೆ ತಿಳಿಯುವರು? ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಕುಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೀನಪ್ಪನು ಶ್ರೀನಿವಾಸದಾಸನೆನಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೂ, ಒಂದು ಖೊಟ್ಟಿ ದುಡ್ಡಿಗೂ ಪ್ರಾಣಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕನು ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಸೂರೆಮಾಡಿ ಪುರಂದರದಾಸನೆನಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೂ ಆತನ ಲೀಲಾಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೆ? ಅಹಾ! ಭಗವನ್ಮಾಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನಾವೆಷ್ಟರವರು? ನಮ್ಮಂತಹ ಮಂದಮತಿಗಳಿಗೋಸ್ಕರವೇ ದೇವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಇಂಥ ಸತ್ಪುರುಷರನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೋ ಏನೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಅಯ್ಯನವರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತೀಡುವ ವಿದ್ಯೆಯು ಆತನಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕನ್ನಡ ಕವಿಯು ಹೇಳುವಂತೆ—

ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಸಾವಿಲ್ಲದಿಹ ಬಲು । ಬಟ್ಟೆಯನು ಸಾಧಿಸಲು ಬೇಕದು ।
ನೆಟ್ಟನಳವಡದಿರ್ದಡೇತನು ಬಿದ್ದ ಬಳಿಕಿನಲೀ ॥
ಹುಟ್ಟದಿಹ ವಿದ್ಯೆಯನು ಕಲಿವುದು । ಸೃಷ್ಟಿಯೊಳಗುತ್ತಮವು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ।
ಕಷ್ಟಪಡುವೀ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಕಲಿತೇನು ಫಲವೆಂದಾ ॥

(ಅನುಭವಾಮೃತ)

ಇಂಥ ವಿದ್ಯಾಸಂಪಾದನದಲ್ಲಿಯೇ ಆತನ ಮನಸ್ಸು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕಾರಬಲದಿಂದ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೋಗತೊಡಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇರಲಿ.

ತಿಮ್ಮನು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದವನಾದನು. ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪನಾದ ದೇವರ ಅಗಾಧ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಆಗ ಆತನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಏಳು ನಿಕ್ಷೇಪಗಳು ದೊರೆತವು. ಕೈಯಿಟ್ಟ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕನಕ (ಬಂಗಾರ) ದೊರೆಯಹತ್ತಿತು. ಅದರಿಂದ ಜನರು ಆಚ್ಚರಿಪಟ್ಟವರಾಗಿ, ತಿಮ್ಮನೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕನಕಪ್ಪ

ನೆಂದು ಕರೆಯುಹತ್ತಿದರು ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಈತನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು:—

೧ ಹುಡುಗನಿದ್ದಾಗ ಇವನು ಬಲಿಷ್ಠನಾದ ಶಿಪಾಯಿಯಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಸೇನಾಪತಿಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ದೇವರು ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿಬಂದು 'ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಡು' ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಿಪಾಯಿಯು ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಭಿಕ್ಷುಕನು ಹಟದಿಂದ ಒಳನುಗ್ಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಶಿಪಾಯಿಯು ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೈಯೊಳಗಿನ ಕೋಲಿನಿಂದ ಒಂದು ಬಲವಾದ ಏಟು ಕೊಟ್ಟನು. ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಮಹತ್ತಾದ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. ಶಿಪಾಯಿಯನ್ನು ಮೂರ್ಛಿತವಾಗಿ ಬೀಳುವಂತೆ ಒದೆದು, "ಈಗೇನು ಮಾಡುವೆ? ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವೆನು." ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಶಿಪಾಯಿಯು ಏಳಲಿಕ್ಕಾಗದಂತಿದ್ದರೂ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿಟ್ಟು, 'ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವಿರುವವರೆಗೂ ಒಳಗೆ ಬಿಡಲಾರೆನೆ'ಂದನು. ಅಷ್ಟೊಂದು ವಿಶ್ವಾಸ, ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠೆ! ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಭಿಕ್ಷುಕನು, 'ಇಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ-ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ದೇವರಲ್ಲಿಡಬಾರದೇ?' ಎಂದನು. ಆಗ ಶಿಪಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ಹುಟ್ಟಿತು. ದೇವರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಚಿಂತಿಸಿದನು. ಆ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನೇ ಕಂಡಂತಾಯಿತು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಲು ಭಿಕ್ಷುಕನಿಲ್ಲ. ದೇವರು ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಈತನ ಮೈಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿದನು. ತತ್‌ಕ್ಷಣವೇ ಶಿಪಾಯಿಯ ಕಷ್ಟಗಳೆಲ್ಲ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋದವು. ದೇಹವು ಸುವರ್ಣಮಯವಾಯಿತು ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ ಮೇಲೆ ಏನಾದೀತು-ಏನಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ಆದರೆ ಈ ದೇಹವು ಶಿಪಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ; 'ದೇವಾ! ಶರೀರವು ಬಂಗಾರಮಯವಾಗಿದ್ದರೆ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗಬಹುದು' ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ದೇವರು, 'ಪರರಿಗೆ ಕನಕಮಯವಾಗಿ ತೋರದಿರಲಿ' ಎಂದು ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಂತರ್ಧಾನನಾದನು. ಮುಂದೆ ಶಿಪಾಯಿಯು ವೈರಾಗ್ಯ ತಾಳಿ ದಾಸನಾದನು. ದೇಹವು ಕನಕಮಯವಾದ್ದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಕನಕನೆಂಬ ಹೆಸರುಂಟಾಯಿತು.

೨ ಮಕ್ಕಳು ಮಕ್ಕಳೆಂದು ಹಲುಬಿ ಹಂಬಲಿಸುವವರು ಬಹು ದಿವಸಕ್ಕೆ

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದರೆ, ವಿಶೇಷವಾದ ಅಕ್ಕರೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವರಲ್ಲವೇ? ಓ! ಎನ್ನ ಕಂದಾ! ಎನ್ನ ಚಿನ್ನ! ಎನ್ನ ಬಂಗಾರದ ಅರಗಿಳಿಯೇ, ಎಂದು ಮುದ್ದಿಸುವರಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆಯೇ ಬಚ್ಚಿಯು ಬಹು ದಿವಸದ ಮೇಲೆ ಈತನೊಬ್ಬ ಮಗನನ್ನೇ ಹಡೆದ ಕಾರಣ, ಇದು ನನ್ನ ಚಿನ್ನವೆಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕನಕನೆಂಬ ಹೆಸರಿಟ್ಟಳು.

ಇದು ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ; ನಾವು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿಮ್ಮನಿಗೆ ಕನಕಪ್ಪನೆಂದು ಕರೆದು ಬಿಡೋಣ, ಅಂದರಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಈತನ ಪೂರ್ವವೃತ್ತದ ವಿಷಯವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬಂದದ್ದನ್ನು ತುಸ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ:—

ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ 'ಅಣಿಮಾಂಡವ್ಯನೆ'ಂಬ ಋಷಿಯು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರಲಾಗಿ ಸೂರ್ಯಸುತನಾದ ಯಮಧರ್ಮನು ಆತನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪಾಶವನ್ನು ಬೀಸಿದನು. ಆಗಲಾ ಋಷಿಯು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಇದೇನೆಂದು ಕೇಳಲು, ನೀನು ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದಾಗ ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಹುಳವನ್ನು (ನೊಣವನ್ನು) ತಟ್ಟನೆ ಕೊಂದೆಯಾದಕಾರಣ ಈಗ ಮೃತ್ಯು ಬಂದೊದಗಿತೆಂದು ಯಮನುಸುರಿದನು. ಮೊದಲೇ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಮುನಿಸು ಮೂಗಿನ ಮೇಲಲ್ಲವೇ? ಇಷ್ಟಾಗಿ ಅಣಿಮಾಂಡವ್ಯನೇನು ಸಾಮಾನ್ಯನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ! ಮಹಾ ತಪಸ್ವಿಯು; ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಒಳಿತಾಗಿ ಬಲ್ಲವನು; ಕೂಡಲೆ ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೋಪದಿಂದ:—"ಎಲೋ. ನರಕಾಧಿಪಾ! ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕಂದವಾಡುತ್ತ ತಿಳಿಯದೆ ಮಾಡಿದ ಅಕೃತ್ಯವನ್ನು ಪಾಪವೆಂವೆಣಿಸಲಾಗದೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮೈ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರವಿಲ್ಲದೆ ಎನ್ನ ಹರಣವನ್ನು ಹರಣಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಿ. ಈ ಪಾಪದ ದೆಶೆಯಿಂದ ತಾಪಪಡುವದು ಸಹಜವಾದದ್ದು. ನೀನು ಎರಡು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಶೂದ್ರನಾಗಿ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸು" ಎಂಬದಾಗಿ ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಯಮನು ಉಪಾಯಾಂತರವನ್ನು ಕಾಣದೆ ಮೊದಲನೇ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿದುರ § ನಾಗಿಯೂ ಎರಡನೇ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕನಕನಾಗಿಯೂ

§ ಯಮನು ವಿದುರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನೆಂಬಂಶವನ್ನು ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರವರು ಮಹಾಭಾರತ ತಾತ್ಪರ್ಯ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿರುವರು:—

ಹುಟ್ಟಿದನಂತೆ ನೋಡಿರಿ!

ಅತ್ಯಂತ ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ಬಲ್ಲಂಥ ಯಮಧರ್ಮನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಬುದ್ಧಿಯು ಕುಗ್ಗಿತು, ಸಾಹಸವು ತಗ್ಗಿತು; ಕಳೆಯೆಲ್ಲ ಕುಗ್ಗಿತು. ಇದೇನು ಆತನ ಹೆಮ್ಮಿನಿಂದುಂಟಾಯಿತೆನ್ನುವಿರೋ ಅಥವಾ ಈಶಸಂಕಲ್ಪವೇ ಹೀಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳುವಿರೋ? ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ. ವಿನಾಶಕಾಲಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತ

ತಸ್ಯಾಂ ಸದೇವೋ ಜನಿಧರ್ಮರಾಜೋ ಮಾಂಡವ್ಯಶಾಪಾದ್ಯಲುವಾಹ
ಶೂದ್ರತಾಮ್ ||

ವಸಿಷ್ಠಸಾಮ್ಯಂ ಸಮಭೀಪ್ಸಮಾನಃ ಪ್ರಜ್ಞಾವಯಂ ನಿಚ್ಛಯಾಶಾಪ
ಮಾಪ|| ೧ ||

ಅಂಯೋಗ್ಯ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತಿಕೃತಪ್ರಯತ್ನ ದೋಷಾತ್ಸಮಾರೋಪಿತಮೇವಶೂಲೆ ||
ಚೋರೈರ್ಧೃತೇರ್ಥೆಪಿತುಚೋರ ಬುಧ್ಯಾಮುಷ್ಟೇವಧಾದಿತ್ಯವದದ್ಯಮುಸ್ತಮ್|೨
ನಾಸತ್ಯತಾತಸ್ಯಚ ತತ್ರಹೇತುತಃಶಾಪಂಗೃಹಿತುಂ ಸತಧೈವಚೋಕ್ತ್ವಾ||
ಅವಾಪಶೂದ್ರತ್ವಮಥಾಸ್ಯನಾಮಚಕ್ರೇಕೃಷ್ಣಃ ಸರ್ವವಿತ್ಸಂತಥಾದಾತ್ ||೩||
ವಿದ್ಯಾರತೇವಿದುರೋನಾಮಜಾಯಂ ಭವಿಷ್ಯತಿಜ್ಞಾನ ಬಲೋಪಪನ್ನಃ ||
ಮಹಾಧನರ್ಬಾಹುಬಲಾಧಿಕಶ್ಚ ಸುನೀತಿ ಮಾನಿತ್ಯವದತ್ಸಕೃಷ್ಣಃ ||೪||

ಗರುಡಪುರಾಣ ಬ್ರಹ್ಮಕಾಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.

ಮಾಂಡವ್ಯಶಾಪಾಚ್ಚಯಮೋ ಬಭೂವ ವಿದ್ಯಾರತತ್ವಾದ್ವಿದುರೋ
ನಾಮಚಾಸೀತ್ ||

(ಅಧ್ಯಾಯ ೩೧, ಶ್ಲೋಕ ೬೧)

ಇದು ಅಲ್ಲದೆ ಕನಕದಾಸರು ಸ್ವತಃ ತಾವೇ ತಮ್ಮದೊಂದು ಉಗಾಭೋಗದಲ್ಲಿ (ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ) ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

" ....

ಯಮನು ಮುನ್ನೆ ಮಾಂಡವ್ಯ ಶಾಪದಿಂದೆರಡು ಜನ್ಮ ಶೂದ್ರಯೋನಿಯೊಳಗೆ ಪುಟ್ಟಿದನು. ಒಂದು ಜನ್ಮ ವಿದುರನಾಗಿ ಕುರುಬರ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದೆ ಎನಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಿಯೆಂತೆಂಬೆ ।........||"

ಇದೇ ಉಗಾಭೋಗದಲ್ಲಿ—ಶ್ರೀವ್ಯಾಸರಿಗೆ ೩ ಜನ್ಮಗಳೆಂದೂ ಶ್ರೀಪುರಂದರದಾಸರಿಗೆ ಎರಡು ಜನ್ಮಗಳೆಂದೂ ಆ ಪುರಂದರದಾಸರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಇಂತಹ ಅಂಶದವರೆಂದೂ ಹೇಳಿರುವರು.

ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆಂಬ ನಾಣ್ನುಡಿಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳಾಗಲಿ, ಋಷಿಗಳಾಗಲಿ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಜರೂಪದಿಂದ ಸಂಚರಿಸಿ, ಜನರಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ ಮಾಡಲು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಜನಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಮಾಯಾವರಣದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಮೋಹಿತರಾಗಿ ಮುಂದೆ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ ಮಾಡಹತ್ತುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತು ಭಗವದ್ಭಕ್ತರ ಚರಿತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗದೆ ಇರಲಾರದು.

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನಾರದರು—"ನಿನ್ನ ಕೂಡ ಅತ್ಯಂತ ವಿನೋದವಾಡಬೇಕೆಂದು" ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು, "ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವೆನೆ"ಂದು ಸ್ವಾಮಿಯು ವಚನ ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರಂತೆ ನಾರದರು ಪುರಂದರದಾಸರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮಾಯಾ ಮೋಹಿತರಾಗಿರಲು, ಅದೇ ಸ್ವಾಮಿಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂಪದಿಂದ ಬಂದು ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನೆಂಬ ಕಥೆಯು ಆ ದಾಸರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಬರುವದು. ಕನಕನ ವಿಷಯವಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಕನಕನು ಬಾಡದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ಅತನ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಆದಿಕೇಶವ ಮೂರ್ತಿಯು ಬಂದು:—"ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು." ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಬೋಧೆಯಾಯಿತು. (ಮೊದಲು ಆದಿಕೇಶವ ದೇವಸ್ಥಾನವು ಬಾಡದಲ್ಲಿತ್ತು.) ಆಗ ಕನಕನು ತನ್ನ ತಾಯೊಡಗೊಂಡು ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟನು; ಹಾಗು ಶ್ರೀ ಕೇಶವಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಬಾಡದಿಂದ ಒಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು. ಹಿಂದಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ವಸುದೇವನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು-ಅಲ್ಲ! ಅಲ್ಲ!! ಮೂರು ಲೋಕದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು-ಮಥುರೆಯಿಂದ ಗೋಕುಲಕ್ಕೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಕೊಂಡೊಯ್ದನೆಂದು ಓದಿದ್ದೆವು. ಅದೇ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೀಗ ನಮ್ಮ ಕನಕಪ್ಪನು ಬಾಡದಿಂದ ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆಹಹಾ! ಈತನೆಷ್ಟು ಪುಣ್ಯವಂತನೋ? ತ್ರಿವಿಕ್ರಮಾವತಾರದಿಂದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಎರಡು ಪಾದಗಳಿಂದಲೇ ಅಳೆದ ಭಗವಂತನು, ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನೇ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು

ನಿಂತಂಥ ಸ್ವಾಮಿಯು ಕನಕನ ಪುಟ್ಟವೆರಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೊಟ್ಟಿಲೊಳಗೆ ಮಲಗಿದಂತೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಬಂದನೆಂದ ಮೇಲೆ ಆತನ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕೇ? ಅದೆಲ್ಲವೂ ವಾಚಕವೃಂದಕ್ಕೆ ಮುಂಪೆ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ತಾನೇ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವದು.

ಕನಕನಿಗೀಗ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಯ. ಗುರುಹಿರಿಯರನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಭಾವಶುದ್ಧಿಯಿಂದಿದ್ದನು. ತಂದೆಯಂತೆ ಮಗನೆಂದು ಜನರು ಆಡಿಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಭಗವದನುಗ್ರಹದಿಂದ ಈತನಿಗೆ ಬಂಕಾಪುರದ ಅಧಿಕಾರವು ದೊರೆಯಿತು ಲಕ್ಷುಮಿಬಾಯಿಯು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವೊಂದಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಯಾತಕ್ಕೇನು ಕೊರತೆ? ಬಂಧುಬಳಗದವರು ಬಹು ಸಡಗರದಿಂದ ಈತನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು ಆಗಲೆ ಕನಕನೆಂಬ ಹೆಸರು ಹೋಗಿ ಕನಕನಾಯಕ ದೊರೆಯೆಂಬ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಹೆಸರುಂಟಾಯಿತು ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನಕದೊರೆಯು ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಆದಿಕೇಶವದೇವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಗುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಉತ್ಸವಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಬಂದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಗದ ತಿರುಪತಿಯ ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸ್ವಪ್ನವಾಯಿತು. 'ನನಗೆ ಕೊಡವ ಮುಡುಪು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕನಕನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಾನು ಸಂತೋಷಿಸುವೆನೆ'ಂದು. ಅಹಾ! ಕನಕನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿಯು ಅಂತಃಕರಣವು ಇನ್ನೆಷ್ಟೋ! ಆ ಜನರಿಗೀಗ ಕನಕನೇ ತಿರುಪತಿಯ ವೆಂಕಪ್ಪನ ಉತ್ಸವಮೂರ್ತಿಯೆಂಬಷ್ಟು ಪೂಜ್ಯಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಕಪ್ಪಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಕನಕನಿಗೇ ಅರ್ಪಿಸಹತ್ತಿದರು; ಆದರೆ ಕನಕನು ಮಾತ್ರ ಇದರಿಂದ ಹಿಗ್ಗಲಿಲ್ಲ; ಮದೋನ್ಮತ್ತನಾಗಲಿಲ್ಲ; ತುಸವಾದರೂ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತಾಳಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ವಾಮಿಯ ಆಟವೆಂದೇ ಅವನ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಸುಭಾಷಿತಕಾರರಾದರೋ:—

ಯೌವನಂ ಧನಸಂಪತ್ತಿಃ ಪ್ರಭುತ್ವಮವಿವೇಕತಾ ||
ಏಕೈಕಮಪ್ಯನರ್ಥಾಯ ಕಿಮುಯತ್ರ ಚತುಷ್ಟಯಮ್ ||

ಅಂದರೆ— ಯೌವನ, ದ್ರವ್ಯ, ಅಧಿಕಾರ, ಅವಿವೇಕತೆ ಈ ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದೊಂದರ ಬಲವಿದ್ದರೇನೇ ಅನೇಕ ಅನರ್ಥಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆಂದು ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರು. ಕನಕನಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ

ಕೊಂಡಿವೆ ಆದಾಗ್ಯೂ ಅಂತಹ ಅನರ್ಥಗಳಿಗೆ ಅಣುಮಾತ್ರವೂ ಕಾರಣನಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದ ಮೇಲೆ ಆತನೊಬ್ಬ ಸಾಧುಸಂತನೆಂದು ಯಾರು ತಾನೆ ಹೊಗಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಯಾರು ಕೊಂಡಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಇದೇ ಸತ್ಪುರುಷರಿಗೂ ನಮಗೂ ಇರುವ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ.

ಬರಬರುತ್ತ ಅವನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವು ಸರಿದೋರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಅಧಿಕಾರ ಬಂದಾಗ ದೇವರನ್ನೂ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡದೆ, ಗುರು-ಹಿರಿಯರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸದೆ, ಜನರ ಗೋಣು ಮುರಿದಾದರೂ ದುಡ್ಡು ಗಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವರೋ, ಯಾರು ಬಡ ಬಗ್ಗರನ್ನೂ ಸಜ್ಜನರನ್ನೂ ಪಿಡಿಸುವದೇ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಗೌರವವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವರೋ, ಮತ್ತೆ ಯಾರು ಅಧಿಕಾರ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ದೇಶ, ತನ್ನ ಭಾಷೆ, ತನ್ನ ಜನರು ಎಂಬದನ್ನೇ ಮರೆತು ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಡಿದಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ಅಂಥವರು ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರಲೋಲುಪರಾಗಿರಬಹುದು ಕನಕನಿಗೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ತೀರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಈತನಿಗೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸೀಮವಾದ ಭಕ್ತಿ, ಗುರು ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯಭಾವ, ಲಂಚಗೂಳಿಯಾಗಿ ದುಡ್ಡುಗಳಿಸುವದಂತೂ ಮಹತ್ಪಾಪವೆಂಬ ತಿಳವಳಿಕೆ, ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನು ಪೀಡಿಸುವದು ಇವನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಅಲ್ಲ. ತನ್ನ ದೇಶ, ತನ್ನ ಜನರೆಂದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಭಿಮಾನ. ಇಂಥವನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವು ಹೇಗೆ ಸರಿಬಂದೀತು? ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆನೆಗೊಂದಿಯ ಮಹಾರಾಜನಿಂದ ಒಂದು ಪತ್ರವೂ ಬಂದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು:—"ನೀನು ದೇವಾಲಯ-ಉತ್ಸವಾದಿಗಳಿಗೇ ಬೊಕ್ಕಸದೊಳಗಿನ ಬಂಡಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಯಲು ಮಾಡುವಿಯೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಬಂಡಾರದ ಲೆಕ್ಕವನ್ನೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು." ಈ ಪತ್ರದಿಂದಂತೂ ಕನಕನಿಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ತಲೆತಿರುಗಿತು. ಚಾಕರಿಯೇ ಜೀವನ ಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ನಂಬಿದ ಈಗಿನ ಕಾಲದ ನಮ್ಮಂಥವರಾಗಿದ್ದರೆ, ಪತ್ರಮುಟ್ಟಿದಾಕ್ಷಣವೇ ಮಹಾರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಆತನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡಿ, ಬಾಯಿತೆರೆದು, ಅಂಗಲಾಚಿ, ದೀನವಾಣಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಬಿದ್ದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು; ಆದರೆ ಕನಕನು ನಮ್ಮಷ್ಟು ೨೦ನೇ ಶತಮಾನದ ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ನಾಗರಿಕನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವನಲ್ಲಿ

ಇನ್ನೂ ಉಜ್ವಲವಾದ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪ್ರೀತಿಗಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಅಂತೇ ಅವನು ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಿಸುಟಿ, ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಡನೆ ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು ಈ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಈತನ ಹೆಂಡತಿಯು ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆದರೂ ಕನಕನು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು (ಬೇಟೆಯಾಡುವದು, ಕಾಳಗ ಮಾಡುವದು) ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನೀವು ಆತನನ್ನು ದೇವರ ದಾಸನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಬಹುದು; ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಾಸನಾಗುವದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವೈರಾಗ್ಯದ ಅಂಕುರವೇ ಆತನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ದಾಸನಾಗುವ ಕಾಲವು ತುಸ ದೂರವಿತ್ತು. ಆತನು ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆಯುಹತ್ತಿದನು ದೇವರೆನ್ನಲಿಲ್ಲ, ದಿಂಡರೆನ್ನಲಿಲ್ಲ; ಯಾವುದಕ್ಕಾದರೂ ಯೋಗವು ಬರಬೇಕು. ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಆತನಿಗೆ ಚಮತ್ಕಾರವಾದದ್ದೊಂದು ಸ್ವಪ್ನವು ಬಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಬಂದು:—'ಎಲೋ, ಕನಕಾ, ಕೈಯಲ್ಲೇನು ಶುನಕಾ, ಮಾಡುವಿಯೇನು ಮುರಕಾ, ಸೇರುವಿಯಲ್ಲೊ ನರಕಾ, ಎನಗಾಗಿದೆ ಮರುಕಾ, ದಾಸನೆನಿಸೊ ತಿರುಕಾ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಕನಕಪ್ಪನು ಕಣ್ದೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಕತ್ತಲೆ ಮನೆಯು, ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ತನಗೆ ಬಿದ್ದ ಸ್ವಪ್ನದ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡು—'ಅಹಾ! ಯಾವನೋ ನನಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿದನು. ಮುರುಕ ದಂಡಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿರುಕನಾಗಿರಬೇಕಂತೆ ಈ ಶೂರನು ಧೀರತನದಿಂದ ವೈರಿಗಳ ಕೂಡ ಖಾಡಾಖಾಡ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೇಶತಿರುಗುವ ದಾಸನಾದಾನೇ? ನಾನೆಂದಿಗೂ ಆತನ ಬೋಧನೆಗೆ ಕಿವಿಗೊಡಲಾರೆನು; ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ನೀಚ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಎಳೆದವನ ಮನಸ್ಸು ಉಚ್ಚಗೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಲಿಯುವದುಂಟೇ? ಮೆಚ್ಚಿದವರಿಗೆ ಮರಣವೇ ಸುಖವೆಂಬಂತೆ ಕನಕನು ತನ್ನ ಕಾಯಕವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಪರಮಾತ್ಮನ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಯಾರು ತಾನೇ ತಿಳಿಯುವರು? ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಡದವರಿಗೂ ನೆರೆಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೂ ಸೀಮಾಂತರದ ವಿಷಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಜನ್ಮಭೂಮಿಯೆಂದರೆ,

ಎಂಥವರಿಗಾದರೂ ಅಭಿಮಾನವಲ್ಲವೇ? ಕನಕನೂ ಬಾಡದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ತಾಳಿದನು. ಆತನು ಪರಾಕ್ರಮಿಯಾದದ್ದರಿಂದ ಆ ಅಭಿಮಾನವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತವಾಗಿತ್ತು. ಬರುತ-ಬರುತ ಚಿಕ್ಕದಾದ ವ್ಯಾಜ್ಯವು ಘೋರ ಬಡಿದಾಟಕ್ಕಿಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಕನಕನು ನೆರೆಹಳ್ಳಿಯವರೊಡನೆ ಬಡಿದಾಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಬ್ಬ ಕುದುರೆಯ ರಾಹುತನಿಂದ ಮೈಮುರಿ ಹೊಡತ ತಿಂದು ಬಂದನು. ಮುಂದೆ ಆತನಿಗೆ ಚಳಿಜ್ವರಗಳು ಬರಹತ್ತಿದವು. ಬಹಳ ಹೈರಾಣಾದನು. ಹೀಗೆ ಬೇನೆಯಿಂದ ಮಲಗಿರಲು, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಕನಕನಿಗೊಂದು ಕನಸು ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಕೃಷ್ಣನು-'ಎಲೋ ಕನಕಾ, ನಿನ್ನಿನ ರಾವುತನು ಯಾರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದೆಯೋ? ಇನ್ನಾದರೂ ದಾಸನಾಗಿ, ದಂಡಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ನನ್ನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಡಂಬಡು; ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಗಾಯಗಳೆಲ್ಲ ಈಗಲೇ ಮಾಯುವವು;' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕನಕನು ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣವಿಲ್ಲದೆ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ತೋರಿ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ದೇವರು ಆತನ ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಜಾಕ್ಷರವನ್ನು ಬರೆದು ಬಿಟ್ಟನು! ಕನಕನಿಗಾಗ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದವು; ಮೊದಲಿನ ಅಹಂಕಾರವೆಲ್ಲ ಹೋಯಿತು; ಜ್ಞಾನೋದಯ ಕಾಲ ಬಂತು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ಎಚ್ಚತ್ತು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಮೈ ಮೇಲೆ ಒಂದಾದರೂ ಗಾಯವಿಲ್ಲ, ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ತರದ ನೋವೂ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಜನ್ಮವು ದಾಸನಾಗುವದಕ್ಕೇ, ಎಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು:—ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಆದಿಕೇಶವ ಮೂರ್ತಿಯು ಬಂದು ದಾಸನಾಗೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ನನ್ನ ಬೇನೆಯೆಲ್ಲ ಬಯಲಾಗಿರುವದು ನೋಡು. ಇದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಕಾರಣವಿದೆಯೇ ಎಂದನು. ಆಗ ಬಚ್ಚಿಯು ಮಗನನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿ—ಮಗೂ, ಬಹುಕಾಲ ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ನಿನಗೆ ದಾಸನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು, ಎಂದು ನಾನು ಆದಿಕೇಶವಮೂರ್ತಿಗೆ ಹರಿಕೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ಮೋಹದಿಂದ ಹರಕೆಯನ್ನು ನಡಿಸುವದು ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ, ಎಂದಳು. ಆಗಲಾ ಕನಕನು ತಾಯಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ವಿರಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ದೇವರ

ದಾಸನಾಗುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ದಾಸನಾಗುವದು ಬಲು ಕಠಿಣ. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದೇವರಲ್ಲಿ ದಟ್ಟೈತವಾದ ಭಕ್ತಿಯುತ್ಪನ್ನವಾಗಬೇಕು; ಷಡ್ರಿಪುಗಳನ್ನು ಗೆಲ್ಲಬೇಕು; ನಾನು ನನ್ನದೆಂಬ ಮಮಕಾರವನ್ನೂ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನೂ ಓಡಿಸಬೇಕು. ಸರ್ವಭೂತದಯಾಪರನಾಗಬೇಕು; ಏವಮಾದಿ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವರೇ ದಾಸರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರು. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ದೇವರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ವೈರಾಗ್ಯದ ಅಂಕುರವೂ ತೋರದೆ, ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ನೂರೆಂಟು ದುರಾಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನೇ ಬಯಸಿ ಬಯಸಿ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮಂಥ ಪಾಮರರು ದಾಸರಾಗುವೆವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೆ ಅದೊಂದು ನಗೆಗೇಡಲ್ಲವೆ? ಇಂಥವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಲೋಕಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತ ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ನರಹರಿತೀರ್ಥಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಬಹು ಸುಂದರವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ:—

ರಾಗ ಆನಂದಭೈರವಿ, ಆಟತಾಳ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಸತನ । ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲು ಪ್ರೌಢತನ ||
ಪ್ರೀತಿಧನ ದುರ್ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿ । ರ್ಭೀತಿ ದೈವ ಗುರುದ್ರೋಹದಲಿ ||೧||
ಏಕಾಂತದಲಿ ಧನದ ಗೋಷ್ಠಿ । ಲೋಕಾಂತದಲಿ ವೈರಾಗ್ಯದ ಗೋಷ್ಠಿ ||
ಶ್ರೀಕಾಂತನ ಸೇವೆಗೆ ಅನುಮಾನ । ಭೂಕಾಂತನ ಸೇವೆಗೆ ಸನ್ಮಾನ ||೨||

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಈ ತರದ ಬಾಹ್ಯಾಡಂಬರದ ಬಡಾಯಿಯ ಜನಗಳೇ ಬಹಳ; ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕನಕಪ್ಪನು ಇಂಥ ಜನರ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವನಲ್ಲ. ದೇವತಾಂಶನಾದ ಇವನು ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ಮಾಯಾಮೋಹದಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟದ್ದರಿಂದ, ಬೂದಿಯೊಳಗಿನ ಕೆಂಡದಂತೆ ಅಪ್ರಕಾಶಿತನಾಗಿದ್ದನೇ ಹೊರತು, ಯಾವಾಗ ಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವಾಗಿ ಮಾಯಾಮೋಹವೆಂಬ ಕತ್ತಲೆಯು ಹರಿದು ಹೋಯಿತೋ, ಆಗಲೆ ನಿಗಿನಿಗಿ ಕೆಂಡದಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿತನಾದನು. ನವಕೋಟಿ ನಾರಾಯಣರೆನಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಒಂದು ಖೊಟ್ಟಿ ದುಡ್ಡಿಗೆ ಜೀವ ಕಳಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಲೋಭಿಗಳಾದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಯಕರು ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಾರೆ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದ ಸರ್ವಸ್ವ

ವನ್ನೂ ದಾನ ಮಾಡಿ ದಾಸರಾಗಿಬಿಡಲಿಲ್ಲವೆ? ಸತ್ಪುರುಷರ ಮಾತೇ ಹೀಗೆ.

ಕನಕಪ್ಪನು ದಾಸನಾದ ಕೂಡಲೆ ದೇವರನ್ನು ಮನದಣಿಯಾಗಿ ನುತಿಸಿದನು. * ದೇವಬಲವಿದ್ದವನಿಗೆ ಯಾವ ಬಲಬೇಕು? ಜಗದೀಶನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಕನಕನಿಗೆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನೋದಯವಾಯಿತು. ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಾಗಮಗಳೂ ಕರತಲಾಮಲಕವಾದವು. ಈಗ ಕನಕನಿಗೆ ದಾಸನಾದೆನೆಂಬ ಸಂತೋಷ ಇಂತಹ ಸಂತೋಷವನ್ನು ದೇವರ ಗುರುತೇ ಇಲ್ಲದ ನಾವು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದೇವು? ಕನಕನು ತಡಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ತಟ್ಟನೆ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀ ವೈಷ್ಣವರಾದ ತಾತಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಪಂಡಿತವರ್ಯರಿಂದ ಅಂಕಿತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದಾಸನಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಸಂಚರಿಸಹತ್ತಿದನು †

---

* ರಾಗ ಮುಖಾರಿ, ತಾಳ ಝಂಪಾ

ಬದುಕಿದೆನು ಬದುಕಿದೆನು ಭವ ಎನಗೆ ಹಿಂಗಿತು | ಪದುಮನಾಭನ ಪಾದದೊಲಿಮೆ ಎನಗಾಯಿತು || ಪ || ಹರಿತೀರ್ಥ ಪ್ರಸಾದ ಜಿಹ್ವೆಗೆ ದೊರಕಿತು | ಹರಿಯ ನಾಮಾಮೃತವು ಕಿವಿಗೊದಗಿತು || ಹರಿದಾಸರು ಎನ್ನ ಬಂಧುಗಳಾದರು| ಹರಿಯ ಶ್ರೀಮುದ್ರೆ ಎನಗಾಭರಣವಾಯ್ತು ||೧|| ಮುಕ್ತರಾದರು ಎನ್ನ ನೂರೊಂದು ಕುಲದವರು | ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗಕೆ ಯೋಗ್ಯನಾನಾದೆನೊ|| ಅಕಳಂಕ ಶ್ರೀಹರಿ ಭಕುತಿಗೆ ಮನಬೆಳೆದು | ರುಕ್ಮಿಣಿಯರಸ ಕೈವಶನಾದ ನೆನಗೆ ||೨|| ಇಂದೆನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಕಲಸಂಪದವಾಯ್ತು | ಮುಂದೆನ್ನ ಜನ್ಮ ಸಾಫಲ್ಯವಾಯ್ತು || ತಂದೆ ಶ್ರೀ ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವರಾಯ | ಬಂದೆನ್ನ ಹೃದಯದಲಿ ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತಾ ||೩||

† ರಾಗ ಮೋಹನ, ತಾಳ ಝಂಪಾ.

ನೀನುಪೇಕ್ಷೆಯಮಾಡೆ ಬೇರೆಗತಿಯಾರೆನಗೆ | ನಿಗಮಗೋಚರ ಮುಕ್ಕುಂದಾ || ಗಾನಗಪ ವಿಲೋಲ ಆಗಮಸುಶೀಲ | ಭಕ್ತಜನ ಪರಿಪಾಲ ಬಾಲಗೋಪಾಲ ||ಪ|| ಜಪತಪಾನುಷ್ಠಾನ ಜಪಿಸಿ ನಿನ್ನನೆನೆಯುವಡೆ ಜಾಣತನಯೆನ್ನೊಳಿಲ್ಲಾ | ಗುಪಿತದಲಿ ದಾನಧರ್ಮವ ಮಾಳ್ಪೆನೆಂಬುದಕೆ ಘನವಾದ ಧನವು ಇಲ್ಲ | ಅಪರಮಿತ ಕರ್ಮಗಳ ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆವುದಕೆ ನಿಪುಣತ್ವ ಮೊದಲೆ ಇಲ್ಲ | ಕೃಪಣ ನಿಪುಣತ್ವ ಜಾಣತ್ವ ಇಲ್ಲದಿಹ ಜಡಕೆ ಸುಪವಿತ್ರನಾಗದಲೆ ಪರಕೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲಾ ||೧|| ಆನೆ ನೆಗಳಿಗೆ ಶಿಲುಕಿ ಅರೆವಾಯ ಬಿಡುತ

ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕನಕಪ್ಪನಿಗೆ ಕನಕದಾಸನೆಂದು ಕರೆಯಲು ಅಡ್ಡಿಯೇನು? ಕನಕಪ್ಪನು ದಾಸನಾಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಅವನಾ ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಈಗ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿತು. ತೀರ್ಥ-ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ತಿರುಪತಿಯ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟರಮಣ ದೇವರೇ ಈತನ ಇಷ್ಟದೈವತವಲ್ಲವೆ? ಆದರಿಂದ ಮೊದಲು ಆತನ ದರ್ಶನ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಯೋಚಿಸಿ ತಿರುಪತಿಯ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಾದರೋ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುವ ಧೂಮಶಕಟ(ಉಗಿಬಂಡಿ) ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಹೋದರೂ ಕಾಣದಿದ್ದ ತಿರುಪತಿಯು ಒಂದೇ ದಿನದ ದಾರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವದು. ಆದರಿಂದ ಪೂರ್ವದ ಕಷ್ಟ-ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸುವದೂ ನಮ್ಮಿಂದಾಗದು; ಆದರೆ ಕನಕದಾಸನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸಾಧನಗಳಾವವೂ ಹುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರಳ ಮಾರ್ಗವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ನಡೆದುಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವನ್ನಾದರೂ ಸೋಸಬೇಕು. ಹೀಗಿತ್ತು. ಕನಕದಾಸನು ಇಂತಹ ಕಷ್ಟ-ನಷ್ಟಗಳನ್ನೇನೂ ಲಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ, ಯಾರೊಬ್ಬರ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಇಚ್ಛಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲನಡೆಯಿಂದ ನಡೆದೇ ಬಿಟ್ಟನು. ದೇವರೆಂದರೆ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಭಕ್ತಿ. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಈತನನ್ನು ನಮ್ಮ ವಾಚಕಮಹಾಶಯರೊಳಗೆ ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಗೆಯಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವನ ಹೊಲಸು ಮೈಯೂ ಹೊಲಸು ಅರಿವೆಗಳೂ ಜನರನ್ನು ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಬರಗೊಡದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದವು. ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲ ನೊಣಗಳು ಮುಕು

ಲಿರೆ ಮೌನದಲಿ ಬಂದು ಕಾಯ್ದೆ । ಹೇ ನಾರಗನೆಂದು ಕೂಗಿದಾ ಅಜಮಿಳಗೆ ನೀನೊಲಿದು ಕೃಪೆಮಾಡಿದೆ॥ ಹಾದಿಯಿಲ್ಲದ ಪದವಿ ಧ್ರುವರಾಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ದೀನತ್ವವನು ಬಿಡಿಸಿದೆ । ದಾನವಾಂತಕ ಸಕಲದಿವಿಜರೊಡನೆ ಕೃಷ್ಣನೀ ಯನ್ನನು ಸಲಹದೆ ಬರಿವೇ ॥೨॥ ಈ ಕ್ಷಣತ್ರಯದಿ ಬಯಲಾಶೆಯಲಿ ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಮೋಸ ಹೋದೆನು ನಾನಿಂದು । ಬೇಸರದಿ ಮನನೊಂದು ಮಾಯಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ನಾ ಘಾಸಿಬಡಲಾರೆನೆಂದೂ ॥ ವಾಸುದೇವನೆ ನಿನ್ನ ಹೊಂದಿ ಬದುಕುವೆನೆಂದು ಆಶೆಬಡುತಿಹೆನು ಇಂದು । ದಾಸನೆಂದೆನಿಸಿ ಡಂಗುರ ಹೊಯ್ಸಿ ಬಡದಾದಿಕೇಶವನೆ ಕರುಣಿಸಿಂದು ಬಂದು ॥೩॥

ರುತ್ತಿದ್ದವು. ನೋಡುವವರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ, ಶುದ್ಧ ಜಡನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನೆಲ್ಲಿಯು ಕುರುಬನೆಂದು ಜನರು ಹೀಯಾಳಿಸಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹುಡುಗರು ಹುಡುಗಾಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೂ ಅವನು ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಒಂದಾದರೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಹಾದೀ ಹಿಡಿದು ನಡೆದಿದ್ದನು. ಯಾವಾತನು ತನ್ನ ಹೃದಯ ಕಮಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತ ಆತನ ಚರಣಾರವಿಂದಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಲೀನವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದನೋ, ಅಂಥವನು ಕ್ಷುದ್ರಮನುಷ್ಯರ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟಾನು? ಕನಕನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ತಿರುಪತಿಯ ವೆಂಕಟರಮಣನಲ್ಲಿಯೇ. ಯಾವಾಗ್ಗೆ ಹೋದೇನು, ಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವು ಯಾವಾಗ್ಗೆ ಆದೀತು? ಎಂಬುದೇ ಅವನ ಕುತೂಹಲ; ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಪತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟಿದನು. ದೇವರ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಆಗ ಕನಕನಿಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತೋ ಹೇಳಲಸಾಧ್ಯ. ತನ್ನ ಇಷ್ಟದೈವತವೂ-- ಭೂವೈಕುಂಠ ಪತಿಯೂ ಆದ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟರಮಣನನ್ನು ಇಂದು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆನಲ್ಲಾ? ಎಂಬ ಆನಂದವು ಆತನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸದಾಯಿತು. ಆನಂದದ ಭರದಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ನುತಿಸಹತ್ತಿದನು, § ಕುಣಿಯಹತ್ತಿದನು.

---

§ ರಾಗ ರೇಗುಪ್ತಿ, ಆಟತಾಳ

ಇಷ್ಟು ದಿನ ಭೂವೈಕುಂಠ । ಎಷ್ಟು ದೂರವೊ ಎನುತಿದ್ದೆ ॥ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದೆ ನಾ । ಸೃಷ್ಟಿಗೀಶನೆ ಶ್ರೀರಂಗಶಾಯಿ ॥ಪಲ್ಲ॥

ವನಉಪವನಗಳಿಂದ । ಘನಸರೋವರಗಳಿಂದ ॥ ಕನಕ ಗೋಪುರಗಳಿಂದ । ಘನಶೋಭಿತನೆ ರಂಗಶಾಯಿ ॥೧॥ ಎಂಟು ಆರು ಕಳೆದುದರಿಂದ । ತುಂಟರೈವರ ತುಳದುದರಿಂದ ॥ ಕಂಟಕರೊಬ್ಬನ ಕೊಲಿಸಿದರಿಂದ । ಬಂಟನಾಗಿ ಬಂದೆನು ರಂಗಶಾಯಿ ॥೨॥ ವಜ್ರ-ವೈಡೂರ್ಯ ತೊಲೆಗಳ ಕಂಡೆ ॥ ಪ್ರಜ್ವಲಿಪ ಮಹಾದ್ವಾರ ಕಂಡೆ । ದುರ್ಜನಾಂತಕನೆ ರಂಗಶಾಯಿ ॥೩॥ ರಂಭೆ ಊರ್ವಶಿ ಮ್ಯಾಳವಕಂಡೆ । ತುಂಬರು ನಾರದರ ಕಂಡೆ ॥ ಅಂಬುಜೋದ್ಭವ ರುದ್ರನ ಕಂಡೆ । ಶಂಬರಾರಿಪಿತನೆ ರಂಗಶಾಯಿ ॥೪॥ ನಾಗಶಯನನ ಮೂರುತಿ ಕಂಡೆ । ಭೋಗಿಭೂಷಣಶಿವನನು ಕಂಡೆ । ಭಾಗವತರ ಸಮ್ಮೇಳವ ಕಂಡೆ । ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವ ರಂಗಶಾಯಿ ॥೫॥

ಎಷ್ಟು ಹಾಡಿದರೂ ಕುಣಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಭಗವಂತನು ಮೊದಲೆ ಭಕ್ತಪ್ರಿಯನಲ್ಲವೆ? ಆತನು ನಮ್ಮ ಕನಕಪ್ಪನ † ಉಚ್ಚ ಬಕುತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ‘ನೀನಿನ್ನು ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರು.’ ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟನು. ‘ಗುರುವಚನಮಲಂಘ್ಯಂ’ ಎಂದು ಹೇಳುವದಿಲ್ಲವೆ? ಇದಂತೂ ಜಗದ್ಗುರುವಿನ ವಚನವು. ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದೇನು? ಆಗಲೆ ಕನಕನು* ಗಿರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದನು. ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಮಠವು ಆಗ್ಗೆ ಸೋಸಲೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದನು. ಶ್ರೀಗಳವರ ದೇವತಾರ್ಚನೆಯು ನಡೆದಿತ್ತು. ಅದನ್ನರಿತು ಹೊರಗೆ ದೂರದಲ್ಲೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು; ಆದರೆ ಮಠದಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಇವನಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವರೇ?

‘ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕರೆಯಬೇಡಿರಿ, ಊಟಕ್ಕೆ ಮರೆಯಬೇಡಿರಿ’ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಪ್ರಕಾರದವರು ಕೆಲಕೆಲವರು ಇದ್ದೇ ಇದ್ದರು. ಅವರು ಹೊರಗೆ ಹಣಿಕಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ಕನಕನು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಕೂಡಲೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ‘ನೀನಾರು? ಇಲ್ಲೇಕೆ ಕುಳಿತಿರುವೆ?’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

---

† ಇವರು ವಿಜಯನಗರದ ಅಚ್ಯುತರಾಯ, ಕೃಷ್ಣರಾಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದವರು. ಈ ವಿಜಯನಗರದ ರಾಯರು ಗುರುಗಳನ್ನು ಅಗಲಿರಲಾರದೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಗೌರವದಿಂದ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಕುಯೋಗವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದಾಗ ಈ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ರಾಯರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಂತೆ ವಿಜಯನಗರದ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಆ ಯೋಗವು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಆಳಿದರಂತೆ; ಅಲ್ಲದೆ ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟೇಶದೇವರಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಅರ್ಚಕರಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಇವರ ಗುರುಗಳು ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯತೀರ್ಥರು. ವಿದ್ಯಾಗುರುಗಳು ಶ್ರೀಪಾದರಾಯಸ್ವಾಮಿಗಳವರು. ದಾಸಕೂಟದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ ಅಂಕಿತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವರು ಈ ವ್ಯಾಸರಾಯರೇ. ಇವರು ಪ್ರಲ್ಹಾದನ ಅಂಶವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಇವರ ಕಾಲವು ೧೪೫೫

* ಮೈಸೂರಿಂದ ಸಮಾರು ಹದಿನೆಂಟು ಮೈಲಿನ ಮೇಲೆ ಕಾವೇರಿಯ ಈಚೆಯ ಧಡದಲ್ಲಿ ತಿರುಮಕೂಡಲು ಎಂಬ ನಾರಸಿಂಹ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ, ಆಚೆಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಸಲೆ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವೂ ಉಂಟು.

ಉತ್ತರವೇ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಆಗ ತಾನೆ ಕನಕನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದನು. ಅವನ ಮಾನಸ ಪೂಜೆಯೆಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ನೆರೆದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕುರಿತು:—"ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಕುರುಬರವನು † ಕನಕನೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಚರಣಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಕುರುಬತನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಂದು ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅವರ ದರ್ಶನವನ್ನಿಷ್ಟು ಮಾಡಿಸಬೇಕು." ಹೀಗೆಂದು ಅತಿ ದೀನವಾಣಿಯಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಕುರುಬನೆಂದ ಕೂಡಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ದೂರ ಸರಿದು ನಿಂತರು. 'ಛೀ-ಛೀ! ಇದೆಂತಹ ಅನ್ಯಾಯ! ಕುರುಬನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಹುದೇ? ಇವನನ್ನೀಗಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿರಿ. ಮೇಲಾಗಿ ಇವನಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ದರ್ಶನವಾಗಬೇಕೆಂತೆ, ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ!' ಎಂಬದಾಗಿ ಒದರಾಡ ಹತ್ತಿದರು ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ. ಬೇರೆ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ. ಕನಕದಾಸನಾದರೋ ಒಬ್ಬನು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ನೂರಾರು

---

† ರಾಗ ಮುಖಾರಿ, ಝಂಪೆ ತಾಳ

ನಾವು ಕುರುಬರು ನಮ್ಮ ದೇವರೇ ಬೀರಯ್ಯ। ಕಾವ ನಮ್ಮಜ್ಜ ನರಕುರಿಹಿಂಡುಗಳ ॥ಪ॥ ಅಷ್ಟ ಮದ ಮತ್ಸರಗಳೆಂತೆಂಬ ಟಗರುಗಳು। ದೃಷ್ಟಿ ಜೀವಾತ್ಮನೆಂತೆಂಬೊ ಆಡು॥ ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಸಿದ್ಧವೆಂತೆಂಬುವಾ ಹೋತುಗಳು। ಕಟ್ಟಿ ಕೋಲಿನಲಿ ಇರುತಿರುವ ನಮ್ಮಜ್ಜ ॥೧॥ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣವೆಂತೆಂಬ ಶ್ವಾನಗಳು। ಕಾದಿದ್ದು ನಮ್ಮಜ್ಜ ಹಿಂಡಿನೊಳಗೆ ಹಾದಿ॥ ಕಾಣದೆ ಕೂಗಿ ಬಾಯಾರಿ ಕಾಲ್ಗೆರಗಲು। ಆದರಿಸಿ ಅಂಬಲಿಯನೆರೆವ ನಮ್ಮಜ್ಜ ॥೨॥ ಅರಿಯೆಂಬ ಮರಿಗಳು ಹಿಂಡಿನೊಳಗೆ ಬಂದು। ಮಾರಿ ವ್ಯಾಘ್ರವೆಂತೆಂಬ ತೋಳ ಹೊಕ್ಕು॥ ಕುರುಬ ಹಿಂಝಾವದಲಿ ಕುರಿಯು ಮುರಿವುದು ಕಂಡು। ಅರಿತು ಅರಿಯದ ಹಾಗೆ ಇರುವ ನಮ್ಮಜ್ಜ ॥೩॥ ಹುಟ್ಟೊದಕೆ ಮೊದಲಿಲ್ಲ ಸಾವೊದಕೆ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲ। ಹುಟ್ಟುಸಾವಿನ ಹೊಲಬು ಬಲ್ಲ ನಮ್ಮಜ್ಜ॥ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಅಂಬಲಿ ಮಾಡಿ। ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಿದ ಹಾಗೆ ಕರೆವ ನಮ್ಮಜ್ಜ ॥೪॥ ಕಲಿಯುಗಕೆ ಗೌಡನಿವ ಸಂಗಾತಿ ಮಂತ್ರಿಸುತ। ಕಲಿಯುಗಂಗಳನೆಲ್ಲ ಮರೆತಸೇತ॥ ಜಲಜಾಕ್ಷ ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿ ಕೇಶವನ ಮನ। ವೊಲಿಸಿ ಭಜಿಸದ ಮನುಜನೆ ಹುಚ್ಚ ಕುರುಬ ॥೫॥

ಮಂದಿ. ಅವನನ್ನು ಕೇಳುವರಾರು? ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯರವರೇ ಈ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವತಾರ್ಚನೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಕನಕನು ಅವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಬೇಡಿ ಕೊಂಡನು. ಶ್ರೀಗಳವರು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. 'ಒಳ್ಳೇದು. ನಮ್ಮ ಮಠದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು' ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನುಡಿದು ಬಿಟ್ಟರು. ಕನಕನು ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವದೂ ಒಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವದೂ ಇತ್ಯಾದಿ ಅವರ ಸೇವೆ ಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಆಹಹಾ! ಮಹಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಉದಾತ್ತ ಗುಣವಿರುವದು ನೋಡಿರಿ! ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ದೇವರಿಗೆ ಸಹ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ಸ್ಪದರೆನಿಸುವರು. ಅಜ್ಞರಾದ ಮರಿಕರಿಗೆ ಇದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಅವರು ಶ್ರೀಗಳವರ ನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುಣಗುಟ್ಟ ಹತ್ತಿದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಗಳು ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಕನಕನು ಕಾಗಿ ನೆಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀ ಆದಿಕೇಶವ ಮೂರ್ತಿಯೇ ತನ್ನಿಷ್ಟದೈವತವೆಂದು ಬಗೆದು ಪದಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಮಠದ ಸಂಗಡಲೇ ಇರಹತ್ತಿದನು. ಆಗ ನಡೆದ ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎರಡ ನೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುವೆವು.

[೨ನೇ ಭಾಗ]

ಸಿರಿಗೆ ಹಿಗ್ಗದ ಬಡತನಕೆ ಜ । ರ್ಝರಿತನಾಗದೆ ಪರರು ಕೀರ್ತಿಸೆ ।
ಬೆರತಿರದೆ ನಿಂದಿಸಿದವರನುರೆ ಮರಳಿನಿಂದಿಸದೆ ॥
ಹಿರಿಯರಲಿ ಗರ್ವಿಸದೆ ತನುವನು । ಪಿರಿದು ವಿಶ್ವಾಸಿಸದೆ ಸತ್ಯವ ।
ತೊರೆಯದಿಹಸತ್ಪುರುಷನೆನ್ನವನಾತ ಕೇಳೆಂದಾ ॥

(ಅಕ್ರೂರ ಚರಿತ್ರ)

ಮಹಾತ್ಮನಾದ ಕನಕದಾಸನ ಮಹಾತ್ಮ್ಯಗಳನ್ನು ನನ್ನಂಥ ಅಲ್ಪ ಜ್ಞನೂ, ಮಂದಮತಿಯೂ ಬರೆಯಲೆಳಸುವದು ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ ಕಾರ್ಯ ವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಇಂಥ ಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಣರೂಪವಾಗಿ

ಯಾದರೂ ಕೀರ್ತನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಪುಣ್ಯರಾಶಿಯೊದಗುವದೆಂದರಿತು ವಾಚಕರ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಯಥಾಮತಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರುತ್ತೇನೆ. ನ್ಯೂನತೆಗಳುಂಟೆಂದು ವಾಚಕರು ಕೋಪಿಸಕೂಡದು.

೧ನೆಯ ಕಥೆ—ಮಾನಸಪೂಜೆ.

ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ಏಳುಗಂಟೆಯ ಸಮಯ; ಶ್ರೀಗಳವರು ಸ್ನಾನ-ಸಂಧ್ಯಾದಿ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾನಸ ಪೂಜೆಯನ್ನಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಇತ್ತ ಹೊರಗೆ ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕನಕನೂ ಮಾನಸಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅತ್ತ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಹೃದಯ ಕಮಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ವೈಜಯಂತೀ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸ ಹತ್ತಿದ್ದರು; ಅಂದರೆ ಮಾಲೆಯು ಪರಮಾತ್ಮನ ಕಿರೀಟದ ಮೇಲಿಂದ ಹಿಡಿಯುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯೋಚನೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತ ಕನಕನು ಏನನ್ನು ನುಡಿಯಬೇಕು! 'ಮಹಾ ಪ್ರಭೋ! ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಿರೀಟವನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಯೋಚಿಸುವದೇತಕ್ಕೆ?'' ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ? ಈ ನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಗಳವರು ಆನಂದಾಬ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದರು. ಆ ಆನಂದದ ಭರದಲ್ಲಿ ಧನ್ಯ! ಧನ್ಯ! ಕನಕಾ, ನೀನೇ ಧನ್ಯನೆಂಬ ಉದ್ಗಾರವು ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಟಿತು.

ಅಹಹಾ! ಕನಕನ ಭಕ್ತಿಯು ಇನ್ನೆಂಥಾದ್ದೋ! ದೇವಋಷಿಗಳಿಗೂ ಅಗೋಚರನಾದ ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗನ್ನಡಿಯಂತೆ ಕಂಡುಕೊಂಡನು ಧನ್ಯನು, ಪವಿತ್ರನು. ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನಿದೆ? ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಕನಕನಿಗೆ ಅಧಿಕವಾದ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ. ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಠದ ಸಂಗಡಲೇ ಕರಕೊಂಡು ನಡೆದರು. ಸತ್ಪುರುಷರಿಗೆ ನೀತಿಯೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಲ್ಲದೆ ಜಾತಿಯಲ್ಲ. ಅತಏವ "ನಡತೆ ಹೀನನಾದರೇನಯ್ಯಾ | ಜಗ | ದೊಡೆಯ ಭಕುತಿಯೊಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಲದೆ'' || ಎಂಬದಾಗಿ ದಾಸರು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವರು.

೨ನೆಯ ಕಥೆ—ಬಾಳೇಹಣ್ಣು ತಿಂದದ್ದು.

ಕನಕನು ಹರಿದಾಸನಾದ ಕೂಡಲೆ ದೇವ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮಠದ ಸಂಗಡ ಹೊರಟನಷ್ಟೆ? ಅವರಿಳಿದಲ್ಲೇ ತಾನೊಂದು ಕಡೆ ಇಳಿಯುವನು. ಎಲ್ಲರ ಭೋಜನವಾದ ಮೇಲೆ ತಾನೂ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತು ಭೋಜನ ಮಾಡುವನು. 'ಮನಸ್ಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗವಿರುವದೆ'ಂಬ ಗಾದೆಯ ಮಾತು ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿಜವಾದದ್ದು. ಕನಕನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ದೇವರಲ್ಲಿ. ಭಕ್ತಿಯೂ ನಿಸ್ಸೀಮವಾದದ್ದು ಇಂಥಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರೀತನಾಗದೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು? ಈ ಪ್ರಕಾರ ದೇವರಿಗೆ ಪ್ರೀತನಾದವನು ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ಪ್ರೀತ್ಯಾಸ್ಪದನಾಗುವದೊಂದಚ್ಚರಿಯೇ? ಆಗಿನಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಕನಕನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಗೌರವವನ್ನಿಟ್ಟರು; ನುಡಿಯಲ್ಲಿ-ನಡೆಯಲ್ಲಿ-ದೇವರ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಕನಕನ ಸಮಾಚಾರವು ನಡೆಯುತ್ತಲಿತ್ತು. ಕನಕನ ಮಾತೇ ಕರ್ಣಭೂಷಣವು. ಹೀಗೆ ಬರಬರುತ್ತ ಮಠದಲ್ಲಿ ಅವನ ಗೌರವವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ತೀರ್ಥವು ಸಹ ದೊರೆಯಹತ್ತಿತು; ಆದರೆ ಇದು ಅಲ್ಲಿಯ ಪಂಡಿತ-ಪಾಮರರಿಗೆ ಸರಿದೋರಲಿಲ್ಲ. 'ಯಾವನು ಜಾತಿ-ಕುಲಾಚಾರಗಳಿಂದ ಅತಿ ನಿಕೃಷ್ಟನೋ,ಯಾವನಿಗೆ ಒಂದು ಅಕ್ಷರವಾದರೂ ಓದು-ಬರಹವಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವನ ಮುಖಾವಲೋಕನವು ಕೂಡಾ ಅತಿ ನಿಂದ್ಯವಾದುದೋ, ಅಂತಹ ಕನಕನಿಗೆ ಶ್ರೀಗಳವರ ಮಠದಲ್ಲಿ-ದಿಗ್ದಂತಿಗಳಾದ ಪಂಡಿತರೆದುರಿಗೆ-ಇಷ್ಟೊಂದು ಗೌರವವೇ? ಅಹಾ! ಇದೆಂತಹ ಅನ್ಯಾಯವೋ! ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೋಯಿತು. ಛೀ ಛೀ! ಇಂತಹ ಅವಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿರುವದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಿರಿದುಣ್ಣುವದು ಲೇಸಲ್ಲವೇ? ನಮ್ಮಿಂದಂತೂ ಇನ್ನು ಮೇಲಾಗದು' ಹೀಗೆಂಬದಾಗಿ ಗುಣಗುಟ್ಟಹತ್ತಿದರು. ಅದರಂತೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗೆ ಅರಿಕೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಕನಕನನ್ನು ಮಠದಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೂಕದೆ ಕಾಲಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರ ಹಟ. ಆಗ ಶ್ರೀಗಳವರು ಅಜ್ಞರಾದ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಕ್ಕು, ಯಾಕಾಗಲೊಲ್ಲದು. ಕುರುಬನ ಮೇಲೆ ಕುರುಬತನವೇತಕ್ಕೆ? ನಿಮ್ಮ ಮನಬಂದಂತೆಯೇ ಮಾಡುವೆವೆಂದು ಆಶ್ವಾಸನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿದರು. ಕೆಲ ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು; ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದಾನೊಂದು

ದಿವಸ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸಭೆಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮಂಡಲಿಯನ್ನೂ ಕನಕನನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದು ರಾಶಿ ರಾಶಿ ಬಾಳೇಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅವರಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಬಿಟ್ಟರು; ಮತ್ತು ಇವುಗಳನ್ನು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಕಾಣದಂತೆ ತಿಂದು ಮೊದಲು ಬಂದವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಂಭಾವನೆ ಮಾಡುವೆವೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ನೋಡಿರಿ, ಬಾಳೇಹಣ್ಣು ಅಂದಕೂಡಲೆ ಭಾನವೇ ಹಾರಿತು. ಸಂಭಾವನೆಯ ಮಾತಿನಿಂದಂತೂ ಅವರಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೇಳಲಾಸಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಡೆದರು. ಯಾರು ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋದರು; ಯಾರು ಅಡಿಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು; ದೇವಾಲಯ ಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಸೇರಿದರು; ನೆಲಮನೆಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಹೊಕ್ಕರು. ಕನ ಕನು ಮಾತ್ರ ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಹಣ್ಣನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಾಗೆಯೇ ಕುಳಿತನು.

ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗಪಗಪನೆ ತಿಂದು ನಾ ಮುಂದೆ ನಾಮುಂದೆ ಎಂಬದಾಗಿ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಬಂದರು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡು ತ್ತೇನೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಹೇಳಲು ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳನ್ನೇರಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬಂದ ಸಮಾಚಾರವೇ ಈಗಿನ ಪಂ ಡಿತ ಮಂಡಲಿಯವರದಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಗಳವರು:—'ಎಲ್ಲರೂ ಹಣ್ಣು ತಿಂದು ಬಂದಿರೋ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ವರೂ ಹೌದೆಂದು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕನಕನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ— ಎಲೋ ಕನಕಾ, ಹಣ್ಣುತಿಂದು ಬಂದೆಯಾ? ಎಂದರು. ಕನಕನು ಅತಿ ವಿನಯ ದಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿ—ಮಹಾಪ್ರಭೋ! ಹಣ್ಣನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಲಿ? ಯಾರೂ ಕಾಣದಂತೆ ತಿನ್ನಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸೋಣ ವಾಗಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಅದು ಕೈಗೂಡುವದೆಂತು? ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ ಸರ್ವಸಾಕ್ಷಿಭೂತನೂ ಆದ ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು ಅಣು-ರೇಣು-ತೃಣ-ಕಾಷ್ಠ ಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರಲು, ಆತನಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾ ದರೂ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾದೀತೆ? ಇದಲ್ಲದೆ ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ನಕ್ಷತ್ರ, ದೇವತೆ ಗಳು ಮೊದಲಾದವರು ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸರ್ವದಾ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಇಂತಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂದ ಹಣ್ಣುತಿನ್ನುವ

ದಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು § ಹೇಳಿ ಹಣ್ಣನ್ನು ಮುಂದೆ ಸುರುವಿದನು.

ಕನಕನ ಬಾಯಿಂದ ಇಷ್ಟು ಶಬ್ದಗಳು ಹೊರಟವೋ ಇಲ್ಲವೋ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮೋರೆಗಳು ಬತ್ತಿ ಬಾಡಿದವು! ಬಾಯಿಂದ ಮಾತುಗಳೇ ಹೊರಡದಂತಾದವು. ನಾವು ಮಾಡಿದ್ದು ಸರ್ವಾಪರಾಧವಾಯಿತೆಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗಪ್ರಣತರಾದರು. ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಮಠಿಕರನ್ನು ಕುರಿತು:—"ಎಲೈ ಪಂಡಿತರುಗಳಿರಾ! ದೇವರ ಲೀಲೆಯು ಅಗಾಧವಾದದ್ದು, ಆತನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಾದವರನ್ನು ಮೈನೆಳಲಿನಂತೆ ಒಂದರ ಕ್ಷಣವಾದರೂ ಅಗಲಿರಲಾರನು. ಆತನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಜಿಸುವವರಿಗೆ ದುಃಖಗಳುಂಟೇ? ಸುಮ್ಮನೆ ಕನಕನನ್ನು ಕೆಣಕಬೇಡಿರಿ; ಆತನ ಹರಿಬಕುತಿಯು ಅಪಾರವಾದದ್ದು" ಹೀಗೆಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹರ್ಯನುಗ್ರಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ಗುರ್ವನುಗ್ರಹವು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿರುವದು. ಇಂಥ ಗುರ್ವನುಗ್ರಹದ ಬಲದಿಂದ ಹರಿಯ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಕನಕಪ್ಪನು ಧನ್ಯನಲ್ಲವೇ?

---

§ ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರು ಗುರುದರ್ಶನಕ್ಕೆಂದು ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಮಠಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕನಕದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳುವಾಗ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವರು:—

ರಾಗ ಮುಖಾರಿ, ಛಾಪು

ಕನಕದಾಸನ ಮ್ಯಾಲೆ ದಯಮಾಡಲು ವ್ಯಾಸಮುನಿ ಮಠಿಕರೆಲ್ಲರ ದೂರುತಿಹರೊ ||ಪ|| ತೀರ್ಥವನು ಕೊಡುವಾಗ ಕನಕನ್ನ ಕರೆಯಲು| ಧೂರ್ತರಾಗಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲಾ || ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು ಇವರ ಸನ್ಯಾಸಿತನವೆಲ್ಲ | ಪೂರ್ತ್ಯಾಗಲೆಂದು ಯತಿನಗುತಲಿಹನು ||೧|| ಮರುದಿನ ಅವರವರ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು | ಕರೆದು ವಿದ್ವಾಂಸರಾ ಕನಕಸಹಿತಾ || ತ್ವರಿತದಲಿ ಕರದಲ್ಲಿ ಕದಳಿ ಫಲವನೆ ಕೊಟ್ಟು | ಯಾರಿಲ್ಲದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೆದ್ದುಬಾರೆನಲು ||೨|| ಊರ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಬ್ಯಾರೆ ಬ್ಯಾರೆ ಕುಳಿತು | ತ್ವರಿತದಿಂ ಮೆದ್ದು ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲಾ | ತೋರಲಿಲ್ಲವು ಎನಗೆ ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳವೆನುತ | ಸಾರಿ ಕದಳಿಫಲವ ಮುಂದೆ ತಂದಿಟ್ಟಾ ||೩|| ಡಿಂಬದೊಳು ಶಬ್ದವಾಗಾದಿ ಶ್ರೋತ್ರೃಗಳಲ್ಲಿ | ಇಂಬಾಗಿ ತತ್ವೇಶರೆಲ್ಲ ತುಂಬಿಹರೊ || ತಿಂಬುವದು ಹ್ಯಾಂಗೆನುತ ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಕೇಳೆ | ಸಂಭ್ರಮದಲವರೆಲ್ಲ ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದರು ||೪||

ಗುರುಕರುಣ ಹೊಂದುವದು ಪರಮ ದುರ್ಲಭವಯ್ಯ। ಪರಿ ಪರಿ ವ್ರತಗಳ ಚರಿಸಲು ಫಲವೇನು। ಶರೀರಾದಿ ಪುತ್ರ-ಮಿತ್ರ-ಕಳತ್ರ ಬಾಂಧವರು। ಇರಿ ಸೋರಿ ಸದ್ಗತಿಗೆ ಸಾಧನದಿ। ನಿರುತವು ಗುರುಪಾದ ನಿಜವಾಗಿ ಮನದಲ್ಲರಿತು ಭಜಿಸಲು ಅಖಿಳ ಸಂಪದವಕ್ಕು ಪುರಂದರವಿಠಲ॥೧॥

(ಪುರಂದರದಾಸರು)

೩ನೆಯ ಕಥೆ.

ವಾಸುದೇವ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದದ್ದು.

'ಕಟ್ಟಿದ ಬುತ್ತಿ ಕಲಿಸಿದ ಮಾತು ಕಡೆತನಕ ನಿಲ್ಲಲಾರವೆ'ಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಶ್ರೀಗಳವರು ಮಠಿಕರಿಗೊಮ್ಮೆ:—"ಕನಕನನ್ನು ಕೆಣಕಬೇಡಿರಿ, ಕೆಣಕಿ ತಿಣಕಬೇಡಿರಿ.' ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಈ ಮಾತು ಬಹಳ ದಿವಸ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಉಂಡು ತಿಂದು ಹೇಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದು? ಏನಾದರೊಂದು ಕುಚೋದ್ಯವು ಬೇಕಲ್ಲವೇ? "ಕನಕನು ಕಮ್ಮಿ ಕುಲದವನು; ಅಲ್ಲದೆ ಅವನ ಎದೆ ಸೀಳಿದರೂ ಮೂರಕ್ಷರವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದು ಇಂಥವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ತೀರ ಲಾಂಛನಾಸ್ಪದವಾದದ್ದು. ಮಾನಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಿದ್ದ ಈ ತಾವಿನಲ್ಲಿರಲಾರಿವೆ"ಂದು ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ದೂರಿಕೊಂಡರು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ-'ಹೀನ ಪ್ರೇಷ್ಯಂ ಹೀನ ಸಖಂ ಹೇ ನ ಗೇಹ ನಿಷೇವಣಂ' ಎಂಬಂತೆ ಹೀನ ಜನರೊಡನೆ ಮಾಡುವ ಗೆಳೆತನವೂ ಒಂದು ಉಪಪಾತಕವೆನಿಸುವದೆಂಬದಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುವದೆಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಪಾಂಡಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಲೋಕವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ಕುಶಲರು. ಅವರಿಗೆ ಇಂಥ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೇನೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಂಡಿತರ ಮಾತಿಗೆ ನಗೆ ಬಂತು. ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು—"ನ ಶೂದ್ರಾ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಾ ವಿಪ್ರಾ ಭಾಗವತಾಸ್ಮೃತಾಃ॥

ಸರ್ವ ವರ್ಣೇಷು ತೇ ಶೂದ್ರಾ ಯೇಹ್ಯ ಭಕ್ತಾ ಜನಾರ್ದನೇ।

ಅಂದರೆ-ಯಾರು ಪರಮಾತ್ಮನ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತರೋ ಅವರೇ ವಿಪ್ರರು, ಭಾಗವತರು. ಯಾರು ಆತನ ಭಕ್ತರಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರೇ ಶೂದ್ರರು ಹೀಗಿರು



ವದರಿಂದಲೇ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನು ಬೇಡರಜಾತಿಯವನಾದ ಗುಹನೊಡನೆ ಸಖ್ಯ ಬೆಳೆಸಿದನು. ರಾಮಾಯಣನೊಳಗಿನ ಸಾರವತ್ತಾದ ಇಂಥ ಭಾಗಗಳನ್ನು ನೀವು ಮನನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕನಕನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರಿಯಭಕ್ತನೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಒಳ್ಳೇದು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಿಮ್ಮ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ತಾನೇ ತಿಳಿಯುವದು, ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಕನಕನ ವರ್ಚಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಮಠದವರೆಲ್ಲ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಪಡಹತ್ತಿದರು. ಕೈಲಾಗದ್ದು ಮೈಯಲ್ಲ ಪರಚಿಕೊಂಡಿತೆಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಚಾಡೀ ಹೇಳ ಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗಾದರೂ ಬೇಸರ ಬಂತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಒಂದು ದಿವಸ ಶ್ರೀರಾಮದೇವರ ಪೂಜೆಯೆಲ್ಲ ಮುಗಿದಿದೆ ಜನರು ತೀರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ಅಹಂ ಪೂರ್ವಮಹಂಪೂರ್ವಮೆಂದು ಮುಂದೆ ಬರಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಶ್ರೀಗಳವರು ಸಣ್ಣದೊಂದು ಸಾಲಿಗ್ರಾಮವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಯಾರೂ ಅರಿಯದಂತಿದ್ದರು ಅವರು ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತದ್ದೊಂದೇ ತಡ, 'ನನಗೆ ಮೊದಲು ತೀರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು, ನನಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು' ಎಂಬದಾಗಿ ಗಲಾಟೆ ಎದ್ದಿತು. ಶ್ರೀಗಳವರು ಅವ ರನ್ನೆಲ್ಲ ತಡೆದು, ಸಾಲು ಸಾಲಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡ್ರ ಹೇಳಿದರು. ಜನರಿ ಗೇನೋ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಒಬ್ಬರ ಮೋರೆಯನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಹತ್ತಿ ದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ:—"ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ದೇನು? ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದವರಿಗೆ ಮೊದಲು ತೀರ್ಥವೆ"ಂದರು. ನಿಃಶಬ್ದ ವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಯೋಚಿಸಹತ್ತಿದರು. ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಹೇಗಾದೀತೆಂದು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದರು. ಇಂಥ ಪೊಳ್ಳು ಬಕುತಿಯ ಜನರಿಗೆ ದೇವರು ಹೇಗೆ ವಶವಾದಾನು? ಕೂಡಲೆ ಹೇಳ ಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭ ಮಾಡಿದರು: ಯಾರು ತುಳಸಿಯ ದಳವೆಂದರು, ಯಾರು ಸೇವಂತಿಗೆಯೆಂದರು, ಅಂಗಾರವೆಂದು ಕೆಲವರಂದರು; ಮತ್ತೆ ಯಾರು ಬರಿ ಗೈಯೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಎಲ್ಲರ ಸರತಿಗಳೂ ಮುಗಿದವು. ಕನಕ ನೊಬ್ಬ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದನು. ಅವನು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಅವನ ಸರತಿಯೂ ಬಂತು. ಆಗ ಕನಕನು

ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ದೀರ್ಘದಂಡವತ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿ, ಕೈಮುಗಿದುಕೊಂಡು ಅತಿ ವಿನಯದಿಂದ:—"ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲೀಗ ಶ್ರೀ ವಾಸುದೇವನೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿರುವನೆ"ಂದು ಹೇಳಿ, ಉಕ್ಕೇರಿದ ಬಕುತಿಯಿಂದ ನುತಿಸಹತ್ತಿದನು.* ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಸಾಲಿಗ್ರಾಮವು ಹೊಳೆಯುತ್ತಲಿದೆ! ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆಬಾಗಿದರು; ಮೋರೆಗಳು ಬತ್ತಿ ಇಷ್ಟಾದವು. ಕಡೆಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಕನಕನಿಗೆ ಶರಣಾಗತರಾಗಿ ಅತಿ ವಿನಯದಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜನರ ಸತ್ವವು ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಬೇಕಾದರೆ ದುರ್ಜನರು ಇದ್ದಷ್ಟು ನೆಟ್ಟಗೆ, ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕನ್ನಡ ಕವಿಯು ಹೀಗೆ ಅಂದಿದ್ದಾನೆ.

(ಸಾಂಗತ್ಯ)

"ಕರಗಿಸೆ ಕಾಸೆ ಯೊರೆಯೆ ತೇಯೆ ನವನೀತ । ವರದುಗ್ಧ ಕನಕಮಲಯಜ ॥
ಕರಮೆಸೆವಂತೆ ದುರ್ಜನರ ಬಾಧೆಗೆ ಸ । ತ್ಪುರುಷರು ಗುಣವ ಮೆರೆವರು" ॥
(ಚಂದ್ರಪ್ರಭ ಚರಿತೆ)

ನವನೀತ(ಬೆಣ್ಣೆ)ವನ್ನು ಕರಗಿಸಲು, ಹಾಲನ್ನು ಕಾಸಲು, ಬಂಗಾರವನ್ನು ತಿಕ್ಕಲು, ಶ್ರೀಗಂಧವನ್ನು ತೇಯಲುಅವುಗಳ ಪ್ರಕಾಶವು ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚಾಗುವ ಹಾಗೆ, ದುರ್ಜನರ ಬಾಧೆಯಿಂದಲೇ ಸಜ್ಜನರ ಗುಣವು ಬೈಲಿಗೆ ಬರುವದು.

---

* ರಾಗ ಭೈರವಿ, ತಾಲ ರೂಪಕ

ಈತನೀಗ ವಾಸುದೇವನು ಲೋಕದೊಡೆಯ । ಈತನೀಗ ವಾಸುದೇವನು ॥ಪ॥ ವ್ಯೋಮಕೇಶ ನಿಮ್ಮ ದೇಸೆಯ ಆ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳ । ಸಾಮಜವನೇರಿ ಬರುವ ಶಕ್ತಿಯನೀಕ್ಷಿಸೀ ॥ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಉರವನೊಡ್ಡಿ ಡಿಂಗರಿಗನ ಕಾಯ್ದು ಸಕಲ । ಸರ್ವದಾಬಡದಾದಿ ಕೇಶವನ್ನ ನೋಡಿರೋ ॥೩॥

ಈ ಮಾತನ್ನು ಶ್ರೀಪುರಂದರದಾಸರು ತಮ್ಮ ಪದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ೨ನೇ ಕಥೆಯ ಕೆಳಗೆ ಟೀಪಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಇವರ ಪದ (೫ ನುಡಿ) ನೋಡಿರಿ.

ಕರದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಯನು ಪಿಡಿದು ಕೇಳುತ್ತಿರಲು । ಅರಿಯದಜ್ಞಾನದಲಿ ಪೇಳುತಿರಲು । ತ್ವರದೆ ಕನಕನು ಬಂದು ವಾಸುದೇವರೂಪ । ಪರಬೊಮ್ಮ ಪುರಂದರ ವಿಠಲನೆಂದು ಪೇಳಿದನು ॥ ೫ ॥

೪ನೆಯ ಕಥೆ— ಕಲಶಗಳನ್ನು ತುಂಬಿತಂದದ್ದು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಹರಿದಾಸನಾದ ಕನಕನ ಮಹಿಮೆಯು ಈಗಲಾದರೂ ಮತಿಕರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಏನೋ, ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ನಾವು ಹೇಗೆ ಹೇಳೋಣವೆಂದು ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತೀರೇನು? ಹಾಗಾದರೆ ಆತನ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿರಿ.

ಮತಿಕರು ಕನಕನ ಮೇಲೆ ವಿಷ ಕಾರುತ್ತಾರೆಂಬದು ಶ್ರೀಗಳವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪೂರಾ ನಟ್ಟು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಕೈಯಿಂದಾದಷ್ಟು ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು; ಇನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಚಮತ್ಕಾರವೇನಾಯಿತು! ಮತಿಕರೆಲ್ಲ ಒಂದು ಕಡೆ ಗುಂಪುಗೂಡಿ ಕನಕನನ್ನು ಆಡಿಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುವದೇ ಅವರ ದುಷ್ಟವಾದ ಆಲೋಚನೆ. ಅದು ಹೇಗೋ ಶ್ರೀಗಳವರ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಆಲೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸಿ ಎಲ್ಲರ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಕಲಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, 'ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ತೊಳೆದು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬರ್ರಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು ಅದರಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯವಿರುವದೇನೆಂಬದನ್ನು ಯಾರೂ ಅರಿಯದೇ ಹೋದರು. ಸರ್ವಸಾಧಾರಣ ಸಂಗತಿಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದರು ಆದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ದುಡದುಡನೆ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಕ್ಕಿ ತೊಳೆದು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಕನಕನು ಇವರ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು ವೈರಿಯ ಮುಂದೆ ಬಲಾಚಾರ ಕೇಳಿದರೆಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಇವರಿದ್ದ ಕಡೆ ಯಾಕೆ ಬಂದಾನು? ಒಬ್ಬನೇ ಬೇರೊಂದು ಕಡೆಗೆ ದೂರ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ಎಲ್ಲರ ಕಲಶಗಳು ಥಳಥಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಲಿವೆ. ಕನಕನ ಕಲಶವು ಹೊಲಸು ಹೊಲಸಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ ಇದರ ಮರ್ಮವು ಅವರಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಈ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದ್ದರು; ಆದರೂ ಜನರ ವಿಡಂಬನೆಗಾಗಿ ಕನಕನನ್ನು ಕುರಿತು:—"ನೋಡಿದಿರಾ! ಕಲಶವನ್ನು ತುಂಬಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ತುಂಬಿ ಮಾತ್ರ ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ

ಮೋರೆಯ ಮೇಲಿಷ್ಟು ಕೈಯನ್ನು ಸಹ ಆಡಿಸಿಲ್ಲ" ಎಂದರು. ಮಠಿಕರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಕೇಳುತ್ತೀರೇನು? "ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನು ಮೊದಲೇ ಕುರುಬನು. ನಮ್ಮ ಸರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಾನು? ತನ್ನ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇದ್ದಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂಬದಾಗಿ ಒಳ್ಳೇ ಗಂಭೀರ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ತಾಳಿ ಸೆಟೆಸೆಟೆದು ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದರು. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕನಕನು ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳಕೊಂಡನು. ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಲಿಲ್ಲ; ನಗೆ ಬಂತು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು:—"ಪ್ರಭೋ, ಒಳಗಿನ ನಿಜವಾದ ತತ್ವವನ್ನರಿಯಬೇಕಾದರೆ ತಮ್ಮಂಥವರೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪಾಮರನಾದ ನನ್ನಿಂದೇನಾದೀತು? ಸ್ವಾಮಿಯ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಗಲಿ" ಎಂದು ನುಡಿದು ಸಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತನು ಮಠಿಕರು ರೇಗಿ ಬಿದ್ದರು; ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹಲ್ಲು ತಿನ್ನ ಹತ್ತಿದರು. 'ಕುರುಬನಾದ ಇವನಿಗೆ ಇಂತಹ ವೈರಾಗ್ಯದ ಮಾತುಗಳೇಕೆ'ಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಶ್ರೀಗಳವರು ವಿನಯದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಸಂತೈಸಿ:—"ಮಠಿಕರಿರಾ! ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಕಲಶಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, ಒಳಭಾಗವನ್ನು ನೋಡಿರಿ ಹೇಗಿದೆ?" ಎನ್ನಲು, ಆದರಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ಒಳಗೆ ಮಣ್ಣುಮುದ್ದೆ, ಹೊಲಸು ತುಂಬಿದೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಒಬ್ಬನ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕಾದರೂ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೋಗಿ ಕನಕನ ಕಲಶವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಒಳಮುಗ್ಗಲು ಥಳಿಥಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರ ಮೋರೆಗಳು ಕೆಳಗಾದವು; ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವು ಹುಟ್ಟಿತು; ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿದರು. ಗುರುಗಳು ಮತ್ತೆ ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು: "ಎಲೈ ಜನರುಗಳಿರಾ! ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಮಷವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರೇನು, ದಾನ ಮಾಡಿದರೇನು, ಜಪತಪಗಳಿಂದೇನು? ಚರ್ಮ ತೊಳೆದರೆ ಕರ್ಮ ಹೋದಿತೇ? ಬರಿಯ ಮೇಲುಪಚಾರಗಳಿಂದ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಾರದು. ಮನಸ್ಸು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿರಬೇಕು. ಅದೊಂದು ಇತ್ತೆಂದರೆ, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳೂ ಅನವಶ್ಯಕ. ದೇವರು ಭಕ್ತಿಗೆ ಒಲಿಯುವನಲ್ಲದೆ ಡಂಭಾಚಾರಕ್ಕೆ ಒಲಿಯನು."

ಹೃದಯದ ಮಲವನ್ನು ತೊಳೆಯಲರಿಯದೆ ತಾವು | ಉದಯದೊಳೆದ್ದು
ಮಿಂದು ಗಡಗುಟ್ಟಿದರೆ ಅದರಿಂದೇನು ಫಲ | ಅದಕಿಂತ ಉದಯಾಸ್ತಮಾನ
ದೊಳಗಿಷ್ಟು | ಮುಪ್ಪಿಕಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪೇನಯ್ಯ ಪುರಂದರವಿಠಲನ ನಾಮವ
ನೆನೆಯದೆ ದಿನಕ್ಕೆ ನೂರು ಬಾರಿ ಮುಳುಗಿದರೇನಯ್ಯ ||೧|| (ಪು. ದಾಸರು)

ಕಂಡ ನೀರೊಳು ಮುಳುಗಿ ದೇಹವ । ದಂಡಿಸಿದ ಫಲವೇನು ದಂಡಕ।
ಮಂಡಲುಗಳನೆ ಧರಿಸಿ ಯತಿಯೆಂದೆನಿಸಿ ಫಲವೇನು॥
ಅಂಡಜಾಧಿಪ ನಂಸಗನ ಪದ । ಪುಂಡರೀಕದಿ ಮನವಹರ್ನಿಶಿ ।
ಬಂಡುಣಿಯು ವೋಲಿರಿಸಿ ಸುಖಬಡದಿಪ್ಪ ಮಾನವನೂ ॥೧॥

(ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರು.)

೫ನೆಯ ಕಥೆ.—ದೇವರಿಗೆ ತುಲಸೀ ಏರಿಸಿದ್ದು.

ವಾಚಕರೇ! ಕನಕನಿಂದ ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಕೌತುಕವಿನ್ನೊಂದಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದರಂತೂ ನೀವು ಏನನ್ನುವಿರೋ?

ಶ್ರೀಗಳವರ ಸಂಚಾರವು ಹೊರಬಿತ್ತು. ಕನಕನು ಅವರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತೇ ಇದ್ದನು. ಸಂಸ್ಥಾನವು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಊರಲ್ಲಿ ಪಯಣ ಮಾಡಿತು. ಮರುದಿವಸ ಮುಂಜಾನೆ ಒಳ್ಳೇ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ಹೊರಡತಕ್ಕದ್ದು; ಅಲ್ಲದೆ ಮುಂನೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬದೂ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು ಹೀಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಆ ಹೊತ್ತಿನ ಊಟ-ಉಡಿಗೆಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದು, ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕನಕನಿಗೆ ಒಂದು ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು; ಬೆಳಕು ಹರಿದಂತೆ ಕಂಡು ಬಂತು. ನಿಜವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಬೆಳಕು ಹರಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಕನಕನು ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆ, ಮುಂದಿನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಸಿದ್ಧನಾಗಲಿಕ್ಕಾದರೂ ಏನು ತಡ? ಅವನೇನು ಕೋಟು-ಜಾಕೀಟುಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಬೂಟು-ಸ್ಟಾಕಿಂಗ್ಸಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಂಥ ಒಂದು ಒಡಕ ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ಬಗಲಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆದನು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮುಂದಾಗಿ ಹೋಗುವದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದೆಂಬದನ್ನು ನಮ್ಮ ಶೀಘ್ರಬುದ್ಧಿಯ ವಾಚಕರು ಊಹಿಸಿದೆ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಥಾನದವರು ತನ್ನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾರಾದ ಕಾರಣ ಇಂಥವರ ಕೂಡ ಹೋಗುವದಕ್ಕಿಂತ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಹೋಗುವದರಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗುವದೆಂದು ಬಗೆದೇ ಹೊರಟನೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರ

ಬಹುದು. ಹೌದು! ಅವರ ಕಲ್ಪನೆಯು ಯಥಾರ್ಥವಾದದ್ದು. ಸಂಸ್ಥಾನವು ಯಾವ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವದೋ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ತುಸ ಮುಂದಾಗಿಯೇ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರೆ ತೀರಿತೆಂದು ಕನಕನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದನು; ಬೇರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹಳಮಾಡಿ ಸಾಧು-ಸತ್ಪುರುಷರು ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸೇರುವದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸದೆ, ಏಕಾಂತವಾಸವನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಯಸುತ್ತಿರುವರು. ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹಾಳು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವದಕ್ಕಿಂತ, ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ದೇವರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವದು ರುಚಿಯಾಗಿ ತೋರುವದೇ ಇದರ ಕಾರಣವು. ಅದರಂತೆಯೇ ಕನಕನು ಹೊರಬಿದ್ದನು.

ಅರುಣೋದಯದ ಕಾಲ; ಕೋಳಿ ಕೂಗುವ ಸಮಯ; ಅದೇ ಚುಮು ಚುಮು ನಸುಕು ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಟ್ಟಡವಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ತುಲಸಿಯ ಗಿಡಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಬೆಳೆದದ್ದು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು; ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಲ್ಲ ನೂರಾರು ಗಿಡಗಳು ಹಚ್ಚಗೆ ಹಸರು ಮುರಿಯುತ್ತ ಮಲ ಮಲ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದೇ ನಸಕಾದ್ದರಿಂದ ತಂಗಾಳಿಯು ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು; ಮೇಲಾಗಿ ನಿಜನ ಪ್ರದೇಶ. ಈಗ ಕನಕನಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳೋಣ? ಮೊದಲೇ ದೇವರ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರುವ ಈತನಿಗೆ ತುಳಸಿಯ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಬಳಿಕಂತೂ ನೂರು ಮಡಿ ಆನಂದವು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ:—"ಆಹಾ! ಈ ಸ್ಥಾನವು ಎಷ್ಟು ರಮಣೀಯವಾಗಿದೆ! ತುಳಸಿಯ ಗಿಡಗಳು ಎಷ್ಟು ಮನೋಹರವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆಯಲ್ಲ! ಇಂಥ ವನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮನದಣಿಯುವಂತೆ ತುಳಸಿಯ ದಳಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನಿದೆ? ನಾನಂತೂ ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಡಲಾರೆನು" ಎಂಬದಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ಇಷ್ಟು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೊಂದೇ ತಡ! ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಭಗವಂತನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಸಹಸ್ರನಾಮಗಳಿಂದ ತುಳಸಿಯ ದಳಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಹತ್ತಿದನು. ಇದಾದರೂ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ನಡೆಯಿತು ಕೈಯಿಂದ ಒಂದು ದಳವನ್ನು ಕೂಡ ಅವನು ತೆಗೆದಿರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಮಾನಸಪೂಜೆ. ಆದರೇನಾಯಿತು? ದೇವರು ಪ್ರೀತನಾಗನೇ?

೧ ಪೂಜಾಸ್ವೀಕಾರೇ ದೇವದೇವಸ್ಯ ವಿಷ್ಣೋರ್ವಿದ್ವದವಿದ್ವತ್ವಂ ಕಾರಣಂ ನೈವಚಿಂತ್ಯಂ || ವಿಪ್ರಾದ್ಯತ್ವಂ ಶ್ವಪಚತ್ವಂತಥೈವ ಪೂಜಾಸ್ವೀಕಾರೇ ಭಕ್ತಿರೇವೈಕಹೇತುಃ ||

೨ ವಿದ್ವಜ್ಜನೋಯದಿ ಡಂಭಾತ್ಕೃತಂ ಚೇತ್ಪೂಜಾಂ ನೈವ ಸ್ವೀಕರೋತ್ಯೇವನಿತ್ಯಂ || ಶ್ವಪಚೋಯದಿಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಂ ಕೃತಂಚೇತ್ಪೂಜಾಂ ಹರಿ ಸ್ವೀಕರೋತ್ಯೇವನಿತ್ಯಂ ||

(ಗರುಡಪುರಾಣ-ಬ್ರಹ್ಮಕಾಂಡ)

೧ ದೇವರು ಪೂಜಾ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡುವಾಗ್ಗೆ ಇವನು ವಿದ್ಯಾವಂತ-ಇವನು ಅವಿದ್ಯಾವಂತ-ಇವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಇವನು ಶ್ವಪಚ ಎಂಬದಾಗಿ ಎಣಿಸುವದಿಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯೊಂದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾನೆ.

೨ ಪಂಡಿತರೇ ಆಗಲಿ, ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬರಿಯ ಡಂಭಾಚಾರಕ್ಕೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸುವರೋ, ಅವರು ಶ್ವಪಚರಾಗಲಿ (ಚಾಂಡಾಲರಾಗಲಿ ಅವರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಭಕ್ತನ ಅಚಲವಾದ ಭಕ್ತಿಗೆ ಭಗವಂತನು ಕುಣಿದಾಡಹತ್ತಿದನು. ಕನಕನು ಆನಂದಪರವಶನಾದನು. ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಮೈಮೇಲೆ ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲ. ಚಿತ್ತವೆಲ್ಲ ದೇವರ ಚರಣಾರವಿಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಗ ತಾನೇ ಮಾನಸಪೂಜೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ದೇವರನ್ನು ನುತಿಸುತ್ತ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದನು ವಾಚಕರೇ! ಇದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೆಂದು ಶಂಕಿಸುವಿರೋ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ಶ್ರೀಗಳವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ತೆರಳಿರಿ. ಬೇಗನೆ ನಡೆಯಿರಿ, ತಡಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹಾದು ಹೋಗುವರು. ಆಗ್ಗೆ ಅದರ ಚಮತ್ಕಾರವೇನೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವದು.

ಬೆಳಗಿನ ಜಾವವಾಗುತ್ತಲೆ ಶ್ರೀಗಳವರು ಹೊರಟರು. ಬರಬರುತ್ತ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ತುಳಸಿಯ ಬನವು ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ

ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸ ಹೇಳಿದರು. ದೊಡ್ಡದೊಂದು ತುಲಸಿಯ ವನವನ್ನೇ ಕಂಡದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಕೂಡದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ಸಂತೋಷದ ಭರದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತು, ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಯಥೇಚ್ಛವಾದ ತುಳಸಿಯ ದಳಗಳಿಂದ ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದರಿಂದ ತಡಮಾಡದೆ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಿಂದಿಳಿದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ಮೊದಲಿನ ಆನಂದವು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿನ ಇಚ್ಛೆಯೂ ಬಯಲಾಯಿತು; ಯಾಕಂದರೆ, ಗಿಡಗಳು!ಇದ್ದ ಕಿದ್ದ ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದರೊಳಗಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದಳವೂ ನಿರ್ಮಾಲ್ಯದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು, ಅವು ಬಾಡಿ ಹೋಗಿದ್ದವು. ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ಬಹಳ ಸೋಜಿಗವೆನಿಸಿತು. ಒಂದೆರಡು ಗಿಡಗಳು ಹೀಗಿರುವವೆಂದು ಅಂದಾರೇ! ಇಲ್ಲ. ಯಾವತ್ತೂ ಗಿಡಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯು ಒಂವೇ ಆಗಿತ್ತು, ಕನಕನ ಮಾನಸಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ಈ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕೂಡಲೆ ಅವರು ತರ್ಕಿಸಿದರು. ಕನಕನ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ 'ಕನಕಾ' ಎಂದು ಕೂಗಿದರು ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ತಾನೆ ಓ ಅನ್ನಬೇಕಷ್ಟೇ? ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ಕನಕನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟ ಮಠಿಕರಾದರೂ ಈಗ ಉತ್ತರವನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೊಟ್ಟಾರು? ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ತಾವೇ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದರು. ಅವನ ಈ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳು ಉದುರಿದವು. ಮೈ ಮೇಲೆ ರೋಮಾಂಚನಗಳೆದ್ದವು. ಮಾತಾಡುವದು ಸಹ ಅವರಿಂದಾಗದಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದು ಮೊದಲು ನೇಮಿಸಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದರು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಕನಕನನ್ನು ಕಾಣುವದು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ಮೈಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿದರು; ಧನ್ಯ ಧನ್ಯನೆಂದು ಹೊಗಳಿದರು! ಕನಕನಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಯಾರು ಬಣ್ಣಿಸಬೇಕು? ಅವನು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಪಾದದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ನುತಿಸಿದನು. ನೆರೆದವರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಇದರ ಗುಟ್ಟೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಗೊತ್ತಾಗುವಂಥ ವಿಷಯವೇ ಅದಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಗಳವರು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆದ್ದರು. ಕುಸ ಹೊತ್ತಿ

ನಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀರಾಮದೇವರ ಪೂಜೆಗೆ ಆರಂಭವಾಗುವದು. ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಕೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತರು; ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ದೇವರ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ದೇವರ ಮೇಲೆ ತುಳಸಿಯ ದಳಗಳ ರಾಶಿಯೇ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇಷ್ಟಾಗಿ ಆ ದಳಗಳು ತುಸವಾದರೂ ಬಾಡದೆ ಈಗ ಏರಿಸಿದ ಹಾಗಿದ್ದವು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಗಳಿಗೆ ಕನಕನ ಮಾನಸ ಪೂಜೆಯ ನೆನಪು ಬಂತು. ಕನಕನ ಸಮಾನ ಪುಣ್ಯಪುರುಷನನ್ನು ಕಾಣೆವೆಂದು ಆಡಿದರು; ಮತ್ತು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಂದ ಜನರಿಗೂ ಮರಿಕರಿಗೂ ತೋರಿಸಿ:—“ಬರುವಾಗ ನಾವು ತುಳಸಿಯ ವನವನ್ನು ಕಂಡೆವಲ್ಲ; ಆ ಗಿಡಗಳು ಬಾಡಿಹೋಗಿದ್ದವು. ಆಗ ಅದರ ಕಾರಣವು ನಿಮಗೆ ಗೋಚರವಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಿರಿ! ಕನಕನು ಅದೇ ಹಾದಿಯಿಂದ ಬರುವಾಗ ಮಾನಸ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ದಳಗಳೆಲ್ಲ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನ ದೇವರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿರುತ್ತವೆ. ನಾವು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತುಳಸಿಯ ದಳಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತುಂಟು. ಈಗ ತಿಳಿಯಿತೇ? ಕನಕನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಣಿಸೋಣ! ಅಹಹಾ! ಏನು ಪುಣ್ಯವಂತನೋ! ಭಕ್ತಿಯಾದರೂ ಎಂತಹದಿರುವದೋ!! ಧನ್ಯನು! ಧನ್ಯನು!!” ಎಂದು ಹೊಗಳಹತ್ತಿದರು.

ಶ್ರೀ ತುಳಸಿಯ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ವಿಜಯದಾಸರು ಹೀಗೆ ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

(ರಾಗ ಭೂಪಾಳಿ, ಆಟ ತಾಳ.)

ಶ್ರೀ ತುಳಸಿ ಸೇವೆಯನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲಿ ಮಾಡಿ । ಗಾತುರದ ಮಲವ ಳಿದು ಮಾತೆಯೆಂದನಿತರೊಳು ಪಾತಕವ ಪರಿಹರಿಸಿ ಪು । ನೀತರನು ಮಾಡುವದು ಯಾತಕನುಮಾನವಯ್ಯಾ ॥ಪಲ್ಲ॥
ಮೂಲದಲಿ ಸರ್ವ ತೀರ್ಥಗಳುಂಟು ತನ್ಮಧ್ಯ । ಕಾಲವಿೂರದೆ ಸರ್ವ ನದ ನದಿಗಳು ದೇವಗಣ ಸಹಿತ । ಮೇಲೆ ದಳ ಒಂದೊಂದರಲಿ ಒಂ- ದೊಂದು ಮೂರುತಿಯು । ವಾಲಾಯವಾಗಿ ನೆಲಸಿಹದು. ॥ ಮೂಲೋ ಕದ ಧರ್ಮ ವ್ರತಕ್ಕೆ ಸರಿ ಮಿಗಿಲೆನಿಸುವದು । ನೀಲಮೇಘಶ್ಯಾಮಗರ್ಪಿ ಸಿದ ತುಲಸಿ ನಿ । ರ್ಮಾಲ್ಯವನು ಸತತ ಕರ್ಣದಲಿ ಧರಿಸಿದ ಮನುಜ । ಕಾಲನಾಳಿಗೆ ಶೂಲನಯ್ಯಾ ॥೧॥ ಇತ್ಯಾದಿ.

ಭಕ್ತರಲ್ಲಿರುವ ಭಗವಂತನ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ದಾಸರು ಹೀಗೆ ಬಣ್ಣಿಸಿದಾರೆ:

ಝಣುತುಣುತ ಮೈಮುರಿದು ಕೃಷ್ಣಾ । ರ್ಪಣವೆನಲು ಕೈಕೊಂಬನರ್ಭಕ।
ಜನನಿ ಭೋಜನ ಸಮಯದಲಿ ಕೈಯೊಡ್ಡುವಂದದಲೀ ॥

(ಜಗನ್ನಾಥರಾಯರು)

೭ನೆಯ ಕಥೆ—**ದೇವರಿಂದ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಇಸುಕೊಂಡದ್ದು.**

ಕನಕಪ್ಪನು ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಜ್ವರೋಪದ್ರವವುಂಟಾಯಿತು. ಬೇಗನೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಗಳವರು—'ಎಲೋ ಕನಕಾ! ನೀನು × ಉಡುಪಿಗೆ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀ

× ರಜತಪೀಠಂ ಕುಮಾರಾದ್ರಿಃ ಕುಂಭಕಾಶೀಧ್ವಜೇಶ್ವರಃ ॥
ಕ್ರೋಡ ಗೋಕರ್ಣ ಮೂಕಾಂಬಾಃ ಸಪ್ತೈತಾಮೋಕ್ಷದಾಯಿಕಾಃ ॥

ಪರಶುರಾಮ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದಗಳಾದ ೭ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿಯೂ ಮಾಧ್ವಮತಕ್ಕೆ ಮಾತೃಭೂಮಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಈ ಉಡುಪಿ ಕ್ಷೇತ್ರವು 'ರಜತಪೀಠಪುರ' (ರೌಪ್ಯಪೀಠ) ವೆಂಬದಾಗಿ ಸ್ಕಂದಪುರಾಣದ ಸಿಂಹಾದ್ರಿ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಈ ಕ್ಷೇತ್ರ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಭೃಗುಋಷಿಗಳ ಅಂಶಭೂತರಾದ ವಿಜಯದಾಸರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ:—

ಉಡುಪಿಯ ಯಾತ್ರೆ ಸುಳಾದಿ

ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯಾದ ಉಡುಪಿಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವಗೋಸುಗ ಪವಮಾನಿಯ ಮತವ ಹೊಂದಿ ನಿತ್ಯಪಾವನರಾಗಿ ನಡೆದವರ ಸೌಭಾಗ್ಯ ದೇವತೆಗಳು ಕೊಂಡಾಡುವರು. ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರಾಗಿ ಕೂಲಗೋತ್ರ ವಡಗೂಡಿ ಕೈವಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುದ್ದು ಸುಖಿಸುವರೊ ಜೀವೇಶ ಮಧ್ವಮುನಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಯುಗೊಂಡ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವಿಜಯ ವಿಠಲರಾಯ ಕಾವಾನು ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿ ॥೧॥

ಸಕಲ ರಕ್ಷಕರು ಮಾತೆಯ ತರುವಾಯ ಸಕಲ ಪೋಷಕರು ತಂದೆಯ ತರುವಾಯ ಸಕಲ ಭೋಗಗಳು ಸ್ವರ್ಗದ ತರುವಾಯ ಸಕಲ ಸೌಖ್ಯಗಳು ಮುಕ್ತಿಯ ತರುವಾಯ ಸಕಲ ವ್ರತಗಳು ಹರಿದಿನದ ತರುವಾಯ ಸಕಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಉಡುಪಿಯ ತರುವಾಯ ॥

ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೋ; ಅಂದರೆ ಜ್ವರವು ದೂರಾಗುವದು. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯು ಉಡುಪಿಯನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿರುತ್ತಾನೆ.' ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಕನಕಪ್ಪನು ಅವರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸಿ ಉಡುಪಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಮೊದಲೇ ಆತನಿಗೆ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಆಲಸ್ಯವುಂಟಾಗಿದ್ದಿತು. ಮೇಲೆ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಊಟವಿಲ್ಲ-ಉಡಿಗೆಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಬಹಳ ಬಳಲಿಕೆಯಿಂದ ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಉಡುಪಿಯನ್ನು ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದನು. ಇನ್ನೇನು ಸ್ವಾಮಿಯ ಸಂದರ್ಶನವಾಗುವದು, ಎಂಬದೊಂದು ಆತನಿಗೆ ಅಪಾರವಾದ ಸಂತೋಷ. ಈ ಸಂತೋಷದ ಭರದಲ್ಲಿ ಹಸಿವು-ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳು ಕೂಡ ಮರೆತು ಹೋದವು. ನೆಟ್ಟಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಗುಡಿಗೆ ಹೊರಟನು; ಆದರೆ ಗುಡಿಯೊಳಗಿನ ಜನರು ಈತನ ಹರಕು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೂ ಕಂಗಾಲಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಕೀಳು ಕುಲದ ಹುಚ್ಚನಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಒಳಗೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ; ಕನಕನಿಗೆ ದೇವರ ದರ್ಶನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರು ವರವು ಕೊಟ್ಟರೂ ಪೂಜಾರಿಯು ವರವು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಎಂಬ ಗಾದೆಯ ಸಮಾಚಾರವಾಯಿತು. ಆಗ ಕನಕನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ದೇವ

ಇದು ಅಲ್ಲದೆ—'ಯಾವಾಗಲೂ ಮತ್ತಾನಂದವೊ' ಎಂಬ ದೇವರ ನಾಮದಲ್ಲಿ ಉಡುಪಿ ಯಾತ್ರಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೊರಟವರ ಫಲವನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:—

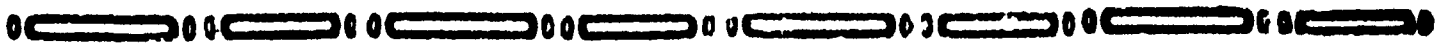
ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಸಾಗಿ ಬರುತಲಿದೆ ವೊಂದು ಸುರರೊಳು ಗಣನಿಯೇಳು ವೊಂದಕ್ಕೆ ನೂರಾರು ಕೋಟಿಯಾಗದ ಫಲಾ ತಂದು ಕೊಡುವದು ಅಜಕಲ್ಪಪರಿಯಂತರಾ||

ಇನ್ನು—ದಕ್ಷಶಾಪದಿಂದ ನಿಸ್ತೇಜನಾದ ಚಂದ್ರನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ದೇವರಿಂದ ಅನುಗ್ರಹ ಪಡೆದ ಕಾರಣ, ಇದಕ್ಕೆ ಇಂದು ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದೂ ಉಡುಪಿಯೆಂದೂ ಹೆಸರಾಯಿತು.

ದ್ವಾರಾವತೀಂ ಸಕಲಭಾಗ್ಯವತೀಮುಪೇಕ್ಷ್ಯ।
ಗೋಪಾಲ ಬಾಲಲಲನಾಕರಪೂಜನಂಚ ||
ವಾರ್ಧಿಂವಧೂಗೃಹಮತೀತ್ಯಸ ಮಧ್ವನಾಥೋ ।
ತತ್ರಾಸ್ತಿತದ್ರಜತ ಪೀಠಪುರಂಗರೀಯಃ ||

ರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಹತ್ತಿದನು. ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಹಸಿವು-ತೃಷೆಗಳಿಂದ ಕಂಗಾಲಾದ ಇವನು ದೇವರ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾದಂತೆಯೇ ನಿದ್ರಾಪರವಶನಾದನು. ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಆರ್ತರಕ್ಷಕನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯು ಶಿಶುವಿನ ರೂಪದಿಂದ ಬಂದು 'ನನ್ನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಲಾರೆಯಾ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ಕನಕನಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ಅವನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು: 'ಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತೀ! ನಿನ್ನ ಹೊರತು ನನಗೆ ದಿಕ್ಕಾರು? ನಿನ್ನ ಚರಣವನ್ನೇ ನಂಬಿದ ಈ ದಾಸನು ನಿನ್ನನ್ನಲ್ಲದೆ ಯಾರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಬೇಕು? ಆದರೆ ಹಸಿವು ಮಾತ್ರ ಬಹಳವಾಗಿರುವದು. ಅದರ ಬಾಧೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರೆನು.'

ಕನಕಪ್ಪನು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಆ ಶಿಶುವು ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು? 'ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ಹಸಿದಿದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲು ನನಗೆ ಏನಾದರೂ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಡು' ಎಂದು ತಾನೇ ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕೈಯನ್ನು ಮೊದಲು ಚಾಚಿಬಿಡಬಹುದೇ! ಭೋ ವಾಚಕವೃಂದ! ನೋಡಿದಿರಾ, ಭಗವಂತನ ಲೀಲೆಯನ್ನು! ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪಾಂಡವರ ಪತ್ನಿಯಾದ ದ್ರೌಪದಾದೇವಿಯು ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿ, 'ಈ ಅಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಂದ ದೂರ್ವಾಸರ ಅರವತ್ತು ಸಾವಿರ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಡಲಿ?' ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಸ್ವಾಮಿಯು, 'ಮೊದಲು ನನಗೇ ಹಸಿವಾಗಿದೆ, ಅಕ್ಷಯ್ಯ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ನೋಡು, ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?' ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಕಡ್ಡಿಯಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತನಾಗಿ, ಅಷ್ಟು ಜನರಿಗೂ ಷಡ್ರಸೋಪೇತವಾದ ಇಚ್ಛಾಭೋಜನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನಂತೆ. ಇದೇ ಸ್ವಾಮಿಯು ಒಮ್ಮೆ ದರಿದ್ರನಾದ ವಿದುರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕು ಆತನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಮುಕ್ಕು ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದು ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವಂತೆ ಕೌರವೇಂದ್ರನ ಮನೆಯುವರೆಗೂ ಹಾಲಿನ ಕಾಲುವೆಯನ್ನು ಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟನಂತೆ! ಸುದಾಮನಿಂದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿ ಅವಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಆತನಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಾಧಿಕವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನಿತ್ತನಂತೆ. ಅದರಂತೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಕನಕಪ್ಪನಿಗೂ ಕೈನೀಡಿರುವನು. ಆತನೇನು ಕೊಡುವನೋ. ಈತನೇನು ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವನೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಕನಕನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ನೋಡುತ್ತಾನೆ! ಶಿಶುವು



ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಹು ಸೋಜಿಗವಾಯಿತು. ಆಗ ತಾನೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು, ಸ್ವಾಮಿಯು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ರೀತಿ ನನ್ನನ್ನು ವಂಚಿಸಿದ ನೆಂದು. ಕೂಡಲೆ ಎದ್ದು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಗೋದಿಯ ಹಿಟ್ಟನ್ನು ಕಲಿಸಿ ರೊಟ್ಟೀಮಾಡಿ ಆ ಹಸಿ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೇ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಅರ್ಪಣಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು! ಭಗವಂತನು ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಲ್ಲವೇ? ಆತನು ಭಕ್ತನ ಬಕುತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಮೈಮೇಲಿನದೊಂದು ಆಭರಣವನ್ನು ತಂದು—'ಇದನ್ನು ಈ ಊರಲ್ಲಿರುವ ವೈಕುಂಠನಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೋ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಕನಕಪ್ಪನ ಕೈಯಲ್ಲೀಗ ಅಮೌಲ್ಯವಾದ ರತ್ನಹಾರವು ದೊರೆತಿರುವದು. ಅದನ್ನು ಮಾರಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳೆಂದು ದೇವರೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ಅಂದಮೇಲೆ ಅದರಿಂದ ಸಹಸ್ರಾವಧಿ-ಲಕ್ಷಾವಧಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಸೌಖ್ಯದಿಂದ ಇರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಕನಕಪ್ಪನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹಾರವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವೈಕುಂಠ ಶ್ಯಾನುಭಾಗನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಹಸಿವೆಗೆ ಬೇಕಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂಟು ಆಣೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಸಕೊಂಡು ಬಂದು ಜೀವನ ಮಾಡಿದನು. ಅಹಹಾ! ಕನಕಪ್ಪನ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದೃಢವಾದದ್ದೋ! ಆತನ ಭಕ್ತಿಯು ಎಷ್ಟು ಬಲವಾದದ್ದೋ!! ಅಂತೆಯೇ ದೇವರು ಆತನಿಗೆ ಒಲಿದನು. ಪರರ ದುಡ್ಡೆಂದರೆ ಬಾಯಿ ತೆಗೆಯುವ ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಾದ ನಮ್ಮಂಥ ಪಾಮರರಿಗೆ ದೇವರ ಗುರತಾದರೂ ಹೇಗೆ ಹತ್ತೀತು?

ಕನಕಪ್ಪನ ಹಸಿವು ಅಡಗಿತು. ದೇವರನ್ನು ಮನದಣಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದನು. ಈಗ ಆತನಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಹಗಲೆಲ್ಲ ದೇವರ ಧ್ಯಾನ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡುವದಕ್ಕೆ ಸಹ ವೇಳೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೊಟ್ಟೆಯು ಕೇಳುವದೇನು? ಮರುದಿವಸ ಮತ್ತೆ ಹಸಿವು ತಲೆದೋರಿತು. ಸ್ವಾಮಿಯು ಆ ಹೊತ್ತು ಮತ್ತೊಂದು ಆಭರಣವನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಇನ್ನೇನು! ಕನಕನು ಅದನ್ನೂ ವೈಕುಂಠನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಎಂಟಾಣೆಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಹಸಿವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇದೇ ರೀತಿ ದಿನಾಲು ಒಂದೊಂದು ಆಭರಣವನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಯು ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು; ಕನಕಪ್ಪನ

ಜೀವನವು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ತಿಂಗಳಾಯಿತು, ಎರಡು ತಿಂಗಳಾಯಿತು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪರ್ಯಾಯದ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿಯಲೊಲ್ಲದು. ಆಭರಣಗಳೇನೋ ಮೈಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿರುವದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದವೆಂದು ಹೇಳುವದು ಕಷ್ಟ; ಯಾಕಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಹೊರತು ಒಳಗೆ ಯಾರೂ ಕಾಲಿಡುವದಿಲ್ಲೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಂದಮೇಲೆ ಅವು ಹೇಗೆ ಹೋದವು? ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ, ತಮಗೇ ಅಗೌರವ; ಜನರಲ್ಲಿ ನಗೆಗೇಡು. ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಹಲಕೆಲವು ಉಳಿದವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಬಿಡುವವೋ, ಎಂಬದೊಂದು ಹೆದರಿಕೆ. ಸ್ವಾಮಿಯೇ ತನ್ನ ಭಕ್ತನ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿರುವನೆಂಬುದು ಪಾಪ! ಅವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಹೀಗಾಗಿ ಬಹಳ ಯೋಚನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಸೋದೇ* ಮಠದಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀ † ವಾದಿರಾಜ ತೀರ್ಥರವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಸಿದರು.

---

* ಇದು ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಶಿವಮೊಗ್ಗಾ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಶಿರ್ಶಿಯ ಹತ್ತರದಲ್ಲಿದೆ.

† ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರು (ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು) ತಮ್ಮ ಸಹೋದರರಾದ ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುತೀರ್ಥರಿಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಂಸ್ಥಾನ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದ್ವಾಗೀಶ ತೀರ್ಥರೆಂಬವರಿಂದ ಚತುರ್ಥಾಶ್ರಮವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಶ್ರೀಮದ್ವಾದಿರಾಜತೀರ್ಥ ಗುರುಗಳು ಸುಮಾರು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದರು. ಇವರು ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿ (೧೫೨೫) ಓದಿದಂತೆಯೂ (೧೬೦೭)ರಲ್ಲಿ ಗತಿಸಿದಂತೆಯೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವದು. ಅವರು ಋಜುಗಣಸ್ತರ ಅಂಶವೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆ.

ಈ ಮಹಾನುಭಾವರು ಶಿರ್ಶಿಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಮಾಡುವಾಗ ಅಲ್ಲಿರುವ ಜೈನ-ಶೈವಾದಿ ಮಠಾಧಿಪತಿಗಳಾದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೂ ಇವರಿಗೂ ವಾದವಿವಾದವು ನಡೆಯಲು—ಗೆದ್ದವರಿಗೆ ಸೋತವರು ತಮ್ಮ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದರಂತೆ ಇವರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಗೆದ್ದು ಅವರ ವೈಭವವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಸೋದೆಯೂ ಇವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತಂತೆ. ಈವೊತ್ತಿಗೂ ತಮ್ಮ ಜಯದ ಸ್ಮಾರಕವೆಂದು ಈ ಮಠ

ವಾದಿರಾಜ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲ. ಮಹಾ ತಪಸ್ವಿಗಳು. ಅವರು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಿತುಕೊಂಡು "ನಾವು ಬರುವೆವು; ಭಯಪಡಬೇಡಿರಿ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿದರು. ಬೇಗನೆ ಉಡುಪಿಗೆ ದಿಗ್ವಿಜಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಉಡುಪಿಯಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಮೈಲುಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಪೆರಡೂರೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅನಂತಪದ್ಮನಾಭ ದೇವಾಲಯವಿದೆ. ಶ್ರೀ ವಾದಿರಾಜ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅತ್ತ ಕನಕನೂ ಅವರ ಆಗಮನವನ್ನು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು, ಪೆರಡೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿದನು. ಶ್ರೀಗಳು ಕನಕನನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸಿ ಉಡುಪಿಗೆ ಕರೆತಂದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ಚಂದ್ರಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ, 'ಕನಕಾ! ದೇವರ ಆಭರಣಗಳೆಲ್ಲಿವೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಇದು ಬಹಳ ಸೋಜಿಗವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಹೊರಗಿರುವ ಕನಕನಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟ ಆಭರಣಗಳ ಸಮಾಚಾರವೇನು ಗೊತ್ತಾಗಬಹುದೆಂದು ಅವರು ನಗಹತ್ತಿದರು. ಕನಕನು—"ಸ್ವಾಮೀ! ಭಗವಂತನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ವೈಕುಂಠ ಶಾನುಭಾಗನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವೆನೆಂ"ದನು. ಶ್ರೀಗಳವರು ವೈಕುಂಠನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ—ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯು

ದವರು ಬಸವಣ್ಣನ ಗಂಟೆ ಮಠದ ಗದ್ದಿಗೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವರು.

ಸೋದೆಯಲ್ಲಿರುವ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮದೇವರ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಮಹಾನುಭಾವರೇ ಚಿಕ್ಕಬದರಿಯಿಂದ ತಂದು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರಂತೆ; ಮತ್ತು ಇವರು ತಮ್ಮ ತಪೋಬಲದಿಂದ ಭಾಗೀರಥಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಇಲ್ಲಿರುವ ಧವಳಗಂಗಾ ಎಂಬ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ನೆಲಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು.

ಇವರು—ವೈಕುಂಠವರ್ಣನೆ, ಸ್ವಪ್ನಗದ್ಯ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಶೋಭಾನೆ, ಭಾರತ ತಾತ್ಪರ್ಯ, ನಿರ್ಣಯ ಟೀಕೆ ಮೊದಲಾದ ಕನ್ನಡ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಂತೂ ಎಷ್ಟೋ ಬರೆದಿರುವರು.

ಗೀರ್ವಾಣ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮತಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ (ಪ್ರಾಕೃತ) ಭಾಷೆಗೆ ಟೀಕಿಸಕೂಡದೆಂದು ಆಗ್ರಹ ಪಡುವ ಜನರನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೇಲು ಪಂಕ್ತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಟ್ಟು, ಕನ್ನಡಿಗರ ಮೇಲೆ ಮಹದುಪಕಾರ ಮಾಡಿದವರಲ್ಲಿ ಇವರು ಶ್ರೇಷ್ಠರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆಭರಣಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇವೆಯೋ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು— 'ಸ್ವಾಮಿ, ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬಾರದೆಂದು ಭಗವಂತನ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದೆ; ಆದರೂ ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳಾಡಲು ಶಕ್ತನಲ್ಲ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅರವತ್ತು ಆಭರಣ ಗಳಿವೆ. ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಮೊದಲು ನಗುತ್ತಿದ್ದವರು ಈಗ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಕನಕನು ಮಹಾತ್ಮನೆಂದು ತಿಳಿದರು. ವೈಕುಂಠನು ಕನಕನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯಭಾವ ವನ್ನು ತಾಳಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇಸಗೊಳ್ಳದೆ ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಗಳವರ ಪಾದಕ್ಕೆ ತಂದೊಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಉತ್ತಮಗುಣನಿಧಿವಿಜಯವಿಠಲರಾಯ । ಪೆತ್ತ ಜನಕನಂತೆ
ಇರುಳು ಹಗಲು ಇದ್ದು । ತುತ್ತುಮಾಡಿ ತಂದು ಉಣಿಸುವದು ಸತ್ಯವೊ॥

ಎಂಬ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.

ಮರುದಿವಸ ಶ್ರೀ ವಾದಿರಾಜಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಪೂಜೆಯೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು. ನೈವೇದ್ಯದ ಸಮಯ. ಒಳಗೆ ಪಂಚಭಕ್ಷ್ಯ ಪರಮಾನ್ನಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಇನ್ನೂ ನೈವೇದ್ಯ ವನ್ನು ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತ ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ—ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಯು ಕಠಾರವನ್ನು ಬಾಗಿಸಿದ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಚಿಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಅವರು ಇದೇ ನೆಂದು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು. ಹೊರಗೆ ಕನಕನು ಮಾನಸ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿರುತ್ತಾನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಗಳವರು:—ಕನಕನು ಕಠಾರಮಹಾನ್ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿರುವನು. ಬೇರೆ ಮಹಾನ್ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರ್ರಿ, ಎಂದು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿ ದರು; ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಇದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಂದರೇ ನೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಕನಕನು ಈ ಮೊದಲೇ ಬಾಗಿಸಿದ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಚಿಪ್ಪಿ ನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಅರ್ಪಿಸಿರುತ್ತಾನೆ, ಎಂದು ಶ್ರೀಗಳವರು ನುಡಿಯಲು, ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರು. ಆತನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಶ್ರೀಗಳವರಂತೂ ಕನಕನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಗೌರವಿಸಹತ್ತಿದರು. ಧನ್ಯನು! ಕನಕಪ್ಪನು ಪರಮ ಧನ್ಯನು!! ಅಂತೆಯೇ ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರಾಯರು:—

ನಿನ್ನ ಸರ್ವತ್ರದಲಿ ನೆನೆವವ।ರನ್ಯ ಕರ್ಮವ ಮಾಡಿದರು ಸರಿ।
ಪುಣ್ಯ ಕರ್ಮಗಳೆನಿಸುವವು ಸಂದೇಹವಿನಿತಿಲ್ಲ ||
ನಿನ್ನಸ್ಮರಿಸದೆ ಸ್ನಾನ ಜಪ ಹೋ। ಮಾನ್ನ ವಸ್ತ್ರ ಗಜಾಶ್ವ ಭೂಧನ।
ಧಾನ್ಯ ಮೊದಲಾದಖಿಳ ಧರ್ಮವ ಮಾಡಿ ಫಲವೇನು || ೧ ||

ಎಂಬದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಸತ್ಪುರುಷರ ನೆಲೆಯು ಸತ್ಪುರುಷರಿಗೇ ಸಿಗುವದಲ್ಲದೆ ಇತರರಿಗೆ ದುರ್ಲಭವಾಗಿರುವದು.

ಕನಕಪ್ಪನು ಈ ರೀತಿ ಬಾಗಿಸಿದ ಗಂಜಿಯನ್ನೂ ಹಸಿ ಹಿಟ್ಟಿನ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ, ಆತನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದ ಕಾರಣ, ಉಡುಪಿಯೊಳಗೆ ಮಹಾನೈವೇದ್ಯದ ಸಂಗಡ ಈಗಲೂ ಬಾಗಿಸಿದ ಗಂಜಿ, ಹಸಿ ಹಿಟ್ಟಿನ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಸಾಂಪ್ರದಾಯವು ಬಿದ್ದಿದೆ.

ಭಕ್ತರೆಂದರೆ, ಭಗವಂತನಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಜೀವ. ಅವರು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಏನನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬಿಡುವನು. ಅದೇ ಭಕ್ತರಲ್ಲದವರು ಮೃಷ್ಟಾನ್ನವನ್ನಿತ್ತರೂ, ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದಲೇ ದಾಸರು ಹೀಗೆ ಹೊಗಳಿರುವರು:— (ಸು ಳಾ ದಿ)

ನಿತ್ಯ ಒಕುತಿಯಿಲ್ಲದವನು । ಹತ್ತಿಲಿ ಪದಾರ್ಥವು । ಜತ್ತಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು । ಸುತ್ತಿ ಸಮರ್ಪಣೆಯೆಂದು ಇತ್ತು ನಲಿದಾಡಿದರು । ಉತ್ತಮ ಶ್ಲೋಕನು ಒಪ್ಪಾ । ಚಿತ್ತ ಶುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕರವನೆತ್ತಿ ಬಲು ದೀನನಾಗಿ । ಎತ್ತಲಿದ್ದ ಉದಕದಿ । ಅತ್ತಲರ್ಪಿತವೆನಲು । ಚಿತ್ತ ಜಪಿತನು ಮೆಚ್ಚಿ । ಚಿತ್ತದಲಿ ಒಪ್ಪಗೊಂಡು ಹತ್ತಕ್ಕೆ ನೂರಾರು ಮಾಡಿ ಬೆಳಿಸಿ ಉಣಿಸುವ । ಇತ್ತ ಬರುವ ಭವದೂರಾ ವಿಜಯವಿಠಲ ರಾಯ । ಎತ್ತಲಾದರೇನು ತನ್ನ ಭೃತ್ಯನೆಂದರೆ ಒಡಂಬಡುವಾ ||
ಅಚ್ಯುತಗರ್ಪಿತವೆಂದು ದಾಸರೆನ್ನಲು । ಕಲಗಚ್ಚು ಕುಡಿದ ಕಾಣೊ ವಿಜಯ ವಿಠಲ ಮೆಚ್ಚಿ || (ವಿಜಯದಾಸರು)

೭ನೆಯ ಕಥೆ.—ಮೀನುಗಳನ್ನು ಹೂವು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ್ದು.

ಉಡುಪಿಯೊಳಗೆ ಶ್ರೀ ವಾದಿರಾಜ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಕನಕನ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಮಠಿಕರು ಹೊಟ್ಟೆ

ಕಿಚ್ಚು ಪಡಹತ್ತಿದರು. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಕೀಳು ಕುಲದವನ ಸಂಗಡ ಇಷ್ಟು ಸಖ್ಯವನ್ನು ಬೆಳಿಸುವದು ತೀರ ಅಯೋಗ್ಯವೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಶಬ್ದ ಬ್ರಹ್ಮರಾದ ಪಂಡಿತರು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ್ದರು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕನಕನನ್ನು ಅಪಮಾನ ಮಾಡುವದೇ ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಕನಕನು ಕೇವಲ ಹರಿಭಕ್ತನೆಂದೂ ಅವನ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುವದೆಂದರೆ, ದೇವರ ಅಪಮಾನವನ್ನೇ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವದೆಂದೂ ಆ ಮಂದಬುದ್ಧಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯು ಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತರಾದರು. ಇದೊಂದು ಲೋಕದ ಸ್ವಭಾವ. ಅತ್ತ ಕನಕನೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇವರು ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚುಪಡುತ್ತಿರುವ ರೆಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅಂದಮೇಲೆ ಯಾರದೇನು ಭಯ? ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದಾ ನೊಂದು ದಿವಸ ಒಂದು ಚಮತ್ಕಾರವಾಯಿತು! ಕನಕನು ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆ ಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಗಲಿಗೆ ಒಂದು ಅರಿವೆಯ ಗಂಟು ಇತ್ತು. ಮಠದ ಸಮೀಪವಾಗಿಯೇ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಮೊದಲೇ ಇವನ ಮೇಲೆ ಮತ್ಸರಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಠಿಕರು ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳವ ರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು:—"ಸ್ವಾಮೀ! ಕನಕನು ಕೇವಲ ಹರಿಕಿಂಕರನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಇಕೋ, ಈಗ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಕರಸಿ ನೋಡೋಣಾಗಲಿ. ಅವನ ಹತ್ತರ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮೀನುಗಳಿರುವವು. ಇಂಥ ಶ್ವಪಚನನ್ನು ತಾವು ಇಷ್ಟು ಏರಿಸಿದ್ದು ಯೋಗ್ಯವೋ-ಅಯೋಗ್ಯವೋ ತಾನೇ ತಿಳಿದುಹೋಗುವದು. ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಂತೂ ತಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿದ ಮೇಲಾದರೂ ನಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡ ಬಹುದು."

ಶ್ರೀಗಳವರು ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟರು; ಆದರೂ ಕನಕನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ಆತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ- 'ಎಲೋ ಕನಕಾ, ಹೆಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಕಟ್ಟಿದ್ದೀಯೋ? ನಮ್ಮೆದು ರಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿ ತೋರಿಸು' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಓ ಪಾಠಕವರ! ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಕನಕನ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ನಿಜವಾಗಿ ಮೀನುಗಳೇ ಇದ್ದವು.

ಮಠಿಕರು ಇದರ ಅಂತರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದೇ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು; ಹಾಗು ಈಗಂತೂ ಸುತ್ತುವರಿದು ನೆರೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕನಕನ ಕಳವನ್ನು ಬೈಲಿಗೆ ಹಾಕಿದೆವೆಂಬುದೊಂದು ಅವರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷ. ವಾಚಕ ಮಹಾಶಯ! ನೀವು ಮಾತ್ರ ಇಂಥ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗಾರರಾಗಬೇಡಿರಿ; ಯಾಕಂದರೆ, ದೇವರು ತನ್ನ ಭಕ್ತರನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಾದರೂ ಸಂರಕ್ಷಿಸದೆ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯ, ಸತ್ಯ. ಇದು ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಲಿ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರೀಗಳವರು ಕರೆಯಿಸಿ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಕನಕನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು, ನನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಮಠಿಕರು ಈ ತಂತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿರುವರೆಂಬದು; ಆದರೆ ಆತನ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದೃಢವಾದದ್ದೋ ತಿಳಿಯದು. ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿ ಹೇಳಿದನು—'ಸ್ವಾಮಿೂ, ಇದು ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ. ದೇವರಿಗೆ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೂವುಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ' ಆಹಹಾ! ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೀನಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದು, ಹೂವೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಿಚ್ಚಿ ತೋರಿಸುವಾಗ ತುಸುವಾದರೂ ಅನುಮಾನ ಮಾಡಿದನೇ? ಮೋರೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿದನೇ? ಇಲ್ಲ-ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಅನುಮಾನಗಳು ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಹೂವೆಂದು ಒಡನುಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅದು ಸುಳ್ಳಾಗಲಾರದೆಂಬದು ಅವನ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಗೆ. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅಪಾರವಾದ ನಂಬಿಗೆಯನ್ನಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಆತನು ಕೈ ಬಿಡಬಹುದೆ? ಆದೆಂದಿಗೂ ಆಗಲಾರದು. ಕನಕನ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಕೃಷ್ಣನ ಸಮರ್ಪಣೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಹೂವುಗಳು! ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಮಠಿಕರ ಮೋರೆ ನೋಡಿದರು. ಮಠಿಕರೇನು ಮಾತಾಡುವರು? ಮೋರೆ ತಗ್ಗಿಸಿದರು. ಬಾಯಿಂದ ಮಾತುಗಳೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಕಲ್ಮಷವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಇವನು ಏನೋ ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟು ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಹತ್ತಿದರು. ಸಂಶಯ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಮಾತೇ ಹೀಗೆ. ಅತ್ತ ಕನಕನಿಗಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೇಳಲಸಾಧ್ಯ. ದೇವರು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದನೆಂದು ಆತನಿಗೆ ಆನಂದಬಾಷ್ಪಗಳುದುರಹತ್ತಿದವು; ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ದೇವರನ್ನು ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ನುತಿಸಿದನು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಕನಕನ

ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಆತನನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಕಳಿಸಿದರು. ಬಕುತರಿಗಾಗಿ ದೇವರು ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬ ದಾಸರು ಹೀಗೆ ಅಂದಿರುವರು:—

ಬಕುತರ ಮನೋರಥ ಪೂರ್ಣಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಕಾಮಧೇನುವು ನೀನೆ| ಬಕುತರ ಅಪರಾಧ ಸಹನ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಧರಿತ್ರಿಗೆ ಸಮನೆನಿಪೆ ಸಾರ್ವಭೌಮಾ| ಬಕುತರ ಮೇಲೆ ಮಹಾ ಕರುಣಾ ಪಿತೃ-ಮಾತೃ-ಭ್ರಾತೃ ಮತ್ತೆ ಗುರುಸಮನೆನಿಪೆ। ಬಕುತರ ಅಭಿಮಾನ ಪಿಡಿವಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರನೆನಿಸಿಕೊಂಬೆ ಅನಿಮಿತ್ತ ಬಂಧು। ಬಕುತರ ದುರಿತ ಕಳೆದು ಕಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪುತ್ರನೆನಿಪೆ ಸತತಸನ್ಮಂಗಳಾಂಗ। ಬಕುತರ ನಿಂದಕರ ನಿಗ್ರಹ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯುಯುಮ ಸದೃಶನೆನಿಪೆ ದೇವಾ। ಭಕ್ತವತ್ಸಲಗುರುವಿಜಯ ವಿಠಲರಾಯಾ ಬಕುತರ ಪೊರೆವ ಬಿರುದು ನಿನ್ನದಯ್ಯಾ ||೧||

(ವಿಜಯದಾಸರು.)

ಬಕುತರಿಗಾಗಿ ನೀಜಗವ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆಯ್ಯ। ಬಕುತರಿಗಾಗಿ ನೀ ಅವತಾರ ಮಾಡಿದಿ। ಬಕುತರು ನಿನ್ನನು ಭಜಿಸದಿದ್ದರೆ ದೇವಸಕಲರು ನಿನ್ನರುಹರೆಂತೊ॥ (ಭಾಗಣ್ಣದಾಸರು.)

———

ಆನೆಯ ಕತೆ—**ಮದ್ಯವನ್ನು ಜೇನುತುಪ್ಪವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದು.**

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದವು. ಮಠಿಕರಿಗೆ ಸರ್ವದಾ ಕನಕನ ಯೋಚನೆ. ಕನಕನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಷ್ಣನಿರುತ್ತಾನೆಂಬದು ಅವರಿಗಿನ್ನೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ದುರಭಿಮಾನ! ಅಂಥ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಹೆಮ್ಮೆ!!

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಕನಕನು ಮದ್ಯ(ಶೆರೆ)ವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆಂದು ಶ್ರೀಗಳವರೆದುರಿಗೆ ದೂರಿದರು. ಆಗಲೆ ಕನಕನು ಕರೆಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು. 'ನಿನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವದೇನೆ'ಂದು ಕೇಳಿದರು. 'ದೇವರ ನೈವೇದ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಜೇನುತುಪ್ಪವಿದೆ'ಯೆಂದು ತಟ್ಟನೆ ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಟಿತು. 'ಈ ಸಾರೆ ಹೇಗೆ ಪಾರಾಗುವನೋ ನೋಡಿಬಿಡೋಣವೆ'ಂದು ಮೊದಲೇ ಮಠಿಕರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮಾಯೆಗೆ ಇವರು ಯಾವ ಗಿಡದ ತೊಪ್ಪಲು?

ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಜೇನು ತುಪ್ಪವಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಮಠಿಕರೂ ನೆರೆದವರೂ ಗಲ್ಲ ಗಲ್ಲ ಬಡಿದುಕೊಂಡರು. ಸತ್ಪುರುಷರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಹೋಗುವದು ತಪ್ಪೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಕನಕನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದನು.

ದೇವರಿಗೆ ಪ್ರಿಯನಾದವನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಿಯನಾಗುವನು. ಅಂತೆಯೇ ಹರಿದಾಸರೊಬ್ಬರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ:—

''ಇಂದಿರೇಶನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಕುಣಿವನೊ। ಅಂದ ವಚನವ ನಿಜಕೆ ತಂದುಕೊಡುವನೊ ॥'' ಈ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ

ಏನು ಕರುಣವೋ ತನ್ನವರಲಿ ದಯಾನಿಧಿಗೆ ಸದ್ಭಕ್ತಜನರತಿ।
ಹೀನಕರ್ಮವ ಮಾಡಿದರು ಸರಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಪೊರೆವಾ ॥

(ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರು)

೯ನೆಯ ಕಥೆ—ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಪಾರಣೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು.

ಈ ರೀತಿ ಕನಕನು ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಂದ ಆದರಹೊಂದಿ ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿರಲು, ಒಂದಾನೊಂದು ಹರಿದಿನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿಯು ದಾಸನ ಮ-ತ್ತೊಂದು ಲೀಲೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

ಹರಿದಿನವಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತು ವೈಷ್ಣವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪೋಷಣ (ನಿರಾಹಾರ). ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗಳವರು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೀರ್ಥ ದೊರೆಯಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನೇಕರು ಪುರಾಣಶ್ರವಣದಲ್ಲಿ-ಪಾರಾಯಣದಲ್ಲಿ-ಹರಿಕೀರ್ತನದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾದರು. ಸಂಜೆಯಾಯಿತು. ಸಾಯಂಕಾಲದ ಮಂಗಳಾರತಿಯೇ ಮೊದಲಾದಕಾರ್ಯಗಳು ಜರುಗಿದವು. ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಕನಕನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಇಷ್ಟಾಗಿ ಆ ಹೊತ್ತು ಹರಿದಿನ ಬೇರೆ. "ಮೊದಲೇ ಉಲ್ಹಾಸ ಅದರಲ್ಲಿ ಫಾಲ್ಗುಣಮಾಸ" ಎಂಬಂತೆ ಮೊದಲೇ ಪರಮಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದ ಕನಕನಿಗೆ ಅಂದು ವಿರಾಮವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ದಿನಾಲು ಆರಾರು ತಾಸು ರಾತ್ರಿಯವರೆಗೂ ದೇವರನ್ನು ನುತಿಸುವವನು, ಹರಿದಿನದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗಾದರೂ ಸುಖವಾಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಬಹುದೆ? ಎಲ್ಲರೂ ಮನೆಗೆ ಹೋದ

ಕೂಡಲೆ ದೇವರೆದುರಿಗೆ ಜಾಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದನು. ಹಾಡುವದೂ ಕುಣಿಯುವದೂ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಆವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲವೂ ದೇವರಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ದೇವರೂ ಈತನ ಸಂಗಡ ಕುಣಿಯುಹತ್ತಿದನು ಭಕ್ತರೆಂದರೆ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಜೀವ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನಾವು ದೇವರನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಾರೆಯಾದರೂ ಕಾಣಲೊಲ್ಲೆವೇಕೆ? ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಬಳಲುತ್ತಿರುವೆವೇಕೆ? ಕನಕನ ಹತ್ತರ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿಯು ನಮಗೆ ದರ್ಶನವನ್ನಾದರೂ ಸಹ ಕೊಡಕೂಡದೇಕೆ? ಭೋ, ವಾಚಕಮಹಾಶಯ! ಕನಕನ ಭಕ್ತಿಗೂ, ನಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರ-ಕಡಲುಕಾಲುವೆಗಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ. ಇಂಥದರಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಸರಿಗಟ್ಟಿ ಹೋಗುವದು ಎಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯ? ನಮ್ಮಂಥ ಪಾಮರರ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಕನ್ನಡ ಕಬ್ಬಿಗನು ಎಂತಹ ಸುಂದರ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ನೋಡಿರಿ:

ಮಾಧವಗೆ ಹರಿನಾಮವೆನಗೆಯುಂ ಹರಿನಾಮ ।
ಮಾಧವಗೆ ಜಲಶಯನವೆನಗೆಯುಂ ಜಲಶಯನ ।
ಮಾಧವನ ಪಿರಿದೇನು ನ್ನ ಕಿರಿದೇನೆನುತ ಕಪ್ಪೆ ವಿಷ್ಣುವ ಜರೆವೊಲು ॥
ಬಾಧಕರು ಹಸಿವು ತೃಷೆ ನಿದ್ರೆ ಜನನಂ ಮರಣ ।
ವೀ ಧರಿತ್ರಿಯೊಳೆಮಗೆ ನಿಮಗೆ ಸರಿಯುದರಿನಿಂ ।
ದಾದುದೇಂ ನಿಮಗೆದೇವತ್ವವೆಂದೆನುತಪೊಳೆವಾತುಗಳಸೊರಹುತಿಹರೂ ।

ಹೀಗೆ ಬರಬರುತ್ತ ಭಕ್ತಿಯು ಲುಪ್ತವಾಗುತ್ತ ನಡೆದು ಬರಿಯ ನಾಮಧಾರಕರಾಗಹತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ?

ನಾಲ್ಕು ಹೊಡೆಯುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕನಕನು ಜಾಗರವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದನು. ದ್ವಾದಶೀ ಪಾರಣೆಯಾಗಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಪಾರಣೆಗೆ ಕನಕನ ಹತ್ತರ ಏನಿದೆ? ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ತಂದ ಒಂದು ಬೊಗಸೆಯಷ್ಟು ಹಿಟ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನೇ ಕಲಿಸಿ ಹಸಿ-ಬಿಸಿ ರೊಟ್ಟಿ-ಉಳ್ಳೇಗಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಣ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಆದರೇನು?

ಭಕ್ತಿವರ್ಜವಾಗಿ ತಂದ ಮುತ್ತು ರತ್ನ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ ।
ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ತಂದುದೊಂದು ಪತ್ರಪುಷ್ಪವೂ ॥

ಎಂಬ ಪುರಂದರದಾಸರ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಭಕ್ತನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟ ಆ ರೊಟ್ಟಿ-ಉಳ್ಳೇಗಡ್ಡಿ(ನೀರುಳ್ಳಿ)ಗಳೇ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಪಂಚಪಕ್ವಾನ್ನಗಳಾದವು. ಆತನು ಅದನ್ನೇ ಸೇವಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಮುಂದೆ ತುಸ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಗಳವರು ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆಂದು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ದೇವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿಯ ಚೂರೂ ಉಳ್ಳಿಗಡ್ಡಿಗಳೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಅವರಿಗೆ ಅತೀವ ಸೋಜಿಗವಾಯಿತು. ಆಗಲೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಕನಕಸನ್ನು ಕರೆದು, 'ದೇವರಿಗೆ ಈ ಹೊತ್ತು ಏನು ಪಾರಣೆ ಮಾಡಿಸಿರುವಿ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಕನಕನು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಗುರುಗಳಿದುರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಬಂದು ಈ ಲೀಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, 'ಕನಕನೇನು ಧನ್ಯನೋ!' ಎಂದು ಆನಂದಪರವಶರಾದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ "ಮೋಕ್ಷಕಾರಣಸಾಮಗ್ರ್ಯಾಂ ಭಕ್ತಿರೇವ ಗರೀಯಸೀ!" ಎಂಬದಾಗಿ ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಕೂಗಿಕೊಂಡಿರುವರು.

೧೨ನೆಯ ಕಥೆ—**ಕಣಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು.**

ಕನಕನು ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಗಳ್ನು ತೋರಿಸಿ ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಗುರುಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಹೊರಟನು. ಮಾರ್ಗದೊಳಗೆ ಒಂದು ಊರಲ್ಲಿ ಮಾರೆಮ್ಮನ ಜಾತ್ರೆಯು ನಡೆದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು; ಎಷ್ಟೋ ಕುರಿ-ಕೋಣಗಳು ಬಲಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು; ಇನ್ನೂ ಬೀಳುತ್ತಲಿದ್ದವು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಕನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಜೀವಂತ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ವಧೆ ಮಾಡುವರಲ್ಲಾ! ಎಂದು ಕಳವಳಪಟ್ಟನು. ಸತ್ಪುರುಷರ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಇಂಥಾದ್ದು. "ವಸುಧೈವ ಕುಟುಂಬಕಂ" ಎಂಬಂತೆ ಅವರು ಜಗತ್ತನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವರು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಪರರ ದುಃಖದಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಉದುರುವವು. ಇಂಥವರು ಸುರರಲ್ಲದೆ ನರರಲ್ಲ. ಇರಲಿ.

ಕನಕಪ್ಪನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ:—"ಎಲೈ ಜನರುಗಳಿರಾ, ನಾನು ಒಂದು ಕಣಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನಿಷ್ಟು ನೀವೆಲ್ಲರೂ

ಕೇಳಿ, ಆ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆ"ಂದು ವಿನಯದಿಂದ ನುಡಿದು ಹೇಳಹತ್ತಿದನು. * ಕನಕಪ್ಪನ ಕಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಮೋಹನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದಿತೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಇಂಥ ಅಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ಆಣೆಯನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಜಾತ್ರೆಯ ಪರಿಶಿಯೆಲ್ಲ ಬೊಟ್ಟು ಕಚ್ಚಿ ಅರಗು-ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು!

ವಾಚಕರೆ—ಸಾಧುಗಳು ದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.

೧೧ನೇ ಕಥೆ—ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕಳೆದದ್ದು

ಕನಕನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲು, ಮಾರ್ಗದೊಳಗೆ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಜನರು ಬಹಳ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಲಿದ್ದರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಳೆ ಬೇಕಾದ ಕಾಲ. ಜನರು ಆಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಬೇಸತ್ತರು. ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟರು. ಮಾಡುವದೇನು? ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷವೂ

---

* ರಾಗ ॥ ಪಂತುವರಾಳಿ ॥ ಆದಿತಾಳ॥

ಕಣೆಯ ಹೇಳಬಂದೆ ನಾರಾಯಣನಲ್ಲದಿಲ್ಲವೆಂದು ॥ ಪಲ್ಲ ॥ ಬಣಗು ದೈವದ ಗೊಡಿವೆ ಬ್ಯಾಡ ನರಕ ತಪ್ಪದು ॥ ಅನುಪಲ್ಲ ॥

ಉಕ್ಕನಾತಿಯೆರ್ರಿ ಕಾಟ ಜಕ್ಕಿಯರೊರ್ಕನ್ನೆಯಾರು । ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಸೊಂಟಮುಕ ಬೈರೆ ದ್ಯಾವರು ॥ ಮಿಕ್ಕ ಮಾರಿ ಮಸಣಿ ಚೌಡಿ ಮೈಲಾರಿ ಮೊದಲಾದ ಇಂಥ । ಠಕ್ಕು ದೈವದ ಗೊಡವೆ ಬೇಡ ನರಕ ತಪ್ಪದು ॥ ೧ ॥

ಹಳ್ಳಿಯವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಖುಳ್ಳರೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿಕೊಂಡು । ಹಾಳು ಮಾಡಿ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ ಕಾಸುಗಳು ॥ ಭಾಳು ಭಾಳನೆ ಕುರಿಯ ಕೋಣ ಭೇಳುಭೇಳುನೆ ಕೊರಳ ಕೊಯ್ದು । ಬೀಳಬೇಡಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಎಂಧೇಳಬಂದೆನೋ ॥ ೨ ॥

ಮಡಿಯನುಟ್ಟು ಮಮತೆಯಿಂದ ಮಾರಿಯ ಪೂಜೆಯ ಮಾಡಿ । ಕೆಡಬೇಡಿ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಮುಂದಿನ ಕೇಡನರಿಯದೆ ॥ ದೃಢಭಕ್ತಿಯಿಂದಲಿ ನಮ್ಮ ಬಾಡದಾದಿಕೇಶವನ ಪಾದ । ಬಿಡದೆ ಭಜಿಸಿರೊ ಈ ಪೊಡವಿಜನರು ॥೩॥

ಮಳೆಯಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಮಳೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಬೆಳೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಜನರೂ ದನ-ಕರುಗಳೂ ಬದುಕುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕನಕಪ್ಪನು ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಕಡೆಗೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಕರ್ಣೋಪಕರ್ಣವಾಗಿ ಆತನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದರು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಈಗ ಆತನೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿರುವನು. ಅವರಿಗೆ ಆದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಏನೆಂದು ಹೇಳೋಣ! ಕನಕನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೆ ಜನರು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ಆತನಿಗೆ ಶರಣಾಗತರಾದರು. ಕನಕನು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಇದೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಜನರು ತಮ್ಮ ದೈನ್ಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು ಕನಕನಿಗೆ ಕರುಣ ಬಂತು. ಆಗ ಅವನು:—"ಒಳ್ಳೇದು, ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯವು ಹೇಗಿದೆಯೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಹತ್ತಿದನು. ಜನರನ್ನೂ ದೇವರ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದನು. ದಿನವಾಯಿತು; ಎರಡು ದಿನವಾಯಿತು. ಮಳೆಯ ಸುದ್ದಿ ಇಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ಭಕ್ತಿವಿಹೀನರಾಗಿದ್ದ ಅನೇಕರಿಗೆ ಇದೊಂದು ಒಳ್ಳೇ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಂತಾಯಿತು. ಅವರು ಕನಕಪ್ಪನನ್ನೂ ಮೂಢಭಕ್ತಿಯ ಜನರನ್ನೂ ಒಳಿತಾಗಿ ನಿಂದಿಸಿದರು. ಆದರೇನು? ಕನಕನಿಗೆ ಹಿಗ್ಗೂ ಇಲ್ಲ; ತಗ್ಗೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು: —'ಸ್ವಾಮಿ! ನಾನು ನಿನ್ನ ಭಕ್ತನೇ ಆಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸಬೇಕು.' ಎಂದು. ದೇವರು ಭಕ್ತಾಧೀನನು; ಭಕ್ತವತ್ಸಲನು. ಆತನು ಭಕ್ತರ ಭಿಡೆಯನ್ನು ಮೀರಲಾರನು 'ನಿತ್ಯದಯಾಳು ದೇವರನ ಭಕ್ತಿಯಿಂ ನೆನೆದರೆ ಆಳಿನಾಳಯ್ಯ ಸರ್ವಜ್ಞ' ಎಂಬ ಸರ್ವಜ್ಞ ಕವಿಯ ಉಕ್ತಿಯಂತೆ. ತನ್ನ ಭಕ್ತರು ಬೇಡಿದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಆ ಕರುಣಾಮಯನಾದ ಭಗವಂತನು ಒಂಟಿಗಾಲಿನಿಂದ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಂದಮೇಲೆ ಏನು ತಡ! ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಮೋಡಗವಿದು ಮಳೆ ಸುರಿದು ಹೋಯಿತು. ಕೆರೆ-ತೊರೆಗಳು ತುಂಬಿ ತುಳುಕಹತ್ತಿದವು. ಜನರಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಇಷ್ಟಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಲೇ ತೀರದು. ಇಂಥ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಜನರಿಗಾದ ಈ ಆನಂದದ ಲಹರಿಯಲ್ಲಿ ಕನಕನ ಮಹಿಮೆಯು ತೇಲುತ್ತ-ತೇಲುತ್ತ ಬಹು ದೂರದ ವರೆಗೂ ಹಬ್ಬಿತು. ಆಗ ಸುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಜನರು ತಂಡೋಪತಂಡವಾಗಿ

ಬಂದು ಕನಕಪ್ಪನನ್ನು ಕಾಣಹತ್ತಿದರು. ಅದೊಂದು ಜಾತ್ರೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಚಳಿಜ್ವರದ ಬಾಧೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರೆವೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಕನಕಪ್ಪನು ಅವರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ತುಲಸೀ ದಳವನ್ನು ಲಿಂಬೇ ಹಣ್ಣಿನ ರಸದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಆಯಿತು. ಇದರಂತೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದನು. ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಭಕ್ತಿರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿದವರಿಗೆ ಭಕ್ತಿರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಜನರು ಕನಕನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯಭಾವವುಳ್ಳವರಾಗಿ— 'ಎಲೈ ಮಹಾನುಭಾವನೇ-ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ರೋಗಾದ್ಯುಪದ್ರವಗಳು ಹುಟ್ಟುವದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿದು ಹೇಳಬೇಕು' ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕನಕಪ್ಪನು ಒಂದು ಮನೋಹರವಾದ * ಕೀರ್ತನವನ್ನೇ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ

---

* ರಾಗ, ಶಂಕರಾಭರಣ

ಧರ್ಮವೆಂದೆನಿಪ ಮಾರ್ಗದಾರಿಯನೆ ಬಿಟ್ಟು । ಕರ್ಮವೆಂದೆನಿಪ ಕಾನನವ ಪೊಕ್ಕು । ದುರ್ಮಾರ್ಗದಲಿ ನಡೆದವಗೆ ಘೋರವ್ಯಾಧಿ । ಕರ್ಮಪಾಕದಲಿ ಸಾರುತಿದಕೋ ಜಗದಿ ॥ಪ॥ ಹರಿಹರವಿಭೇದ ಗೈದವರಿಗೆ ದಂತಾದ್ಭುತವು । ಗುರುದೈವಗಳ ನಿಂದೆಗೈದವರಿಗೆ ಉನ್ಮಾದವು । ಪರಸತಿಯ ಕಾಮಿಸಿದವರಿಗೆ ಪಾಂಡುರೋಗವು । ಕೆರೆಗಳನು ಒಡಿಸಿದವರಿಗೆ ಶೀತಜ್ವರವು । ಹಿರಿಯರನು ಜರೆದವರಿಗೆ ಪಿನಸಿರೋಗವು । ಧರೆಯನಳಿಸಿದವರಿಗೆ ಸರ್ವಾಂಗ ಪರಿಶ್ವೇತ । ಪುರಅಗ್ರಹಾರವ ಕೆಡಿಸಿದವರಿಗೆ ರಾಜರೋಗವೆಂದು ಅರಿವುದು ಸಕಲ್ಯಜನರು ॥೧॥ ಕಥೆ-ಪುರಾಣಗಳ ಹಳಿದವರಿಗೆ ಖಾಸಶ್ವಾಸ । ಮತಭೇದವನು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಮೂಲವ್ಯಾಧಿ । ಪಿತಮಾತೆಯರ ಸಲಹದವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವದು ಗಂಡಮಾಲೆ । ಯತಿಗಳನು ನಿಂದಿಸಿದವರಿಗೆ ಸನ್ನಿಪಾತಕವು । ಪರಸತಿಯರಿಗಳುಪಿದವರಿಗೆ ಮೂತ್ರಕೃಚ್ಛ್ರ । ಪತಿವ್ರತೆಯರ ಪೀಡಿಸಿದವರಿಗೆ ಅತಿಸಾರವೆಂದು ಅರಿವುದು ಸಕಲ ಜನರು ॥೨॥ ಶಿಶುಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಕುಕ್ಷಶೂಲಿ । ಪಶುಗಳನ್ನು ಮರ್ದಿಸಿದವರಿಗೆ ಪ್ರಮೇಹವು । ಉಸುರಲ್ಯಾಕಿನ್ನು ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿಗಳಿಗೆ ಬಹುಮೂತ್ರ । ಪುಸಿದು ಮಾತಾ

ಯಂತೂ ಜನರು ಹೌಹಾರಿ ನಿಂತರು. ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಭಜಿಸು ವವರಿಗೆ ಏನಾದೀತು-ಏನಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಹರಿನಾಮ ಮಹಿಮೆಯೇ ಅಂಥಾದ್ದು.

ಹರಿಯ ನಾಮ ಸಮಸ್ತ ಭಯನಿವಾರಣವಯ್ಯ । ಹರಿನಾಮ ಮನಸಿಗೆ ನಿರ್ಮಲ ಕಾಣೋ । ಹರಿನಾಮ ಸರ್ವದೇವತೆಗಳಿಂದಧಿಕ । ಹರಿನಾಮದ ಮಹಿಮೆಯನು ಬಣ್ಣಿಸುವರಾರಯ್ಯ । ಹರಿ ಹರಿ ಹರಿ ಎಂದು ನೆನದರೆ ರೋಗಂಗಳು ಅಳಿದು ಪೋಗುವಯ್ಯಾ । ಹರಿನಾಮ ಸಕಲರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಮೊದಲು । ಹರಿನಾಮವಿರಲಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದಪೇಕ್ಷವೇ? । ಹರಿನಾಮ ನಿಜಸ್ವಾಮಿ ವಿಜಯವಿಠಲನಂಘ್ರಿ ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗಿ ಎಳ್ಳನಿತು ಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ॥ (ವಿಜಯದಾಸರು)

೧೨ನೆಯ ಕಥೆ—**ಕುರುಬರನ್ನು ಆನಂದಪಡಿಸಿದ್ದು.**

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಕನಕನು ಜನರನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ಮಾರ್ಗದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುರುಬರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ

ಡುವ ಪುರುಷರಿಗೆ ರಕ್ತಕಾಶಿ । ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನವಿಕ್ಕದವರಿಗೆ ಆಮ್ಲಪಿತ್ತ । ವೃಷಭವನು ಒದ್ದವರಿಗೆ ಬಿಗುರುವಾತ । ಎಸಗುವದು ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕನಿಗೆ ನರರೋಗ ಪುಸಿಯಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಜನರು ॥೩॥ ಕೊಟ್ಟಭಾಷೆಗೆ ತಪ್ಪಿದವರಿಗೆ ಉಪಜಿಹ್ವೆ । ಕೊಟ್ಟು ತಪ್ಪಿದವರಿಗೆ ಕರಕಂಪನವು । ಕೊಟ್ಟುಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂಬವರಿಗೆ ಉದರರೋಗ । ಕೊಂಡೆರಡು ನುಡಿದವರಿಗೆ ಮೇಹರೋಗವು । ಅಷ್ಟಮದದಿಂದ ಮೆರೆದವರಿಗೆ ಬೆರಗಿನ ರೋಗ । ಬಟ್ಟೆಯೊಳು ಮುಳ್ಳು ಹರಡಿದವರಿಗೆ ನೇತ್ರವ್ಯಾಧಿ । ಕಟ್ಟುಕಿಹ ವಿವಾಹ ಮುರಿಜಿ ಕಂಟಕರಿಗೆ । ಹುಟ್ಟುವದು ಕುಷ್ಟರೋಗ ಕೇಳಿರಿ ಸಕಲ ಜನರು ॥೪॥ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಧರ್ಮಕರ್ಮವ ಬಲ್ಲವರ್ಯಾರೆನುತ । ಮಂದಮತಿಗಳಾಗಿ ನೀವು ಕೆಟ್ಟಳಿಯದಿರಿ । ಮುಂದಿದಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಸಾರುತಿದಕೊ ಜಗದಿ । ಹಿಂದಣದೆಲ್ಲವು ಇಹುದಿಲ್ಲವೆಂಬುವದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ । ಚಂದದಲಿ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊಲೆಹಾಲು । ತಂದು ಹೊಯಿವ ತೆರದಿ ಉಣಿಸಿದಲ್ಲದೆ ಬಿಡದು । ಕಂದರ್ಪ ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವನ । ಮುಂದರಿತು ಭಜಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಯ ಪಡೆಯಿರಣ್ಣಾ ॥೫॥

ಪರ್ವ(ಬೀರದೇವರ ಹಬ್ಬ) ಮಾಡುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿದ್ದರು. ಬೀರಪ್ಪನಿಗೆ ಸಂತೋಷಕರವಾದ ಡೊಳ್ಳು ವಾದ್ಯಗಳೂ ಬಾರಿಸಹತ್ತಿದವು. ಈ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕನಕಪ್ಪನು ಊರೊಳಗೆ ಬಂದನು. ತಮ್ಮ ಜಾತಿಯು ದಾಸಯ್ಯನೊಬ್ಬನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಸಾಧು-ಸಂತನಾದವನು ಇಂಥಾ ಪರ್ವಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ದೊರೆತದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಕುರುಬರಿಗೆಲ್ಲ ಪರಮಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು. 'ನಮ್ಮ ಡೊಳ್ಳಿನ ಗತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಹೇಳ ಬೇಕೆ'ಂದು ಅವರು ಕನಕನಿಗೆ ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದರು. ಕನಕನು ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಪದವನ್ನು ಹೇಳುವದಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದದ್ದನ್ನು ಹೇಳ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗಿನ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಕಳಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತು. ಆದರೇನು? ಕನಕನು ಇದಕ್ಕೆ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಅವನೇನು ನರಕವಿಯೆ? ಛಂದಃಶಾಸ್ತ್ರಾಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಓದಿ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡುವದಿದೆಯೇ? ಹೊಸದಾಗಿ ಶಬ್ದಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾ ಗಿದೆಯೇ? ಯಾವದೂ ಇಲ್ಲ. ಆತನು ಒಬ್ಬ ನರಕವಿ. ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಬಂದದ್ದೇ ಪದ್ಯ, ಅದೇ ಲಕ್ಷಣಶಾಸ್ತ್ರ, ಅದೇ ಅಲಂಕಾರ. ಕನಕಪ್ಪನು ಹೇಳ ಹತ್ತಿದನು † ಕುರುಬರು ಡೊಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿದರು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ

---

† ರಾಗ ದೇಶಿ, ಛಾಪು ತಾಳ

ದೇವಿ ನಮ್ಮ ದೇವರು ಬಂದಾವು ಬನ್ನೀರೆ ನೋಡ ಬನ್ನೀರೆ ॥ಪಲ್ಲ॥
ಕೆಂಗಣ್ಣ ಮೀನನಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ ।ಗುಂಗಾಡಿ ಸೋಮನ ಕೊಂದಾನ್ ಮ್ಯಾ॥
ಗುಂಗಾಡಿ ಸೋಮನ ಕೊಂದು ವೇದವ ।ಭಂಗಾರದೊಡಲಂಗಿತ್ತಾನ್ ಮ್ಯಾ॥೧॥
(ಮತ್ಸ್ಯ)

ದೊಡ್ಡ ಮಡುವಿನೊಳಗೆ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಗುಡ್ಡವ ಹೊತ್ತು ತಿರಿ ಗ್ಯಾನ್ ಮ್ಯಾ ॥ ಗುಡ್ಡವ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿ ಸುರರನ್ನ । ದೊಡ್ಡವ ರನ್ನ ಮಾಡ್ಯಾನ್ ಮ್ಯಾ ॥೨॥
(ಕೂರ್ಮ)

ಚನ್ನ ಕಾಡಿನ ಹಂದಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಚಿನ್ನದಕಣ್ಣನ ಕೊಂದಾ ನ್ ಮ್ಯಾ ॥ ಚಿನ್ನದಕಣ್ಣನ ಕೊಂದು ಭೂಮಿಯ । ಚಿನ್ನದ ಒಡಲಂಗಿ ತ್ತಾನ್ ಮ್ಯಾ ॥೩॥
(ವರಾಹ)

ಸಿಟ್ಟಿಲಿ ಸಿಂಹನಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕರುಳ ಬಗೆದಾನ್ ಮ್ಯಾ॥

ಕುರುಬರಿಗಾದ ಆನಂದವಿನ್ನೆಷ್ಟೋ! ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಂದ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವದು ಅಸಾಧ್ಯ. ತಮ್ಮ ಗತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಪದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರು ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಇಂಥ ದಾಸಯ್ಯನನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಪದವು ಕುರುಬರಿಗೆ ತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದ್ದರೂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ದಶಾವತಾರವನ್ನೇ ಕೊಂಡಾಡುವದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಭಗವದ್ಭಕ್ತನಾದವನು ಹರಿಸ್ತುತಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ ನರಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದೇ? ಹೀಗೆ ಇಹಪರಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಹಾದಿಗೆ ತಂದಂಥ ಕನಕಪ್ಪನ ಜ್ಞಾನವು ಎಷ್ಟು ಅಮೋಘವಾದದ್ದಿರಬೇಕು ನೋಡಿರಿ! ಭಗವಂತನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯೇ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ನಂಬಿದ ಮಹಾತ್ಮರು. ಧನ್ಯರು-ಧನ್ಯರು! ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಂಗೋಲಿದಾಸರು ಬಹು ಸರಸವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಫಲವಿದು ಬಾಳ್ದುದಕೆ । ಸಿರಿ । ನಿಲಯನ ಗುಣಗಣ ಪೊಗಳಿ ಹಿಗ್ಗುವುದೇ ॥ ಪಲ್ಲ ॥

ಹೃದಯದಿ ರೂಪವು ವದನದಿ ನಾಮವು । ಉದರದಿ ನೈವೇದ್ಯವು ಶಿರದಿ ॥
ಪದಜಲನಿರ್ಮಾಲ್ಯವನೆಧರಿಸಿಕೋ । ವಿದರಸದನಧೆಗ್ಗದವಕಾವುದಿದೆ ॥೧॥
ಹರಿಕಥಿ ಪರಮಾದರದಲಿ ಕೇಳುತ । ಮರೆದುತನುವ ಸುಖಸುರಿಸುತಲಿ ॥
ಉರುಗಾಯನ ಸಂದರಶನ ಹಾರೈ। ಸಿರಲು ಹಗಲು ಜರಿಜರಿದುಬಳಲುವುದೆ।೨।

ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕರುಳ ಬಗೆದು ನಮ್ಮ ರಂಗ। ಪುಟ್ಟಗೆ ವರಗಳ ಕೊಟ್ಟಾನಮ್ಮ॥೪॥ (ನಾರಸಿಂಹ)

ಹುಡುಗ ಹಾರುವನಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಬೆಡಗೀಲಿ ಮುಗಿಲಿಗೆ ಬೆಳೆದಾನ್‌ಮ್ಯ ॥ ಬೆಡಗೀಲಿ ಮುಗಿಲಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಲಿಯನ್ನ । ಅಡಿಯಿಂದ ಪಾತಾಳಕೊತ್ತ್ಯಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೫॥ (ವಾಮನ)

ತಾಯಿಯ ಮಾತನು ಕೇಳಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಆವಿನ ಕಳ್ಳನ ಕೊಂದಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥ ಆವಿನ ಕಳ್ಳನ ಕೊಂದು ಭೂಮಿಯ । ಅವನೀಸುರರಿಗೆ ಇತ್ತಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೬॥ (ಪರಶುರಾಮ)

ಪಿಂಗಳಗಣ್ಣಿನ ಕೊಂಗಗಳ (ಶಿಂಗಿಗಳ) ಕೂಡಿ । ಜಂಘಿಲಿ ಲಂಕೆಗೆ ಪೋದಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥ ಜಂಘಿಲಿ ಲಂಕೆಗೆ ಪೋಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ ಹೆಂಗಸುಗಳ್ಳನ ಕೊಂದಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೭॥ (ರಾಮ)

೧೩ನೆಯ ಕಥೆ—ಹಂಪಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ.

ಕನಕನು ಒಮ್ಮೆ ಹಂಪಿಗೆ ಬಂದನು. ಪಂಪಾವಿರೂಪಾಕ್ಷನ ದರ್ಶನವಾಯಿತು; ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ವಿರೂಪಾಕ್ಷದೇವರ ಭಕ್ತರಿಗೂ, ಕೇಶವದೇವರ ಭಕ್ತರಿಗೂ ಸ್ವಸ್ವದೇವತಾ ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವದ ಸಲುವಾಗಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ನಡೆದಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರೂ ಹಿಡಿದ ಹಟವನ್ನು ಬಿಡಲೊಲ್ಲರು. 'ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಮಥಿಸಲ್ಕೆ ವಿಧಿಬಂದು ಆತುಕೊಂಡಿಹುದು' ಎಂಬ ಸರ್ವಜ್ಞಕವಿಯ ಉಕ್ತಿಯಂತೆ ಅದು ತೀರ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಎರಡೂ ಕಡೆಯವರು ಆಯುಧಪಾಣಿಗಳಾಗಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತು; ಆಗ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ನಮ್ಮ ಕನಕಪ್ಪನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆತನಿಗೆ ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತಂಡದವರನ್ನೂ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದು ಹರಿಯೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮ

ಬಿಂಕದ ಗೊಲ್ಲನಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಟೊಂಕಾಮುರಿಕಿಯ ಕೂಡ್ಯಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥ ಟೊಂಕಮುರಿಕೆಯ ಕೂಡಿ ಮಾವನ । ಬಿಂಕವನೆಲ್ಲವ ಮುರಿದಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೮॥ (ಕೃಷ್ಣ)

ತುರುಗಳ ಕಾಯುತ ಹುಡುಗರ ಕೂಡಿಕೊಂಡು । ಕರಿಯ ಹೊಳೆಗೆ ಹೋದಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥ ಕರಿಯ ಹೊಳೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಉರಗನ ಮಡುವ ಧುಮುಕ್ಯಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೯॥

ಕರಿಯ ಮಡುವಿನೊಳು ನಮ್ಮ ರಂಗ । ಉರಗನ ಹೆಡೆಯೊಳು ಕುಣದಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥ ಉರಗನ ಹೆಡೆಯೊಳು ಹಾರ್‍ಯಾರಿ ಕುಣಿವಾಗ । ಯಾರ್‍ಯಾರಿಗೇನೇನು ಕೊಟ್ಟಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೧೦॥

ಭಂಡನಂದದಿ ಕುಂಡಿಯ ಬಿಟಗೊಂಡು । ಕಂಡ ಕಂಡಲ್ಲೆ ತಿರಿಗಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥ ಕಂಡ ಕಂಡಲ್ಲೆ ತಿರಿಗಿ ತ್ರಿಪುರರ । ಹೆಂಡಿರನೆಲ್ಲ ಕೆಡಿಸ್ಯಾನ್‌ಮ್ಯಾ ॥೧೧॥ (ಬೌದ್ಧ)

ಚಲುವ ಹೆಂಡತಿ ಕುದುರೆಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು । ಒಳ್ಳೇರಾಹುತನಾದಾನ್ಮ್ಯಾ ॥ ಒಳ್ಳೇ ರಾಹುತನಾಗಿ ಮುಸಲರ । ಡೊಳ್ಳು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮ್ಯಾಲೊದ್ದಾನ್ಮ್ಯಾ ॥೧೨॥ (ಕಲ್ಕಿ)

ಡೊಳ್ಳಿನ ಮ್ಯಾಲ್ ಕೈ ಭರಮಪ್ಪ ಹಾಕ್ಯಾನು । ತಾಳವ ಶಿವನಪ್ಪಾ ಕಟದಾನ್ಮ್ಯಾ ॥ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಪದಗಳ ಹನಮಪ್ಪ ಹಾಡ್ಯಾನು । ಚಲುವ ಕನಕಪ್ಪ ಕುಣದಾನ್ಮ್ಯಾ ॥೧೩॥

ನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಪುರಸ್ಸರವಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿ ಆಗಲೇ ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಹಾಡಿದನು. ಕದರವುಂಡಲಗಿಯ ರಾಮದಾಸರೂ ಒಮ್ಮೆ ಇದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪಣವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಗದುಗಿನಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀ ವೀರನಾರಾಯಣನ ಗುಡಿಯ ಗೋಪುರದ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿದ್ದರು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹುತ್ತದಲ್ಲಿ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪ ವೊಂದನ್ನು ದರದರನೆ ಎಳಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. (ಈ ಕಥೆಗಳಂತೆ ಶ್ರೀ ಪುರಂದರ ದಾಸರೂ ಒಮ್ಮೆ ಕುರುಬರ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಅವರ ಚರಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವೆವು.) ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರೂ ಒಂದು ಸಾರಿ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ:—"ಹರಿಯೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಹರಿಯೆ ಪರದೈವತೆ । ಹರಿಸರ್ವಂ ವಿಷ್ಣುಮಯಂ ಜಗತ್ । ಹರಿಯಲ್ಲದನ್ಯತ್ರ ದೈವಂಗಳುಂಟೆಂದು । ಉರುಗನಾ ಮುಂಡಿಗಿನ್ಯಾರಾದರೆತ್ತಲಿ" ||ಪಲ್ಲ|| ಎಂಬದಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದರಂತೆಯೇ ಕನಕನೂ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ § ಕೀರ್ತನವನ್ನು ಹೇಳಲು, ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಈತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ

---

§ ರಾಗ—ರೇಗುಪ್ತಿ, ಆಟತಾಳ.

ಬಲ್ಲವರಿ ಬಲ್ಲರು ಎಲ್ಲರರಿಯರು। ಫುಲ್ಲಲೋಚನ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೀನೆಂದು। ಅಜನು ಅಧಿಕ ಬಲ್ಲ ಅನಲ ಸ್ನೇಹಿತ ಬಲ್ಲ । ಗಜಚರ್ಮಾಂಬರ ಬಲ್ಲ ಗರುಡ ಬಲ್ಲ ||ಪ|| ಭುಜಗೇಶ್ವರನು ಬಲ್ಲ ಭೂರಿಲೋಚನ ಬಲ್ಲ । ತ್ರಿಜಗಾಧಿಪತಿ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ನೀನೆಂಬುದನು ||೧|| ಅಂಬರೀಷನು ಬಲ್ಲ ಅತ್ರಿಋಷಿಯು ಬಲ್ಲ । ಸಂಭ್ರಮದಿ ಭೀಮ ಸಹದೇವ ಬಲ್ಲ || ಬೆಂಬಿಡದುದ್ಧವ ಬಲ್ಲ ಬೇರೊಬ್ಬ ಧ್ರುವ ಬಲ್ಲ । ಕಂಬುಚಕ್ರಧರ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ನೀನೆಂಬುದನು || ೨ || ಶುಕಯೋಗೀಶ್ವರ ಬಲ್ಲ ಸುಗುಣಿನಾರದ ಬಲ್ಲ। ಭಕುತಪ್ರಹ್ಲಾದಬಲ್ಲ ಬಲಿಯು ಬಲ್ಲ। ರುಕುಮಾಂಗದನು ಬಲ್ಲ ಋಷಿಪರಾಶರಬಲ್ಲ ಮಕರಕುಂಡಲಧರ ಮಹಾತ್ಮ ನೀನೆಂಬುದನು ||೩|| ವಸಿಷ್ಠಮುನಿಬಲ್ಲ ವರವಿಭೀಷಣ ಬಲ್ಲ। ರಸಿಕವಾಲ್ಮೀಕಿ ಬಲ್ಲ ವಿದುರ ಬಲ್ಲ|| ವಸುಭೀಷ್ಮನು ಬಲ್ಲ ಅಸುಪರೀಕ್ಷಿತ ಬಲ್ಲ । ಶಶಿಮಿತ್ರನೇತ್ರ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ನೀನೆಂಬುದನು ||೪|| ಯೋಗೇಂದ್ರಕ್ರೂರಬಲ್ಲ ವಕ್ತ್ರಾಶೌನಕ ಬಲ್ಲ । ಯೋಗೇಂದ್ರಕಪಿಬಲ್ಲ ಭೃಗುಬಲ್ಲನು || ತ್ಯಾಗಿ ಧರ್ಮಜಬಲ್ಲ ರಣದೊಳರ್ಜುನ ಬಲ್ಲ। ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವ ನೀನೆಂಬುದನು ||೫||

ದಂತೆಯೇ ಆಕಾಶವಾಣಿಯಾಯಿತು! ಜನರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದಂಗು ಬಡೆದು ನಿಂತರು. ಈತನು ಮಹಾತ್ಮನೆಂದು ತಿಳಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿದರು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಇದೇ ಮಾತು, ಇದೇ ಕಥೆಯಾಯಿತು, ಕನಕಪ್ಪನು ಮಹಾತ್ಮನೆಂಬದು.

೧೪ನೇ ಕಥೆ—ಗರಳಪುರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ

ಒಮ್ಮೆ ಕನಕನು ಗರಳಪುರೀ ಕ್ಷೇತ್ರ*ಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಡ ಕೋಳವೆಂಬದೊಂದು ಗ್ರಾಮ. ಅದರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಾಗಿ ಕಾಡಿನಿಂದೊಂದು ಮದ್ದಾನೆಯು ಆರ್ಭಟಿಸುತ್ತ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಕನಕನು ನೋಡಿದನು. ಆನೆಯು ಸೊಂಡಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬೃಂಹಿತಧ್ವನಿಯೊಡನೆ ಈತನ ಕಡೆಗೇ ಬರಹತ್ತಿತು. ಹಾಗಾದರ ದಾಸರ ಗತಿಯೇನು? ಅವರಿನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು? ವಾಚಕರೇ, ಇಂಥ ಯೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲ ಅಲ್ಪರಾದ ನಮಗೇ ಹೊರತು ಸತ್ಪುರುಷರಿಗಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಅವರು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸರ್ವ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ಪರಮಾತ್ಮನವೇ ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ

---

* ಮೈಸೂರಿಗೆ ೧೪ ಮೈಲುಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿವಕ್ಷೇತ್ರವುಂಟು. ಆದಕ್ಕೆ ಗರಳಪುರಿಯೆಂತಲೂ ನಂಜನಗೂಡೆಂತಲೂ ಕರೆಯುವರು. ಇಲ್ಲಿ ನಂಜುಂಡೇಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯವುಂಟು. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವು ಸ್ಕಂದ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಕಪಿಲಾ-ಕೌಂಡಿನೀ ನದಿಗಳ ಸಂಗಮದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ದುಷ್ಟನಾದ ಕೇಶಿಯೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು (ಕೈಕನ ಮಗನು) ಈಶ್ವರನು ಕೊಲ್ಲಲು, ಅವನ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಟ ವಿಷಜ್ವಾಲೆಗಳು ಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಡತೊಡಗಿದವು. (ಸಮುದ್ರಮಥನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈತನು ವಿಷಪಾನ ಮಾಡಿದ್ದನಂತೆ.) ಆಗ ಶಂಕರನು ಆ ವಿಷವನ್ನೆಲ್ಲ ಪಾನ ಮಾಡಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಲು, ದೇವತೆಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ 'ವಿಷಪ್ರಹರಣ ಕ್ಷೇತ್ರ'ವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಶಿವ-ವಿಷ್ಣು-ಪಾರ್ವತಿಯರನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು. ಇದೇ ಗರಳಪುರಿ; ಅಥವಾ ಪರಶುರಾಮಕ್ಷೇತ್ರ. ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯು ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾ

ನಂಬಿರುತ್ತಾರೆ ಸುಖವಾಗಲಿ ದುಃಖವಾಗಲಿ, ಜಯವಾಗಲಿ ಅಪಜಯವಾಗಲಿ. ಹುಟ್ಟಲಿ-ಸಾಯಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ದೇವರ ಆಟವೆಂದೇ ಅವರ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಕನಕನು ಇಂಥ ಮದ್ದಾನೆಗೆ ಹೆದರುವನೆ? ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು. ಆನೆಯು ತೇಕುತ್ತ ಹತ್ತರ ಬಂದಿತು. ಸತ್ಪುರುಷರ ಹೃದಯವು ಬಹು ಕೋಮಲವಾದದ್ದು. ಆಯಾಸದಿಂದ ತೇಕುತ್ತ ಬರುವ ಆನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಕನ ಅಂತಃಕರಣವು ಕರಗಿತು. ಆಗ ಆನೆಯ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಎಳೆದು:---"ಎಲೈ ಗಜರಾಜಾ! ಇಷ್ಟೇಕೆ ಧಾವಿಸಿ ಓಡಿ ಬಂದೆ? ಎಷ್ಟು ಆಯಾಸವಾಗಿರುವದಲ್ಲಾ? ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ತಾಳು." ಎಂದು ಮಂದಹಾಸದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದನು.

"ಕರಡೆ ಕರುವಾಗುವದು ಉರಿ ಮಂಜು ಆಗುವದು। ಕರಿ ನಾಯಿಯಾಗುವದು ಕಂಡರೀಗ ॥ಭರದಿಂದ ಸುರಿವ ಮಳೆ ನಿಲ್ಲೆನಲು ನಿಲ್ಲುವದು। ನರ

ಯಣನನ್ನು ಇದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾದಳಂತೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಮಣಿಕರ್ಣಿಕಾ' ಎಂಬ ಪವಿತ್ರವಾದ ತೀರ್ಥವೊಂದುಂಟು.

ಇಲ್ಲಿಯ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ನಂಜುಂಡನೆಂಬ ಹೆಸರುಂಟಾಗಲು ಕಾರಣವೇನಂದರೆ:—ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪತಿವ್ರತೆಯಾದ 'ಸರ್ವಲಕ್ಷಣೆ' ಎಂಬ ಸ್ತ್ರೀಯಳು 'ಶಿವಧರ್ಮನೆ'ಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆತನು ತುಸ ಕೋಪಿಷ್ಠ; ಮಾತು-ಮಾತಿಗೆ ನೆವ ತೆಗೆದು ಜಗಳಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ಒಂದು ದಿವಸ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದು ನೀರು ತಾರೆಂದು ಕೇಳಲು, ತರುವದಕ್ಕೆ ಆಕೆಗೆ ತುಸ ತಡವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇನೇ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ಆಕೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು-ಬಡೆದು, ತಾನೇ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅನುಗಾಲವೂ ಈ ರೀತಿ ಕಷ್ಟಪಡುವದನ್ನು ಆ ಸಾಧ್ವಿಯು ತಾಳಲಾರದೆ, ದೇಹವನ್ನೇ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ನಂಜನ್ನು (ವಿಷವನ್ನು) ಬೆರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ನಿವೇದನ ಮಾಡಿ, ತಾನೂ ಭುಂಜಿಸಿದಳು. ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಆ ವಿಷವು ಆಕೆಯನ್ನು ಬಾಧಿಸಲಾರದೆ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯಳು ನಂಜನ್ನು ಉಂಡ ಈ ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ನಿನಗೆ ನಂಜುಂಡನೆಂದು ಹೆಸರಿಡುವೆನೆಂದಳಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಈಶ್ವರನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನಂತೆ.

ಹರಿಯ ನಾಮಗಳ ನಂಬಿ ಪಠಿಪರಿಗೆ ||೧|| ಎಲ್ಲಿ ಭಯಗಳು ಹರಿಯ ಬಕುತರಿಗೆ ಇಲ್ಲಾ ||" ಎಂಬ ದಾಸೋಕ್ತಿಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಆನೆಯು ತನ್ನ ಉದ್ಧತ ಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸೊಂಡಿಲವನ್ನು ಬೊಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅತಿ ವಿನಯದಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಕನಕಪ್ಪನು ಗಜರಾಜನ ಭಾವವನ್ನರಿತು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕೀರ್ತನವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ‡ ಆನೆಯು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ ತದೇಕಧ್ಯಾನವಾಗಿ ನಿಂತಿತು. ಕೀರ್ತನವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಕನಕನು ಮುಂದೆ ನಡೆದನು. ಆನೆಯು ಇವನ ಬೆನ್ನು ಬಿಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಿಂದಿಂದೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಗರಳಪುರಿಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ಸೋಜಿಗವಾಯಿತು. ಇವರಾವ ಮಹಾತ್ಮರೋ ಆನೆಯನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವರೆಂದು ಜನರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ನೆರೆಯಹತ್ತಿದರು. ಕನಕನು ನೆಟ್ಟಗೆ ನಂಜುಂಡೇಶ್ವರ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಆನೆಯೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಸ್ವಾಮಿಯ ಸೇವೆಯೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಆನೆಗೆ ಹೇಳಿದನು:—"ಎಲೈ ಕರಿರಾಜಾ, ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಾಮಿಯ ರಥವಾಹನನಾಗಿ ಉತ್ಸವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೊಂಡಿಲು ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಕೊನೆಗೆ ಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದು." ಆನೆಯು ಕನಕಪ್ಪನ ಮಾತು ತನಗೆ ತಿಳಿಯಿತೋ ಏನೋ ಅನ್ನುವಂತೆ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿತು. ಮುಂದೆ ಅದು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕನಕನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು.

———

‡ || ರಾಗ:--ಆನಂದಭೈರವಿ, ಆಟ ತಾಳ||

ಆನೆ ಬಂದಿದಿಗೊ ಮದ್ದಾನೆ ||ಪಲ್ಲ|| ಜ್ಞಾನಿಗಳೊಳಾಡುವ ಪಟ್ಟದಾನೆ ||ಅನುಪಲ್ಲ|| ದೇವಕಿಯೊಳು ಪುಟ್ಟಿದಾನೆ ವಾಸುದೇವನ ಪೆಸರೊಳ್ಳತಂದ ಮದ್ದಾನೆ । ಶ್ರೀ ವಾಸುದೇವನೆಂಬಾನೆ || ದೇವಿ ಗೋಪಿಯ ಗೃಹದೊಳಾಡುವ ಪುಟ್ಟಾನೆ ||೧|| ನೀಲವರ್ಣದ ನಿಜದಾನೆ ಸ್ವರ್ಣ ಮಾಲೆಗಳಿಟ್ಟು ಮೆರೆವ ಚಲುವಾನೆ । ಸ್ತ್ರೀಲೋಲನೆನಿಪ ಪಟ್ಟದಾನೆ । ದುಷ್ಟ ಕಾಳಿಂಗವೆಡೆಯ ತುಳಿದಾನೆ ||೨|| ಬಾಲೇಂದು ಮುಖದ ಮರಿಯಾನೆ ಕದ್ದು ಪಾಲನ್ನು ಕುಡಿದ ಮರಿಯಾನೆ । ಕೈಲಿ ಗಿರಿಯನೆತ್ತಿದಾನೆ ।

(ಈ ಪದವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ)

೧೫ನೇ ಕಥೆ—ಅನಂತಶಯನಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ.

ಕನಕನು ದೇಶಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಒಮ್ಮೆ ಅನಂತಶಯನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅನಂತಶಯನವೆಂದರೆ—ಮಲಿಯಾಳದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ತ್ರಾವಣಕೋರವೆಂಬುದು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಅನಂತಶಯನನ ಗುಡಿ ಇರುವದು; ಆದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಅನಂತಶಯನ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದೂ ಹೇಳುವದುಂಟು. ಇಲ್ಲಿಯ ಅರಸನು ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದೋಷದಿಂದ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಲಿದ್ದನು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಾದರೋ ರಾಜವೈದ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಯಾರಿದ್ದರೇನು ಮಾಡುವರು? "ಪ್ರಾಚೀನ ಕರ್ಮವು ಬಿಡಲರಿಯದು। ಯೋಚನೆಯ ಮಾಡಿ ಬಳಲುವದೇಕೆ ಮನುಜಾ"। ಎಂಬ ದಾಸರಾಯರ ಉಕ್ತಿಯಂತೆ, ಅರಸನ ಪ್ರಾಚೀನ ಕರ್ಮವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಯಾರೂ ಶಕ್ತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬರಬರುತ್ತ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷೀಣನಾದನು. ಇದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಉಳಿವಿಲ್ಲೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಅನೇಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ ಜ್ಯೋತಿಷಿ-ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಮೊದಲಾದವರನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸಿ—"ನನ್ನ ಬೇನೆಯು ಎಂದಿಗೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದೀತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳಿದರು:-'ಎಲೈ ಅರಸನೇ, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸು. ಅದು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಎಂದು ಬಾರಿಸುವದೋ, ಅಂದೇ ನಿನ್ನ ರೋಗವು ಪರಿಹಾರವಾಗುವದು' ಎಂದು. ಏನು ಚಮತ್ಕಾರವಿದು? ಆ ಗಂಟೆಯು ತನಗೆ ತಾನೇ ಎಂದು ಬಾರಿಸಬೇಕು? ರಾಜನ ರೋಗವು ಎಂದು ಪರಿಹಾರವಾಗಬೇಕು? ಇದೊಂದು ಮೂಢ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲವೇ? ಈಗಿನ ೨೦ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯ ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾದ ನಾಗರಿಕರೆದುರಿಗೆ ಇಂಥ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಅವರು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿ ನಕ್ಕುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಅರಸನು ಪಂಡಿತರ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿಸಿ ಅನ್ನಸಂತರ್ಪಣೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದನು. ತಿಂಗಳಾಯಿತು, ಎರಡು ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ಆರು ತಿಂಗಳೂ ಮುಗಿಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷವೂ ಸಂದಿಹೋಯಿತು. ಅರಸನ ರೋಗವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬ್ರಹ್ಮಸಭೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು:—"ಇನ್ನು ಹನ್ನೊಂದು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ರೋಗವು ಗುಣವಾಗುವಂತೆ ಜಪ ತಪಾನುಷ್ಠಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುವೆವು."

ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅರಸನಿಗೆ ತುಸ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ನಾಲ್ಕೆಂಟು ದಿನಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದವು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅನುಷ್ಠಾನಗಳು ಒಂದೇಸವನೆ ನಡೆದಿದ್ದವು. ಆಗ ಒಂದು ದಿವಸ ಅರಮನೆಯ ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವ ಹೆಂಗುಸೊಬ್ಬಳು ಮುಸುರೆ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಊರ ಮುಂದಿನ ತಟಾಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕನಕಪ್ಪನು ಒಂದು ಒಡಕ ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ದೇವರ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಅವೇ ತಟಾಕದ ಹತ್ತರ ಬಂದನು. ಆತನಿಗೆ ಹಸಿವು-ತೃಷೆಗಳ ಬಾಧೆಯು ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವಳನ್ನು ಕಂಡು;—"ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಕೊಡಬಾರದೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಹೆಂಗಸು ಮೋರೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ಕನಕನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವಳು:—''ಸ್ವಾಮಿ! ನನ್ನ ಹತ್ತರ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ತುಸ ಗಂಜಿ ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"ಂದಳು. ಕನಕನು ಅದನ್ನೇ ಕೊಡು ಎಂದು ಬೊಗಸೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಡಿದು, ಹೆಚ್ಚಾದದ್ದನ್ನು ಮೊಳಕೈಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಅದೊಂದು ಹಳ್ಳದೋಪಾದಿ ಹರಿದು ಹೋಯಿತು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ವಿದುರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಕ್ಕು ಹಾಲು ಕುಡಿದು ಕೌರವನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲವರೆಗೂ ಹಾಲಿನ ಹಳ್ಳವನ್ನೇ ಹರಿಸಿದನೆಂದು ಓದಿದ್ದೆವು; ಕೇಳಿದ್ದೆವು, ಅದರಂತೆಯೇ ಆತನ ಭಕ್ತನಾದ ಕನಕನು ಇಂದು ಗಂಜಿಯ ಹಳ್ಳವನ್ನು ಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವವಳು ಆಶ್ಚರ್ಯಭರಿತಳಾದಳು. ಇವರಾರೋ ಮಹಾತ್ಮರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಕೂಡಲೆ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಬಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿ—"ಸ್ವಾಮಿ! ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜನು ರೋಗದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷೀಣನಾಗಿರುವನು. ಆತನ ರೋಗವು ಹೇಗೆ ಹೋದೀತು? ದಯಮಾಡಿ ನೀವಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದರೆ ನೆಟ್ಟಗಾದೀತು." ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಕನಕನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು—"ಅವ್ವಾ, ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯು ಇರುವದು. ಈಹೊತ್ತು ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಅದು ತಾನಾಗಿ ಬಾರಿಸುವದು. ಆಗಲೇ ಆತನ ರೋಗವು ಪರಿಹಾರವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂಥದೇನಿರು

ವದು? ನಾವೊಬ್ಬರು ಬಡದಾಸರು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬರತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ನಮ್ಮದಲ್ಲ." ಎಂದು ನುಡಿದು, ಮುಂದೆ ಹೊರಟನು.

ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವವಳ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಎಣೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳು ಜಾಗೃತೆಯಾಗಿ ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ಹೊಕಟಳು. ಒಳಗೆ ಕಾಲಿಡುವದೊಂದೇ ತಡ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಟೆಯು 'ಢಣಲ್ ಢಣಲ್ಲೆ'ಂದು ತಾನಾಗಿಯೇ ಮೂರುಸಾರೆ ಬಾರಿಸಿತು. ಆಕೆ ಕುಣಿದಾಡಹತ್ತಿದಳು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆನಂದಬಾಷ್ಪಗಳ ಕೋಡಿ ಹರಿಯಿತು. ಇನ್ನೇನು! ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜನ ರೋಗವು ವಾಸಿಯಾಯಿತೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಅಷ್ಟು ಸಂತೋಷ. ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದರೋ ಹನ್ನೊಂದು ದಿವಸದ ಸದುವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ದಿನವಿರುವಾಗಲೆ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು ಗಂಟೆಯ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದರು. ಅರಮನೆಯೊಳಗಿನ ಆನಂದಕ್ಕಂತೂ ಪಾರವೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. 'ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿತು' 'ರಾಜನಿಗೆ ರೋಗವು ವಾಸಿಯಾಯಿತು.' ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳೇ ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಹೋದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಸಭೆಯು ನೆರೆಯಿತು. ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿದ ಕಾರಣ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವವಳು ತಾನು ತಂದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹರಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅದು ಮಹಾರಾಜನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿತು ಕೂಡಲೆ ಮಹಾರಾಜನು ಅತೀವ ಸೋಜಿಗದಿಂದ ತಾನೇ ಹೊರಹೊರಟನು. 'ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಯಾರು? ಅವರನ್ನು ಮೊದಲು ತೋರಿಸೆ'ಂದು ಹೇಳಿದನು. ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವವಳು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೊರಟಳು ಹಿಂದೆ ರಾಜನು ಸಾವಿರಾರು ಜನರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲು ನಡಿಗೆಯಿಂದಲೇ ನಡೆದಿರುವನು ತಟಾಕದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದರು. ಅತ್ತಿತ್ತ ಹುಡುಕಿ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕನಕನು ಒಂದು ಗಿಡದ ನೆರಳಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವವಳ ಸೂಚನೆಯಂತೆ ಈತನೇ ಆ ಮಹಾತ್ಮನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿದರು. ಕನಕನಿಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾದಂತಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಜನರು ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದರು? ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೊಗಳುತ್ತಿರುವರು? ಇದರ ಮೂಲವೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು.

ಆರಸನು ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಕನಕನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆಗ ಆತನು:—"ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ರೋಗವನ್ನು ವಾಸಿ ಮಾಡಲು ನಾನೆಷ್ಟರವನು? ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರನಾದ ಆ ಸ್ವಾಮಿಯೇ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಲೋಕವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸತಕ್ಕವನು. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳೂ ಆತನ ದಯದಿಂದಲೇ ಆಗತಕ್ಕವು" ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದ ನುಡಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಗಂಜಿಯ ಹಳ್ಳವನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯಭರಿತರಾಗಿ ಹೋದರು ಮಹಾರಾಜನು ಆಗಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಒಡ್ಡು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಕನಕನ ಕೊಳವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ಕನಕಪ್ಪನನ್ನು ಅತ್ಯಾಗ್ರಹದಿಂದ ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಡೆದನು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆನಂದೋತ್ಸವಗಳು ಎಂಟು ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಸಾಗಿದವು. ನಂತರ ಮಹಾರಾಜನು ಕನಕನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಂಭಾವನೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದನು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ಭಕ್ತರ ಸ್ವರೂಪವು ಹೇಗಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯುವದು ಬಲು ಕಷ್ಟ. ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿರುವರಾದರೂ ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚರೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತಿರುವರು. ಇಂಥ ಹುಚ್ಚರನ್ನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಪರವಶರಾದ ಹುಚ್ಚರೇ ಅರಿಯುವರಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮಂಥ ಹುಚ್ಚರು ಎಂದಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಾರೆವು. ಇವರ ಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರರು ಹೀಗೆ ವರ್ಣಿಸಿರುವರು:—

ಬೂದಿ ಮುಚ್ಚಿದ ಕೆಂಡದಂತಿಪ್ಪರು । ಈ ಧರೆಯ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಹರಿ ಭಕ್ತ ಜನರು ॥ಪಲ್ಲ॥ ಅಂಗ ನೋಡಲು ಅಷ್ಟವಕ್ರವಾಗಿಪ್ಪರು । ಕಂಗಳಿಂದಲಿ ನೋಡೆ ಘೋರತರರು ॥ ಮಂಗಳಾಂಗನ ಅಂತರಂಗದಲಿ ಭಜಿಸುತ್ತ । ಹಿಂಗದೆ ಸಂತಜನ ಸಂಗದೊಳಿಹರು ॥೧॥ (ವಿಜಯದಾಸರು)

——

೧೬ನೆಯ ಕತೆ—ದೇವರನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದ್ದು.

ಈ ರೀತಿ ಕನಕನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಸರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನ ಮಾಡುತ್ತ ಶ್ರೋತೃಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತ ಅನೇಕ ಅಲೌಕಿಕ ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ತೀರ್ಥ-ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿ ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಸ್ವಾಮಿ

ಗಳವರು ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನು. ಆಗ ಅವರು ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಅವರ ಕೂಡ ಕನಕನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಉಡುಪಿಗೆ ಹೋದನು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ವಾದಿರಾಜ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ದೇವತಾರ್ಚನೆಯು ನಡೆದಿತ್ತು. ಎಡ ಬಲದಲ್ಲಿ ಸೇವಕರು ಕೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ವೇದಘೋಷವು ಸಮುದ್ರಘೋಷದಂತೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸುವಾಸಿನಿಯರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಗುಡಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕಸ್ತೂರಿ-ಕೇಶರಗಳ ವಾಸನೆಯೇ ತುಂಬಿದೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ರಂಗವಲ್ಲಿಗಳು, ಧೂಪಗಳು. ದೀಪಗಳು ಇವೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಘಂಟಾನಾದವಂತೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಚೌಘಡೆಯು ಬಾರಿಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ಇಂಥ ವೈಭವವನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರು ತಾನೆ ಇಚ್ಛಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಸಂದಣಿಯು ಕೂಡಿತ್ತು. ಕನಕನಂತೂ ಕೇವಲ ಹರಿಕಿಂಕರನು. ಅಂದಮೇಲೆ ಕೇಳುವದೇನು? ದೂರ ಹೊರಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯೇ ದೇವರೆದುರಾಗಿ ನಿಂತು, ಎವೆ ಹಾಕದೆ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕನಕನ ಮೇಲೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಇವನು ನಿಂತದ್ದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ನೋಡಿದ್ದಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಯಾವ ಗದ್ದಲವೂ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಒಮ್ಮಿದೊಮ್ಮೆಲೆ ಮಹಾದ್ವಾರದ ಬಾಗಿಲವು ಮುಚ್ಚಿಹೊಯಿತು. ಕನಕನಿಗೆ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಕಾಣಗೊಡಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಕಾರುತ್ತಿದ್ದ ಮಠಿಕರು ಆಗ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದರೆಂದು ನಾವೇಕೆ ಹೇಳಬೇಕು? ವಾಚಕರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಊಹಿಸಿರುವರು. ಆದರೂ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯ ಹೇಳದೆ ಶ್ರೀಗಳವರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದದ್ದು ಮಾತ್ರ ಅನ್ಯಾಯವೆಂದು ನ್ಯಾಯಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾದ ನಮ್ಮ ಪಾಠಕರು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಪಾಠಕ ಮಹಾಶಯ! ಹಾಗೇನೂ ಯೊಚಿಸಬೇಡಿರಿ. ಭಕ್ತನ ಮಹಿಮೆಯು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕೆಂದೇ ಅವರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆಂಬದು ನಿಮಗೆ ಮುಂದೆ ಗೊತ್ತಾಗುವದು. ಹಾಗಾದರೆ ನಾವೀಗ ಕನಕನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತುಸ ಹೋಗೊಣ ನಡೆಯಿರಿ.

ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೆ ಕನಕನು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ನಿಂತನು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಎರವಾದೆನಲ್ಲಾ!

ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಕುದಿಯಹತ್ತಿತು. ಇನ್ನೆತ್ತ ಹೋದರೆ ದೇವರ ದರ್ಶನವಾದೀತೆಂಬುದೇ ಅವನ ಯೋಚನೆ. ಕಡೆಗೆ ಉಪಾಯಾಂತರವಿಲ್ಲದೆ ಗುಡಿಯ ಹಿಂಭಾಗದ ಕಿಟಕಿಯ ಹತ್ತರ ನಿಂತು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಪುರಸ್ಸರವಾಗಿ ನುತಿಸತೊಡಗಿದನು. § ಆಹಹಾ! ಆಗ ನಡೆದ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನೇನು ಹೇಳ

---

§ (ಕನಕನು ದೇವರನ್ನು ನುತಿಸಿದ್ದು.)

ರಾಗ—ಮುಖಾರಿ,ಏಕತಾಳ

ತೊರೆದು ಜೀವಿಸಬಹುದೆ ಹರಿ ನಿಮ್ಮ ಚರಣಗಳ । ಬರಿದೆ ಮಾತ್ಯಾಕಿನ್ನು ಅರಿತು ಪೇಳುವೆನಯ್ಯ ॥ಪಲ್ಲ॥ ಕರಪಿಡಿದೆನ್ನನು ಕಾಯೊ ಕರುಣಾನಿಧೆ ॥ಅ. ಪ.॥ ತಾಯಿ-ತಂದೆಯ ಬಿಟ್ಟು ತಪವ ಮಾಡಲು ಬಹುದು । ದಾಯಾದಿ ಬಂಧುಗಳ ಬಿಡಲು ಬಹುದು ॥ ರಾಯ ಮುನಿದರೆ ರಾಜ್ಯವ ಬಿಡಲು ಬಹುದು । ಕಾಯಜಪಿತನೆ ನಿನ್ನಡಿಯ ಬಿಡಲಾಗಬೋ ॥೧॥ ಒಡಲು ಹಸಿದರೆ ಅನ್ನವ ಬಿಡಬಹುದು । ಪಡೆದ ಕ್ಷೇತ್ರವ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡಬಹುದು ॥ ಮಡದಿಮಕ್ಕಳ ಕಡೆಗೆ ತೊಲಗಿ ಬಿಡಲುಬಹುದು । ಕಡಲೊಡೆಯ ನಿಮ್ಮಡಿಯ ಘಳಿಗೆ ಬಿಡಲಾಗದು ॥೨॥ ಪ್ರಾಣವ ಪರರಿಗೆ ಬೇಡಿದರೆ ಕೊಡಬಹುದು । ಮಾನಾಭಿಮಾನವ ತಗ್ಗಿಸಬಹುದು॥ ಪ್ರಾಣದಾಯಕನಾದ ಆದಿಕೇಶವರಾಯ। ಜಾಣ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ನಿಮ್ಮಡಿಯ ಬಿಡಲಾಗದು ॥೩॥

ರಾಗ ಕಾಂಬೋಧಿ, ಝಂಪೆತಾಳ.

ಬಾಗಿಲನು ತೆಗೆಸಿ ಸೇವೆಯನು ಕೊಡು ಹರಿಯೆ । ಕೂಗಿಡುವ ಧ್ವನಿ ಕೇಳ್ವುದಿಲ್ಲವೇ ಧೊರೆಯೆ? ॥ಪ॥ ಪರಮಪದದೊಳಗೆ ವಿಷಧರನ ತಲ್ಪದಲಿ ನೀ । ಸಿರಿಸಹಿತ ಕ್ಷೀರವಾರಿಧಿಯೊಳಿರಲು ॥ ಕರಿರಾಜ ಕಷ್ಟದಲಿ ಆದಿಮೂಲವು ಎಂದು । ಸ್ಮರಿಸಲಾಕ್ಷಣ ಬಂದು ಪೊರೆದೆ ಶ್ರೀಹರಿಯೇ ॥ ೧ ॥ ಕಡುಕೋಪದಿಂ ಖಳನು ಖಡುಗವನು ಪಿಡಿದು ನಿ । ನ್ನೊಡೆಯನೆಲ್ಲಿಹನೆಂದು ಸ್ತಂಭ ಜಡಿಯೇ ॥ ದೃಢಭಕ್ತಿ ಶಿಶುವು ಕಂಗೆಡದೆ ನಿನ್ನನು ಕರೆಯೆ । ಘುಡಿಘುಡಿಸಿ ಸ್ತಂಭದಿಂ ಬಂದ ನರಹರಿಯೆ ॥೨॥ ಯಮಸುತನ ರಾಣಿಗಕ್ಷಯ ವಸನವನು ಕೊಟ್ಟೆ । ಸಮಯದಲಿ ಅಜಮಿಳನ ದಯದಿ ಪೊರೆದೇ ॥ ಸಮಯಾಸಮಯ ಉಂಟೆ ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಿಗೆ । ಕಮಲಾಕ್ಷ ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿ ಕೇಶವನೆ ॥೩॥

ಬೇಕು? ಒಬ್ಬರಿಗೂ ದೇವರ ಮೋರೆಯೇ ಕಾಣಿಸದು. ಇದೇನಾಗಿದ್ದೀತೆಂದು ಹಾಹಾರಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ಪೂರ್ವಮುಖವಾಗಿದ್ದ ದೇವರು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಮೊಗದಿರುವಿದ್ದನು. ಕನಕನಿಗೆ ಆ * ಕಿಂಡಿಯಿಂದಲೇ ಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಅವನು ಆನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದನು.

ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಗಳವರು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭಲಾ "ಕನಕಾ! ಭಲಾ ಕನಕಾ! ಧನ್ಯಧನ್ಯ! ನೀನೆಷ್ಟು ಪುಣ್ಯಶಾಲಿಯೋ" ಎಂದು ಸೊಲ್ಲು ಸೊಲ್ಲಿಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತ ದೇವರೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಪೂಜಿಸಹತ್ತಿದರು. ವಾಚಕರೇ! ಈ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ನೋಡಿದ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ಹೇಗಾಗಿದ್ದೀತು? ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೇವರನ್ನೇ ಕಂಡಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆ? ಆಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಸಂಶಯವೇತಕ್ಕೆ? ಕೂಡಲೆ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸಿದವರು ಗಲ್ಲಗಲ್ಲ ಬಡಿದುಕೊಂಡರು. ನಾವು ಮಾಡಿದ್ದು ಅಪರಾಧವಾಯಿತೆಂದು ದೇವರಿಗೆ ಶರಣಾಗತರಾದರು. ನೋಡಬಂದವರಲ್ಲರೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಕನಕನ ಕಾಲ್ಗೆರಗಿದರು. ಅಹಾ! ಕನಕನೆಂತಹ ಪುಣ್ಯವಂತನೋ! ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳಿಗೂ ಅಗೋಚರವಾದ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡುಕೊಂಡನು. ಜಗಚ್ಚಾಲಕನ ಮಹಿಮೆಯು ಅಪಾರವಾದದ್ದು. ಆತನ ದಾಸರಾದವರು ಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಅವರಿಗೆ ಯಾವದು ಈಡಾದೀತು?

ಹರಿಯ ದಾಸರಿಗಿನ್ನು ಸರಿಯುಂಟೆ । ನರಹರಿಯ ನಂಬಿದವರಿಗೆ ಕೇಡುಂಟೆ ||ಪಲ್ಲ|| ಮಾರಿಯಾ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಹೊರಿಸುವರು । ಮಸಣಿಯಾ ಕೈಯ ಕಸವ ಬಳಿಸುವರು || ಘೋರ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಕೈ ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟಿಸುವರು ||೧|| (ಪುರಂದರ ದಾಸರು)

ಎಂಬ ದಾಸೋಕ್ತಿಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.

---

* ಕನಕನು ದೇವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ ಕಿಂಡಿಗೆ ಈಗಲೂ 'ಕನಕನ ಕಿಂಡಿಯೆ'ಂತಲೇ ಕರೆಯುವರು. ದೇವರ ದರ್ಶನವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಕಿಂಡಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ (ದೇವಾಲಯದ ಹೊರಗಡೆ ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ) ಸಾಧು-ಸಂತರು ಇರುವದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಮಂಟಪವಿದೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಕನಕನ ಮಂಟಪವೆಂದು ಹೆಸರು. ಈ ಮಂಟವು ಈಗ ಉತ್ತರಾದಿ ಮಠದ ಶ್ರೀಗಳವರ

೧೭ನೆಯ ಕಥೆ—ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಮಹಿಮೆ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಕನಕನು ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರಲು, ಆತನನ್ನು ತಿರುಪತಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀಗಳವರಿಗೆ ಸ್ವಪ್ನವಾಯಿತು. ಹೇಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡುವದು? ಕನಕನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಲ್ಗಳಿಗೆ ಇರಲಾರರು. ಆದರೇನು? ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬಹುದೆ? ಸ್ವಾಮಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಮೀರಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ಬಿಸಿಯ ತುಪ್ಪವನ್ನು ಕುಡಿಯಲೂ ಬಾರದು; ಚಲ್ಲಲೂ ಬಾರದು, ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂತು. ಕಡೆಗೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗ ಹೇಳಿದರು.

ಕನಕನಾದರೂ ಶ್ರೀಗಳವರ ಪಾದಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ಆಗಲಿರಲಾರದೆ, ಬಹಳವಾಗಿ ಹಳಹಳಿಸಿದನು. ಆಗಲವರು:—"ಎಲೋ ಕನಕಾ, ಸ್ವಾಮಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವದೇನು? ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಆತನ ಅನುಗ್ರಹವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವದು. ಏನೂ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ. ನಡೆ" ಎಂದು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿದರು. ಕನಕನು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿ:—"ಜೀಯಾ, ಈ ದಾಸನ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ." ಹೀಗೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹೊರಟನು. ಆಗಲೇ ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಚಿನ್ನಪ್ಪನೆಂಬ ಪಾರುಪತ್ಯಗಾರನಿಗೂ ಕನಕನನ್ನು ಎದುರ್ಗೊಂಡು ಕರೆತರಬೇಕೆಂಬದಾಗಿ ಸ್ವಪ್ನವಾಯಿತು. ಆದರಂತೆ ಅವನು ಕನಕನ ಮಾರ್ಗ ನೋಡುತ್ತ ದೂರದ ವರೆಗೆ ಬಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ಕನಕನು ಇಂಥವನೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರಬಹುದು, ಒಳ್ಳೇ ವೈಭವದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನು ಇಷ್ಟೇ ಅವನ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಆದರಿಂದ ಸ್ವತಃ ಕನಕನೇ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದರೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕನಕನಿಗಾದರೂ ಈ ಪಾರುಪತ್ಯಗಾರನವೇನು ಗೊತ್ತು? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನಡೆದನು. ಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪವಾದರೋ ಬಹಳವಾಯಿತು. ಆಗ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಬೇಸತ್ತು ಹಿಂದಿರುಗಿ:—"ಏನಯ್ಯಾ, ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕನಕನೆಂಬವನು ಬರುತ್ತಾನಂತೆ. ಎಲ್ಲಿರುವನು ಬಲ್ಲಿಯೋ? ಹಾಗು ಅವನ ಸಂಗಡ ಎಷ್ಟು ಜನ

ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿದೆ. ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ೧೯೩೦ನೇ ಇಸ್ವಿಯಿಂದಲೂ ಒಂದು ವೇದಾಂತ ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿರುವರು.

ರಿರುವರು?" ಇತ್ಯಾದಿ ಕನಕನಿಗೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕನಕನು ಬಹು ವಿನಯದಿಂದ—"ಸ್ವಾಮಿ, ಕನಕನು ಒಂಟಿಗನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಗಡಿಗರಾರೂ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಬರುವವರ ಹಿಂದೆಯೂ, ಹಿಂದೆ ಬರುವವರ ಮುಂದೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರೆ"ಂದನು. ಹರಿಯೊಲಿಮೆಯಾದವನಿಗೆ ಹೆರವರ ಹಂಗೇನು? ಚಿನ್ನಪ್ಪನಿಗಿದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. ಆಗಲವನು: "ಛೀ-ಛೀ! ಈವರೆಗೂ ನಾನು ಕನಕನಾವನೋ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನು ತಿರುಕನಂತೆ ಹರಕು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಒಬ್ಬನೇ ಬರುವವನನ್ನೇನು ಕರೆತರುವದು? ಇದರಿಂದ ನನಗೆ ಅಪಮಾನವು" ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಇತ್ತ ಕನಕನು ಹಾಗೆಯೇ ಹೊರಟು ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟರಮಣನ ಗುಡಿಗೆ ಬಂದನು. ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಕೂಡಲೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ ಬಾಗಿಲುಗಳು ತಮಗೆ ತಾವೇ ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟವು, ಗಂಟೆಗಳು ಬಾರಿಸಹತ್ತಿದವು, ನಗಾರಿ-ಕಹಳೆಗಳ ಸಪ್ಪಳವು ಕಿವಿಯನ್ನು ಗಡಚಿಕ್ಕಿಸಹತ್ತಿತು. ಆಗ ಕನಕನಿಗಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಇಷ್ಟಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳತೀರದು. ದೇವರು ಈ ಪರಿ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಿದ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಆತನು ಮೈಮರೆದು ಹೋದನು. ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟಪತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾತುಂಬಾ ನೋಡಿ ಮನದಣಿ ಕೊಂಡಾಡಹತ್ತಿದನು. ಕುಣಿಯಹತ್ತಿದನು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ಭಕ್ತರ ಮಹಿಮೆಯು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಅಗಾಧವಾಗಿರುವದೋ ತಿಳಿಯದು. ಶ್ರೀ ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರು ಹೇಳಿದಂತೆ:—

ಮಲಗಿ ಪರಮಾದರದಿ ಪಾಡಲು। ಕುಳಿತು ಕೇಳುವ ಕುಳಿತು ಪಾಡಲು।
ನಿಲುವ ನಿಂತರೆ ನಲಿವ ನಲಿದರೆ ಒಲಿವೆ ನಿಮಗೆಂಬ ॥
ಸುಲಭನೋ ಹರಿ ತನ್ನವರನರ। ಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಗಲನು ರಮಾಧವ।
ನೊಲಿಸಲರಿಯದೆ ಪಾಮರರು ಬಳಲುವರು ಭವದೊಳಗೆ ॥೧॥

ಭಕ್ತನ ಬಕುತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟರಮಣನೂ ಕುಣಿಯಹತ್ತಿದನು. ಈ ರೀತಿ ಗುಡಿಯೊಳಗಿನ ಗದ್ದಲಕ್ಕೆ ಜನ ಸಮೂಹವು ಕೂಡಿತು. ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ಗುಡಿಯಲ್ಲಾದರೋ ಕನಕನೊಬ್ಬನ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇದೇನದ್ಭುತವಿರಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಬೆದರಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಅದರ ಮರ್ಮವೇ ತಿಳಿಯಲೊಲ್ಲದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪಾರುಪತ್ಯಗಾರನು ಈ ಸಪ್ಪಳ

ವನ್ನು ಕೇಳಿ ಓಡುತ್ತ ಬಂದನು. ಮುಂದೆ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಲೆ ಸಪ್ಪಳವು ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಕೀಲಿಯು ಕೈಗಳಾದರೂ ತನ್ನ ಹತ್ತರವೇ ಅವೆ; ಬಾಗಿಲುಗಳು ಹೇಗೆ ತೆರೆದವು? ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತವ ರಾರು? ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಚಿನ್ನಪ್ಪನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೆರೆದವು; ಇದೆಲ್ಲ ಕನಕನ ಅದ್ಭುತವ್ಯಾಪಾರವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಲೀನತೆಯಿಂದ ಕನಕನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಹಾಕಿದನು. "ಸ್ವಾಮಿ, ಪಾಮ ರನಾದ ನಾನು ತಮ್ಮ ಅಗಾಧಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದೇನು? ತಪ್ಪಾ ಯಿತು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು; ನನ್ನನ್ನುದ್ಧರಿಸಬೇಕು." ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು; ಮತ್ತು ನೆರೆದ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ತನಗೆ ಬಿದ್ದ ಸ್ವಪ್ನದ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕನಕನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ ಸಾರಿ ಹೇಳಿ ಆತನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಕನಕನನ್ನು ಕರಕೊಂಡು—ಪಾಪವಿನಾ ಶನಿ-ಆಕಾಶಗಂಗೆ-ಪಾಂಡುತೀರ್ಥ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿರಲು, ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟರಮಣನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ತಿರುನಾಮವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮಾರುವವನಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಇವರು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು-"ಏನಯ್ಯಾ, ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥ- ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆಯಾ?" ಎಂದು ಕನಕನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು; ಕನಕಪ್ಪನಿಗೆ ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು. ಈತನು ಕಪಟನಾಟಕಿಯಾದ ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟಪತಿಯೇ ಹೌದೆಂದು ಈ ರೀತಿ ನನಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟನೆಂದು ಆನಂದತುಂದಿಲನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು † ಪದವನ್ನು

---

† ರಾಗ ಪೂರ್ವಿ, ಅಷ್ಟತಾಳ.

ಬಂದೆವಯ್ಯಾ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ। ನಿನ್ನ ಹರಿವಾಣ ತೀರ್ಥಪ್ರಸಾದ ಉಂಟೆನಲಾಗಿ ||ಪ|| ಅಪ್ಪವು ಅತಿರಸ ತುಪ್ಪವು ಬಿಸಿಹಾಲು | ಒಪ್ಪುವ ಸಕ್ಕ ರೆಯಾಲಕ್ಕಿಯು || ಅಪ್ಪರೂಪವಾದ ಕಜ್ಜಾಯಗಳನೆಲ್ಲ । ಛಪ್ಪನ್ನದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾರುವ ಶೆಟ್ಟಿ || ||೧|| ಒಡೆದ ಮಡಿಕೆ ತಂದು ಇಡಿದು ನಾಮವ ಮಾಡಿ | ಕೊಡುವೆ ನೀ ಕಾಸಿಗೆ ಒಂದೊಂದನು || ಒಡಲು ತುಂಬಿಸಿ ಮಿಕ್ಕ ಅನ್ನವ ಮಾರಿಸಿ । ಒಡವೆಯ ಘಳಿಸುವೆ ಕಡುಲೋಭಿ ಶೆಟ್ಟಿ ||೨|| ಶೇಷಗಿರಿಯಲಿ

ಹೇಳಿದನು. ಚಿನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ಅತೀವ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಪೂಜ್ಯಬುದ್ಧಿಯು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಕನಕಪ್ಪನನ್ನು ಎಂಟು ದಿವಸ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಆದರಾತಿಥ್ಯ ಮಾಡಿದನು. ಭಗವದ್ಭಕ್ತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದವರು ಇನ್ನಾರು? ಆದುದರಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬ ದಾಸರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ:

"ಸರಿಯು ಮಿಗಿಲುಂಟೆ ಲೋಕದಲಿ। ಹರಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬ ಮಾತೆಯ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲರ್ಗೆ" ॥ (ವೈಕುಂಠದಾಸ)

೧೮ನೆಯ ಕಥೆ—ದೇವರ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಡೆಯುಂಟಾದದ್ದು.

ಮುಂದೆ ಕನಕಪ್ಪನು ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟಪತಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅದೇ ಅವನ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯ ಸ್ಥಳವಲ್ಲವೇ? ಅಂದಬಳಿಕ ಕೇಳುವುದೇನು? ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶ್ರೀ ಆದಿ ಕೇಶವನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜಾರಿಯಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಬೀರಪ್ಪನ ಮಗನು ಬಂದನೆಂದು ಆನಂದಪಟ್ಟರು. ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದೆರಡು ಚಮತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿರಿ:

ಕನಕನು ಶ್ರೀ ಕೇಶವದೇವರ ಪೂಜಾರಿಯಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೇಶ್ಯಾಸ್ತ್ರೀಯಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ವೇಶ್ಯಾ ಶಬ್ದಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಈತನನ್ನು ವಿಟಪುರುಷನೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ನಾರದಾಂಶರಾದ ಪುರುಂದರದಾಸರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಇಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಗಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲದೆ ಈತನ ಕೀರ್ತಿಯೂ ಹಬ್ಬುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಳೋ ಒಬ್ಬಳು ಈತನಿಂದ ಕೃತಾರ್ಥಳಾಗಬೇಕಾಗಿರಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ ದೇವರು ಹೀಗೆ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಆಕೆ ಈಗಿನಂಥ ವೇಶ್ಯೆ (ವಾರಾಂಗನೆ)ಯೂ ಅಲ್ಲ; ಈತನು ಈಗಿನಂಥ ವಿಟನೂ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ, ದೇವರಿಗೆಂದು ಭಕ್ತರು ತಂದು ಕೊಟ್ಟ ಚಲೋ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆ, ಕೇದಗೆಗಳೆಲ್ಲ ಈಕೆಯ ಓರೆದುರುಬಿನಲ್ಲಿಯೇ ಒರಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಂಥಿಂಥ ಮಾಲೆಗಳು, ಬಿಡಿ ಹೂವುಗಳು, ಬತ್ತಿಬಾಡಿದ ಕೇದಿಗೆಗಳು ಮಾತ್ರ ದೇವರ ಪಾಲಿಗಿರುತ್ತಿ

ವಾಸವಾಗಿಹ ಶೆಟ್ಟಿ । ದೇಶ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಸರಾದ ಶೆಟ್ಟಿ ॥ ಕಾಸು ಕಾಸಿಗೆ ಬಡ್ಡಿ ಘಳಿಸಿಕೊಂಬ ಆದಿ । ಕೇಶವ ನಾರಾಯಣ ತಿಮ್ಮಶೆಟ್ಟಿ ॥೩॥

ದ್ದವು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ಊರೊಳಗಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಸಾಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು:—"ನಾಳಿನ ದಿವಸ ನಮಗೊಂದು ದೇವರ ನಿರ್ಮಾಲ್ಯದ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆ"ಂದು ಹೇಳಿದರು. 'ಕಾಮಾಂಧೋ ನೈವಪಶ್ಯತಿ' ಎಂಬ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಹಾಗೇಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ಕನಕನು ಮರುದಿವಸ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಳು ತುರುಬಿನಲ್ಲಿ ಮುಡಿದದ್ದೊಂದು ಮಾಲೆಯನ್ನು ತಂದು ನಿರ್ಮಾಲ್ಯವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬಹುದೇ? ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಏನು ತಿಳಿಯುವದು? ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗುವರು, ಎಂಬದೇ ಆತನ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾದರೂ ಅದರಂತೆಯೇ ಆ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಪಾಪ! ಅವರಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ಏನು ಗೊತ್ತು? ಆದರೆ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಮುಡಿಯಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೊಳ ಉದ್ದವಾದ ಒಂದು ಕೂದಲು ಕಾಣಿಸಿತು. ಸಂಗಡಲೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಕೂದಲು ಬಂದಿತೇಕೆಂಬದೇ ಅವರ ಯೋಚನೆ. ಆಗ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹತ್ತರಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಎಳೆಸಿಕ್ಕರೆ ಹಚ್ಚಡ ನುಂಗಬಹುದೆಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಮೊದಲೇ ಕನಕನ ಮೇಲೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಕಾರುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಈಗ ಸುಮ್ಮನಿರುವರೇ? ಅವನ ಗರ್ವಮುರಿಯುವದಕ್ಕೆ ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯವೆಂದು:—"ಹೇ ಪ್ರಭೋ, ಏನು ಹೇಳೋಣ? ಕನಕನು ಮಹಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಯಾಗಿರುವನು. ಈ ಹೊತ್ತು ತನ್ನ ಹೆಂಗಸಿನ ತಲೆಯೊಳಗಿನ ತೂ ಮಾಲೆಯನ್ನೇ ತಮಗೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ಇದು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ದೇವರಿಗೆ ಮುಡಿಸಿದ್ದಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಕೂದಲು ಬರುವದುಂಟೆ? ಇಂತಹ ಕ್ರೂರಕರ್ಮಿಯಾದವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸನವಾಗಬೇಕು." ಎಂಬದಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕಿವಿಯೂದಿದರು. ಹೀಗೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕುಪಿತರಾದರು. ಒಡನೆಯೇ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಗುಡಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಇತ್ತ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕನಕನಿಗೆ ಕಾರಾಗೃಹವಾಗುವದೆಂಬ ಸುದ್ದಿ. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಇದೇ ಮಾತು. ಗುಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕನಕನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದಾವದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಜನಸಮೂಹವು

ಕೂಡಿತು. 'ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಮನವೇ ಸಾಕ್ಷಿ' ಎಂದು ಕೆಲವರೂ, 'ಮಾಡಿದವನು ಉಣ್ಣುವನು ಮಣಿಯಂಥ ಕಡಬು' ಎಂದು ಕೆಲವರೂ, 'ನಮಗಿದರ ಗೊಡವೆಯೇಕೆ'ಂದು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರೂ ಗುಜು ಗುಜು ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಬಂದು:—"ಕನಕಾ, ಈ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿ? ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸನವಾದೀತು" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಕನಕನು ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತಿ ವಿನಯದಿಂದ:—"ಸ್ವಾಮೀ, ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ಬೇರೊಂದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಲಿ? ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದಂತೆ ದೇವರು ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿದ್ದನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು" ಎಂದು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೋಪವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಕೋಪದಿಂದವರು:—"ಛೀ ಮೂಢಾ! ಇದೇನು ಸ್ವಾಮಿಯು ಧರಿಸಿದ್ದೋ, ಸ್ವಾಮಿನಿಯು ಧರಿಸಿದ್ದೋ? ದೇವರ ಪಾದಾರವಿಂದದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀ? ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ? ಇದು ನೋಡು, ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತು? ಇನ್ನಾದರೂ ನಿಜವನ್ನು ಹೇಳು" ಎಂದು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಕೂದಲವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಕೂಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಹೌಹಾರಿ ನಿಂತರು. ಕನಕನಿಗಾಗ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಓಹೋ! ಮೋಸವಾಯಿತು. ಇನ್ನೇನು ಗತಿಯೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ದೇವರಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗಿ—"ಜೀಯಾ! ಸ್ವಾಮಿಯ ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜಡೆಯಿರುವದರಿಂದ ಒಂದು ಕೂದಲು ಬಂದಿರಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ವಿಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲೆ"ಂದು ಹೇಳಿದನು. ನೆರೆದ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹುಡುಗಾಟವೆನಿಸಿತು. ಸತ್ಪುರುಷರಿಗೆ ಸತ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು:—"ದೇವರಿಗೆ ಜಡೆಯಿರುವದುಂಟೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದರೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನೋಡಬಹುದೆಂದು ಕನಕನು ಕೈಮುಗಿದು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದನು.

ಅಹಹಾ! ದೇವರು ಭಕ್ತಪರಾಧೀನನಲ್ಲವೆ? ಯಾವನು ತನ್ನನ್ನೇ ನಂಬಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಕೂಡ ತೊರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನೋ, ಯಾವನು ಅಚಲವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೋ ಅಂಥ ಪ್ರಿಯಭಕ್ತನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವ ವೇಳೆಯು ಇದೇ ಎಂದು ಶ್ರೀ ಕೇಶವಮೂರ್ತಿಯು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ನುಡಿಗೆ ನೃಸಿಂಹಾವತಾರವನ್ನು ತಾಳಿದಂತೆ ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜಡೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧ

ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತನು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದು ನೋಡಲು, ಮಹತ್ತಾದ ಜಡೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು; ಆದರೆ ಚಾಡಿಖೋರರು ಇದನ್ನು ನಂಬದೆ, "ಕೃತ್ರಿಮ ಜಡೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿರಬಹುದಲ್ಲದೆ ದೇವರಿಗೆ ಜಡೆಯಿರುವದುಂಟೆ?' ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು. ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ನಂಬಿ, "ನೀನು ಮೋಸಗಾರನಿರುತ್ತೀ. ಜಡೆಯುಂಟಾದದ್ದು ಸುಳ್ಳು; ಇದು ನಿನ್ನ ಕೃತ್ರಿಮವೇ ಸರಿ" ಎಂದರು. ಆಗ ಕನಕನು ಕೈಮುಗಿದು:—"ಪ್ರಭೋ! ನಾನೇತಕ್ಕೆ ಇಂಥ ಸಾಹಸ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲಿ? ಬೇಕಾದರೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು" ಎನ್ನಲು, "ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದೆರಡು ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಡೆ"ಂದು ನುಡಿದರು. ಜನವೆಲ್ಲ ಸ್ತಬ್ಧವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಯು ದೇವರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿತು. ಏನಾಗುತ್ತದೊ ನೋಡಬೇಕೆಂಬುವೇ ಜನರ ಕುತೂಹಲ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಕನಕನು ದೇವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿ:—'ಸ್ವಾಮೀ ಭಕ್ತವತ್ಸಲಾ! ಸೇವಕನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಭಾರವು ನಿನ್ನನ್ನೇ ಕೂಡಿದೆ" ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡು, ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲುಂಟಾದ ಜಡೆಯಿಂದ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ಕೇಶಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಕೇಶವಮೂರ್ತಿಯ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳೊಳಗಿಂದ ದಳದಳನೆ ನೀರು ಸುರಿದವು. ಆಗ ಕೇಳುವದೇನು? ನೆರದವರೆಲ್ಲರೂ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗಿ ಭಯಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನಿಂತರು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಂತೂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗಪ್ರಣತರಾದರು. ಚಾಡಿ ಹೇಳುವವರೆಲ್ಲರೂ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಯಾರ ಬಾಯಲ್ಲಿಯೂ ಕನಕನ ಮಹಿಮೆಯೇ! ಒಬ್ಬರ ಮಾತು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕೇಳಿಸದಂತಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಪೂಜಾರಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನೇ ಇನಾಮಾಗಿ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟರು. ಕನಕನು ಅದನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಮಾಡುವದೇನು? ಆತನಿಗೆ ಕಾಂಚನವೂ ಅಷ್ಟೇ, ಕಬ್ಬಿಣವೂ ಅಷ್ಟೇ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಮನಾಗಿ ತಿಳಿವ ಮಹಾತ್ಮನು ಆಶೆಪಡುವನೇತಕ್ಕೆ? ದೇವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಅಧ್ಯಾಪಿ ಅದು 'ದಾಸನಕೊಪ್ಪ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವರಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವದು.

ಭಕ್ತಿಯೆಂಬ ಪಾಶದಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ ಯಾವದು ತಾನೇ ಅಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ಅಂತೆಯೇ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಪಾದರಾಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ದೇವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ:—

ನಾನಿನಗೇನು ಬೇಡುವದಿಲ್ಲ। ಎನ್ನ ಹೃದಯ ಕಮಲದೊಳು ನಿಂದಿರೊ ಹರಿಯೆ ||ಪಲ್ಲ|| ಬುದ್ಧಿನಿನ್ನೊಳು ಕುಣಿದಾಡಲಿ। ಎನ್ನ ಚಿತ್ತ ನಿನ್ನಲಿ ನಲಿದಾಡಲಿ || ಭಕ್ತಜನರ ಸಂಘ ದೊರಕಲಿ । ರಂಗವಿಠಲ ನಿನ್ನ ದಯವಿರಲಿ ಹರಿಯೆ||

——

೧೯ನೆಯ ಕಥೆ—**ಮೋಹನತರಂಗಿಣಿಯನ್ನು ಬರೆದದ್ದು**

ಕನಕದಾಸನು ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಪ್ರತಿವರುಷವೂ ತಿರುಪತಿಯ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವದೊಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಕದರಮಂಡಲಗಿ × ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದ ಹತ್ತಿರವೇ ಹಾಯ್ದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಸಹ ಶ್ರೀಪ್ರಾಣದೇವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಕನಕನಿಗೊಂದು ಬೇನೆಯು ಹುಟ್ಟಿತು. ಭಗವಂತನಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು; ಮೊರೆಯಿಟ್ಟನು. ಆದರೇನು? ಬೇನೆಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ತಾನೆ ಕನಕನು ಕಂಗೆಟ್ಟು ಗಾಬರಿಯಾದನು. ಏಕೆ ಹೀಗಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ತಿರುಪತಿಯ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಅತಿ ದೀನವಾಣಿಯಿಂದ ದೇವರನ್ನು ನುತಿಸತೊಡಗಿದನು.*“ಹೇ, ಶೇಷಾಚಲವಾಸಿಯಾದ ನಾರಾಯಣಾ! ವೇಂಕಟೇಶಾ!

× ಇದು ರಾಣೇಬೆನ್ನೂರ ತಾಲೂಕಿನಲ್ಲಿ, ರಾಣೇಬೆನ್ನೂರಿಂದ ೮ ಮೈಲಿನಲ್ಲಿ ಅದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಜನಮೇಜಯನಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹನುಮಂತದೇವರ ಗುಡಿಯುಂಟು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮದಾಸ, ಶ್ರೀನಿವಾಸದಾಸ, ಹಿರೇ ಆಚಾರ್ಯರು ಮೊದಲಾದವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದರು. ಇವರ ಚರಿತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬರೆದಿರುವೆವು.

* ರಾಗ—ಕೇದಾರಗೌಳ, ಛಾಪು,

ಸಿರಿಯಮದವೆ ಮುಕುಂದಾ। ನಿನ್ನ । ಚರಣ ಸೇವಕನ ನಿನ್ನಹಪರಾ

ದಯಾನಿದೇ! ಯಾವ ನೀನು ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವಿಯೋ, ನಿನ್ನ ಚರಣಾರವಿಂದವೇ ಗತಿಯೆಂದು ನಂಬಿದ ಭಕ್ತರನ್ನು ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಕಾಡ್ಗಿಚ್ಚಿನಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಲಹುವಿಯೋ ಅಂಥ ಲೋಕಪಾಲಕನಾದ ನೀನು ದಾಸಾನುದಾಸನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಯಾತಕ್ಕೆಷ್ಟು ಕಾಡುವೆ? ತ್ರಿಗುಣಾತೀತನೂ ಆದಿ ಮೂರುತಿಯೂ ಆದ ನಿನ್ನನ್ನು ನುತಿಸಲು ನಾನೆಷ್ಟರವನು? ದುಃಸಹವಾದೀ ಬೇನೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರೆನು. ಕಾಪಾಡು! ಕಾಪಾಡು! ಇಗೋ ನೋಡು, ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ತವಪಾದಾರವಿಂದದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಅಸುದೊರೆಯುವೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಗಲಿ.”

ಅಹಾ! ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ದಾಸನ ಈ ದೀನ ವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾನು? ಕನಕನು ಕಪಟ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆ? ಕುಳಿತರೆ ಅಸುವೊರೆಯುವುದೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದ ರಿಂದಲಾ ಜಗದೀಶನು ಕನಕನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಆಕಾಶವಾಣಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದನು. ಆಕಾಶವಾಣಿಯೇನು? ‘ಕದರಮುಂಡಲಗಿಯ ಪ್ರಾಣದೇವ

ಕೆಲೊ ದೇವ || ಪಲ್ಲ || ಅಷ್ಟದಿಕ್ಪಾಲಕರ ಮಧ್ಯದಲಿ ವೈಕುಂಠ । ಪಟ್ಟಣದಿ ಸಿರಿವೋಲಗವು ನಿತ್ಯದಿ|| ಕಟ್ಟಿ ಓಲೈಸುತಿಹ ದಾಸರ ನಿಮಿಷರುಮುನ| ಮುಟ್ಟಿ ಪಾಡುವ ನಾರದರಗೀತ ಸಂಭ್ರಮದಿ ।೧|| ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯದಧಿವೇವಿ ನಿಮ್ಮರಸಿ ಬಲು । ಯುಕುತಿಯೊಳು ಲೋಕವನು ಸಲಹುತಿಹಳೂ || ಸತತ ನಿನ್ನಯು ಹಿರಿಯಮಗ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸೃಜಿಸುವನು । ಅತಿ ಮರಳು ಮಾಳ್ಪಾತ ಕಿರಿಯ ಮಗನೆಂತೆಂಬ ||೨|| ಬಲ್ಲಿದರಿಗೆ ಬಲ್ಲಿದನೆಂಬುದು ಅರಿ । ದಲ್ಲಣನು ಎಂತೆಂಬೊ ಬಲು ಸಾಹಸಾ || ಇಲ್ಲ ನಿನಗಿದಿರ್ಯಾರು ಎಂಬೊ ಗರ್ವದಿಯೆನ್ನ | ಸೊಲ್ಲು ನಿನ್ನಯ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸದೆ ಪೋದೀತೇ ||೩|| ಶೇಷವಾಹನ ಸುಮಂಚ ಗರುಡ ವಾಹನಾ ಉರು । ವಾಸದಂಡಿಗೆಯ ಕೊರಳವೈಜಯಂತಿ || ಮೊಸಲಳಿಯದ ಪೂಮಾಲೆಗಳ ಧರಿಸಿ ಜಗ । ದೀಶನೆಂಬೊ ಬಿರುದ ಮೆರೆದು ಹೊಗಳಿಸಿ ಕೊಂಬ ||೪|| ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೆಂಬೊ ಬಿರುದು ಬಿಡು ಅಲ್ಲದಡೆ । ಎನ್ನನು ಕಾಯೊ ಸುಲಭದಿಂದಾ || ಮುಕ್ತಿಯನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಲೋಕದೊಳು ಭಜ ಕರ್ಗೆ ।ಕರ್ತುಕಾಗಿ ನೆಲೆಯಾದಿ ಕೇಶವನೇ ||೫||

ರಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗದೆ ಬೇನೆಯು ತೊಲಗಲಾರದು.'

"ಹರೇರ್ವಿರುದ್ಧಂ ನಕರೋತಿ ವಾಯು । ರ್ವಾಯುರ್ವಿರುದ್ಧಂ ನ ಕರೋತಿ ವಿಷ್ಣುಃ" ॥ಎಂಬ ಪುರಾಣ ವಚನದಂತೆ ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟಪತಿಯು ಪ್ರಾಣದೇವರ ಕಡೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟನು. ಕನಕನು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದನು. ಮೊದಲಿನ ಅವನ ಅಹಂಕಾರವೆಲ್ಲ ಹೋಯಿತು. ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಯಿತು. ಸೂರ್ಯನುದಯಿಸಲು ಕತ್ತಲೆಯು ಎತ್ತ ನಿಲ್ಲುವುದು? ಸಂಗಡಲೇ ತಿರುಪತಿ ಯಿಂದ ಹೊರಟು ಕದರಮಂಡಲಗಿಗೆ ಬಂದನು. ಪ್ರಾಣದೇವರ ದರ್ಶನ ವಾಯಿತು. ಅವನಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೇಳತೀರದು. ದೇವರನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ನುತಿಸಿದನು; * ಕುಣಿದನು; ಆದರೂ ಆತನಿಗೆ ದುನದಣಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಯೇ ಕೆಲವು ದಿವಸ ನಿಂತು ದೇವರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದನು. ಆತನು ವಾಸಿಸಿದ ಸ್ಥಳವು ಗುಡಿಯ ಪೌಳಿಯೊಳಗೆ 'ಕನಕಪ್ಪನ ಗುಡಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿ ನಿಂದ ಈಗಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಎದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಕನಕದಾಸನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಚರಿತಾಮೃತವಾದ 'ಮೋಹನ ತರಂಗಿಣೀ' ಎಂಬ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದನು. ಬೇನೆಯು ತೊಲಗಿತು; ಕನಕನು ಮೊದಲಿನಂತಾದನು. ಈ ಪುರಾಣವು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಕಾರ್ತಿಕ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಓದಲ್ಪಡುವದು. ಪರಮಾತ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ದಾಸರೇ ಅಧಿಕರಾಗಿರುವರೆಂಬದು ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವದು. ಈ ಅಂಶ

---

* ರಾಗ ಕಾಂಬೋಧಿ, ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಕದರ ಉಂಡುಲುಗಿಯಾ ಕರುಣಿ ಹನುಮರಾಯಾ । ಸದ್ಗುಣವಂತನೆ ಗುಣವಂತನೆ ॥ ಪಲ್ಲ ॥ ಆಂಜನೀಯ ವರಸೂನು ಆಶ್ರಿತ ಕಾಮಧೇನು । ಮಂಜುಳ ಸುಗಾನಗೀತ ಪರಮ ವಿಖ್ಯಾತ ॥ ಸಂಜೀವನವ ತಂದ ವೀರ ಹನುಮಂತ । ಸದ್ಗುಣವಂತನೆ ಹನುಮಂತನೆ ॥ ೧ ॥ ಶಶಿಧರಾನ್ವಯದೂತ ಸೌಮಿತ್ರಿಯುವರೂಥ । ಅಸಮಾಸ್ತ್ರ ಧೃತವೇದ ಅಮಿತ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ॥ ಸುಗ್ರೀವ ಜಾಮಾತಾ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಾಣನಾಥ । ಸದ್ಗುಣವಂತನೆ ಗುಣವಂತನೆ ॥ ೨ ॥ ಕ್ಷೋಣಿಯೊಳ್ ಕನಕದಾಸನು ನೆರಳು ಅನಕಾ । ಏನು ಬಲಿಸಿದಿಯೊ ಔಷಧಿಯ ತುಣುಕಾ ॥ ನೀನಿದ್ದರೆ ಕನಕ ಪ್ರಾಣತೆರಳುವನಕಾ । ಶ್ರೀನಿಧೇ ಆದಿ ಕೇಶವ ಎನ್ನ ಜನಕಾ ॥ ೩ ॥

ವನ್ನೇ ಭೃಗುಋಷಿಗಳ ಅಂಶಭೂತರಾದ ವಿಜಯದಾಸರು ತಮ್ಮದೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅಂದಿರುವರು:—

"ನಿನಗಂಜುವವನಲ್ಲ ನಿರ್ಜರೇಶ । ಮನ ವಚನ ಕಾಯದಲಿ ನಿನ್ನವರಿಗಂಜುವೆ ॥ ಪಲ್ಲ ॥ ಅನಪರಾಧಿಗಳಿಗಿನಿತಾಯಿತೋ ದೇವ । ಎನಗೆ ತನಗೆಂಬುವರಿಗಾವ ಗತಿಯೋ ॥ ಮಣಿದು ಬೇಡಿಕೊಂಬೆ ವಿಜಯ ವಿಠಲರಾಯ । ನಿನಗಿಂತ ನಿನ್ನ ದಾಸರ ಒಲಿಮೆ ಅಧಿಕಾ ॥ ೧ ॥"

—·—

೨೦ನೆಯ ಕಥೆ—ರಥವನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದು.

ಒಮ್ಮೆ ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟಪತಿಯ ರಥೋತ್ಸವವು ನಡೆಯುತ್ತಲಿತ್ತು. ದೂರ ದೂರ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದು ಜನಸಮೂಹವು ಕೂಡಿತು. ಮಂಗಲವಾದ್ಯಗಳು ಬಾರಿಸಹತ್ತಿದವು. ಗಂಧೋದಕದ ಥಳಿಯಿಂದಲೂ, ಕಸ್ತೂರಿ-ಕುಂಕುಮಗಳ ಸಾರಣೆಗಳಿಂದಲೂ, ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ರಂಗವಲ್ಲಿಗಳಿಂದಲೂ ಬೀದಿಗಳು ಗಮಗಮಿಸಹತ್ತಿದವು. ಪರಿಮಳವು ಸರಸರನೆ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಹಬ್ಬಿತು. ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ವೇದಘೋಷವು; ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿರಸಪೂರಿತವಾದ ಭಕ್ತರ ಸಂಗೀತನಿನಾದವು; ಬೇರೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆಂದು ಕೂಡಿದ ಜನರ ಕಲಕಲಾಟವು. ಇವೆಲ್ಲ ಏಕತ್ರ ಕೂಡಿ ಸಮುದ್ರಘೋಷವನ್ನೇ ಧಿಕ್ಕಾರ ಮಾಡುವಂತಿದ್ದವು. ರಥವು ಶೃಂಗಾರವಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಜಯಜಯ ಧ್ವನಿಯು ದೇವರು ರಥಾರೋಹಣ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಕೂಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಹತ್ತಿದರು; ಮಂಗಲಾರುತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು; ಹಾಡಿದರು, ಕುಣಿದರು; ಜಯಧ್ವನಿಯಂತೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಯಥೋಚಿತವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದವು. ರಥವನ್ನು ಎಳೆಯುವದೊಂದೇ ಉಳಿಯಿತು. ಅದೂ ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ರಥಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿದರು. ತಾಸಾಯಿತು; ಎರಡು ತಾಸಾಯಿತು. ನೋಡುತ್ತಾರೆ! ರಥವು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಾದರೂ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ನೆರೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಅರಗುಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತರು. ಸ್ವಾಮಿಯ ಪಾದಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆವೋ, ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಬಲ

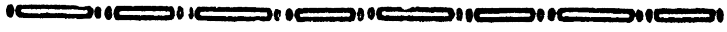
ವಾಗಿ ನಾಟಿತು. ರಥವು ಏಕೆ ನಡೆಯಲೊಲ್ಲದೆಂದು ಜನರು ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೆ ಯೋಚಿಸಹತ್ತಿದರು. ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು; ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಕನಕನು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನು ಏನೋ ಕಾರಣದಿಂದ ತುಸು ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಓಡಿ ಬಂದು ತಡಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು; ಮತ್ತು ರಥವು ನಡೆಯದೆ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತನಾಗಿ ಶ್ರೀ ವೇಂಕಟಪತಿಯನ್ನು ನುತಿಸಹತ್ತಿದನು §

ಕನಕನ ಭಕ್ತಿಯು ಇನ್ನೆಂಥಾದ್ದೋ! ದೇವರ ಕರುಣವು ಅವನ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟಿರುವದೋ! ಸಾವಿರಾರು ಜನರಿಂದ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಾದರೂ ಇಡ

---

§ ||ಪದ|| ರಾಗ ತಾಳ

ಬಾರೊ ಭಾಗ್ಯದ ನಿಧಿಯೆ । ದಯಾಂಬುಧೆ ||ಪ|| ಬಾರೊ ಭಾಗ್ಯದ ನಿಧಿಯೆ । ಸಾರಿದರ್ಗಿತ್ತೆಸುಧೆ । ವಾರಿಜಾರಿಕೌಮೋದಿ ವಾರಿಜಾಧರಮುದದಿ। ಸಾರಸಹೃದಯದಿ ಕೇರಿಕೇರಿಯಲಿ ಶೃಂ । ಗಾರದಿಮೆರೆವ ಆ । ಪರಾದಯಾನಿಧೆ ||ಅ-ಪ|| ವಿಜಯ ನಿಮ್ಮಯ ಪಾದ । ಭಜಕರಿಗೆ ಕೊಡಲಿ । ವಿಜಯ ದಶಮಿಯಲ್ಲಿ । ವಿಜಯರಥದಿಕೂತು । ವಿಜಯಳ ಸಹಿತದಿ । ವಿಜಯ ಮಾಡುತ ಬಾರೊ । ವಿಜಯಸಾರಥಿ ಆದಿ । ವಿಜಯರಥದಿ ಪರರಏಜನನೀ ಸೋಲಿಸಿ । ತ್ರಿಜಗವಿಜಯವೇಷ । ವಿಜಯಗಿತ್ತು ಮೆರೆದೆ । ವಿಜಯಮೂರುತಿಯೆ ||೧|| ದಶದಶನಂದ ಏಕಾ । ದಶಚಂದ್ರಶೇಖರದ್ವಾ ! ದಶದಿತ್ಯ ಮೂರು ತರು । ದಶವಿಶ್ವದೇವಯಾತ್ರಾ । ದಶನಾಯಕಾಸರ್ವದಾ । ದಶಋಷಿಮುನಿನೃಪ । ದಶದಿಕ್ಕಿನ ಜನರು । ದಶಮಿ ಉತ್ಸವ ನೋಡಿ । ದಶದಿಶದಲಿ ನಿಂದು। ದಶಮತಿವಂದಿತ । ದಶಶಿರಸಂಹರ । ದಶರೂಪದಲಿಖಳ । ದಶನಮೂರುತಿಯೆಂದು ಹೆಸರು ಹೊಗಳುವರು ||೨|| ಪದುಮನಾಭಪದ್ಮೇಶ । ಪದುಮಮಾಲಿಪದ್ಮಾಕ್ಷ । ಪದುಮಪಾಣಿಪದ್ಮಾಂಘ್ರಿ । ಪದುಮಸುಖಸುತೇಜಿ । ಪದುಮಕಲ್ಪದಿನಾಭಿ । ಪದುಮದಿಚತುರ್ಮುಖ । ಪದುಮಜನನಪಡದು । ಪದುಮಜಾಂಡವಡದಿ । ಪದುಮಪೀಠನಹೃ । ತ್ಪದುಮದಿನ್ನಿನಪದ । ಪದುಮ ತೋರುತ ಬಾರೊ ಕಾಗಿನೆಲಿ ಆದಿಕೇಶವ ||೩||



ದಂತಹ ರಥವು ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿತು. ನೋಡ ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕನಕನನ್ನು ನೋಡಹತ್ತಿದರು; ಸ್ತುತಿಸಹತ್ತಿದರು.

'ದೇವಬಲವಿದ್ದವನಿಗೆ ಯಾವ ಬಲಬೇಕು?'

ಜನನಿಯನು ಕಾಣದಿಹ ಬಾಲಕ । ನೆನೆನೆನೆದು ಹಲಬುತಿರೆ ಕತ್ತಲೆ ।
ಮನೆಯೊಳಡಗಿದ್ದವನ ನೋಡುತ ನಗುತ ಹರುಷದಲೀ ॥
ತನಯನಂಬಿಗಿದಪ್ಪಿರಂಬಿಸಿ । ಕನಲಿಕೆಯ ಕಳೆವಂತೆ ಮಧುಸೂ ।
ದನನು ತನ್ನವರೆಡೆಗೆ ಬಂದೊದಗಿ ಸಲಹುವನು ॥

(ಹರಿಕಥಾಮೃತಸಾರ)

೨೧ನೆಯ ಕಥೆ—**ಸತ್ಸಂಗದ ಮಹಿಮೆ.**

ಕನಕಪ್ಪನು ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವಾಗ ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಪಟ್ಟಣವಾಗಲಿ-ಹಳ್ಳಿಯಾಗಲಿ ಆತನ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಭಂಗವಿಲ್ಲ; ಅದು ನಡೆದೇ ತೀರಬೇಕು. ನಿತ್ಯದಂತೆ ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದವನೇ ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ನಡೆದನು. ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನು ಹುಟ್ಟಿದಾರಭ್ಯ ದಾನ-ಧರ್ಮವೆಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನೇ ಕೇಳದೆ ಬಹು ಧನಾಢ್ಯನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಂಥವನ ಮನೆಯೇ ಸಕೃದ್ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಈತನ ಪಾಲಿಗೆ ಬರಬೇಕೆ? ಅದೇನು ಕನಕಪ್ಪನ ದುರ್ದೈವವೋ ಅಥವಾ ಶ್ರೀಮಂತನ ಪರಿಪಕ್ವಕಾಲವೋ ವಾಚಕರಿಗೆ ಮುಂದೆ ತಾನೇ ತಿಳಿದು ಬರುವದು. ಹೇಗೆಯೇ ಆಗಲಿ ಕನಕದಾಸನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಶ್ರೀಮಂತನು ಇಂಥ ತಂಬೂರಿ-ಗಿಂಬೂರಿಗಳಿಗೆ ಮರುಳಾಗತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ದಾಸನನ್ನು ದಬ್ಬಿರೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು. ದಾಸಯ್ಯನು ಅವನಿಗಿಂತ ಮೊಂಡನಾದನು. ಹೋಗುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಇದೇನು ಗತಿ! ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಅವನಿಗೆ ಎದುರುತ್ತರ! ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ವಿಧಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತನು ಈತನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಯಜಮಾನನು ಯೋಚಿಸಿದನು. ದಾಸರು ಗಟ್ಟಿಗರೆಂದು ತಿಳಿದು—ದಾಸರೇ, ನಿಮ್ಮ ಅಂಬೋಣವೇನು? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕನಕಪ್ಪನು:—

“ಮಹಾರಾಯಾ! ನಾನೇನು ನಿನ್ನನ್ನು ದುಡ್ಡು-ದುಗಾಣಿ ಬೇಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ; ಅರಿವೆ-ಅಂಚಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುವದಿಲ್ಲ; ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕೆನ್ನುವದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಹರಿ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಸ್ಥ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕುಳಿತು ಕೇಳು, ಅಂದರಾಯಿತು. ಅದೇ ನನಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷ.” ಶ್ರೀಮಂತನು ಮನದಲ್ಲಿ ಹಿಗ್ಗಿದನು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಪದವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಒಂದು ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಾಗುವದೋ, ಎಂಬುದೊಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅದು ಹೋದದ್ದರಿಂದ:-“ದಾಸರೇ, ಹಾಗಾದರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರಿ, ಕೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕೂಡಲೆ ಬಡಂಬಟ್ಟನು. ಕನಕಪ್ಪನಿಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದೇನು? ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲವೆ! ಕೇವಲ ಐಹಿಕ ಸುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂಚವಾದರೂ ಪಾರಮಾರ್ಥದ ಕಡೆಗೆ ಒಯ್ಯಬೇಕೆಂದು ಈತನ ಯೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀಮಂತನು ಪದಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ, ಅಂದದ್ದೊಂದೇ ತಡ; ಕನಕಪ್ಪನ ಬಾಯಿಂದ ಅತ್ಯಪೂರ್ವವಾದ ರಾಗಮಾಲಿಕೆಯು ಹೊರಟಿತು. ಹೇಳಹತ್ತಿದನು.†

---

† ೧ ರಾಗ ಮುಖಾರಿ, ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಏನು ಇಲ್ಲದ ಎರಡು ದಿನದ ಸಂಸಾರ । ಜ್ಞಾನದಲಿ ದಾನ-ಧರ್ಮವ ಮಾಡಿರಯ್ಯಾ ॥ಪಲ್ಲ॥ ಹಸಿದು ಬಂದವರಿಗೆ ಅಶನವೀಯಲು ಬೇಕು । ಶಿಶುವಿಗೆ ಪಾಲ್ಬೆಣ್ಣೆ ನಡಿಸಬೇಕು ॥ ಹಸನಾದ ಭೂಮಿಯನು ಧಾರೆಯೆರೆಯಲು ಬೇಕು । ಪುಸಿಯಾಡದಲೆ ಭಾಷೆ ನಡಿಸಬೇಕು ॥ ೧ ॥ ಕಳ್ಳತನಗಳ ಮಾಡಿ ಒಡಲು ಹೊರೆಯಲು ಬೇಡ । ಕುಳ್ಳಿರ್ದ ಸ್ಥಳದಿ ಕುಟಿಲ ಕೃತ್ಯ ಬೇಡ । ಒಳ್ಳೆಯವನಾನೆಂದು ಬಲು ಹೆಮ್ಮಲಿರಬೇಡ । ಬಾಳ್ವೆ ಸ್ಥಿರವೆಂದು ನೀನಂಬಿ ಕೆಡಬೇಡ ॥ ೨ ॥ ದೊರೆತನವು ಬಂದಾಗ ಕೆಟ್ಟ ನುಡಿಯಲಿ ಬೇಡ । ಸಿರಿ ಬಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮೆರೆಯಬೇಡ ॥ ಸಿರಿವಂತನಾದರೆ ನೆಲೆಯಾದಿ ಕೇಶವನ । ಚರಣಕಮಲವ ಸೇರಿ ಸುಖಿಯಾಗು ಮನುಜಾ ॥ ೩ ॥

೨ ರಾಗ ಮುಖಾರಿ, ಝಂಪೆ

ತರು ಸಂಗಡಬಾಹೋರಿಲ್ಲ । ನಾರಾಯಣನ ನಾಮನೆರೆಬಾಹೊದಲ್ಲದೆ ॥ ಪಲ್ಲ ॥ ಗುರುಬಂಧು ಬುಧಜನರು ನಿಂತಗ್ನಿ ಸಾಕ್ಷ್ಯಾಗಿ । ಕರಹಿಡಿದು ಧಾರೆಯನೆರೆದುಕೊಂಡು ॥ ತರುಣಿ ಪ್ರಣಯನ ಹರಣ ಹೋಗಲು ತಾ

ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಏನು ಪರಿಣಾಮ ವಾಯಿತೋ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಕನಕಪ್ಪನ ಎದುರಿಗೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತು:—'ಸ್ವಾಮಿ! ದಾಸರೇ! ನೀವು ಇನ್ನು ಎಂಟುದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಹರಿಕೀರ್ತನಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಆನಂದಗೊಳಿಸ ಬೇಕು' ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದನು. ಕನಕಪ್ಪನಿಗೆ ಅತೀವ ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಾಯಿತು. ಇದೇ ಈಗ ಒಂದೆರಡು ತಾಸುಗಳ ಹಿಂದೆ ಕೇವಲ ಮೋಹಪರ ವಶನಾಗಿ ದಾಸರನ್ನು ದಬ್ಬಿರೆಂದು ಹೇಳಿದ ಯಜಮಾನನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ

ಕಂಡು । ಬರುವದಕ್ಕಂಜಿದಾರುಗತಿಯೆಂಬುವಳು ॥೧॥ ಮನೆಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಧನಕೆ ಬಡಿದಾಡುವರು । ಧನಕಾಗಿ ನಿನ್ನನೆ ನಂಬಿಹರು ॥ ಅನುಮಾನ ವ್ಯಾಕೆ ಜೀವನತೊಲಗಿದಾಕ್ಷಣದಿ। ಮುನ್ನೊಂದು ಅರಗಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಗೊಡರು॥೨॥ ಸುತ್ತಲೆ ಕುಳ್ಳಿರ್ದ ಮಿತ್ರಬಾಂಧವರೆಲ್ಲ । ಹೊತ್ತು ಹೋಯಿತು ಹೊರಗೆ ಹಾಕೆನ್ನುವವರು ॥ ವಿತ್ತದಾಸಾಂಕಿತ ಅತ್ತತ್ತ ಈ ದೇಹ । ಹೊತ್ತುಕೊಂ-ಡೊಯ್ದು ಅಗ್ನಿಯೊಳು ಬಿಸುಟುವರು॥ ೩ ॥

....

ಹರಣ ಹಿಂಗದ ಮುನ್ನ ಹರಿಯ ಸೇವೆಯ ಮಾಡಿ । ಪರಗತಿಗೆ ಸಾಧ ನವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೊ ॥ ಕರುಣನಿಧಿ ಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವನ । ನಿರುತದಲಿ ನೆನೆನೆನೆದು ಸುಖಿಯಾಗೋ ಮರುಳೆ ॥೫॥

೩ ರಾಗ ಮುಖಾರಿ-ಝಂಪೆ

ಇರಬಂದುದಿಲ್ಲ ಸಂಸಾರ । ಅರಿತು ಶ್ರೀಹರಿಗುಣವ ಭಜಿಸುವದು ಸಾರ ॥ಪ॥ ಧರೆಯನಾಳಿದ ತ್ರಿಶಂಕು ದೊರೆತಾನೆಲ್ಲಿ । ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಮೊದ ಲಾದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳೆಲ್ಲಿ ॥ ಶರಧಿ ಮಧ್ಯದಲಿದ್ದ ರಾವಣಾಸುರನೆಲ್ಲಿ । ಸ್ಥಿರ ವುಳ್ಳ ಕೌರವರು ಪಾಂಡವರು ಎಲ್ಲಿ ॥೧॥ ದಶರಥ ಮೊದಲು ಷೋಡಶರಾಯ ರುಗಳೆಲ್ಲ । ಅಸಹಾಯ ಶೂರರು ವೀರವಿಕ್ರಮರೆಲ್ಲಿ ॥ ವಸುಧೆಯೊಳಗಿದ್ದ ಹದಿನಾರುಸಾವಿರವೆಲ್ಲಿ । ಸುಶರೀರನೆನಿಸಿದಾ ಅಭಿಮನ್ಯು ತಾನೆಲ್ಲಿ ॥೨॥ ಈ ಪರಿ ಈ ಧರೆಯನಾಳಿ ಹೋದವರೆಷ್ಟು । ಈ ಪರಿಯ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಇಂದ್ರಾದಿಗಳು ಎಷ್ಟು ॥ ಈ ಪರಿ ಹರಬ್ರಹ್ಮರಾದವರು ತಾವೆಷ್ಟು । ಶ್ರೀಪತಿಕಾಗಿನೆಲೆಯಾದಿ ಕೇಶವನನ್ನೇ ಭಜಿಸೊ ॥೩॥

ಅತ್ಯುದಾರಿಯಾಗಿ, ಎದುರಿಗೆ ಲೀನತೆಯಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳನ್ನು ಸುರಿಸಹತ್ತಿದನು. ಹರಿನಾಮ ಮಹಿಮೆಯು ಇನ್ನೆಂಥಾದ್ದೋ! ಅದನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಬಲ್ಲರು? ಕನಕಪ್ಪನ ಆದರೋಪಚಾರಕ್ಕೆ ಎಣೆಯಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮಂತನು ತನ್ನ ಇತರ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟನು. ಕುಳಿತಾಗ-ನಿಂತಾಗ ದಾಸರ ಪದಗಳನ್ನು ಕೇಳುವದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಂಟು ದಿವಸದ ಮೇಲೆ ದಾಸರಿಗೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸಂಭಾವನೆ ಮಾಡಿ ಅವರಿಂದ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ನೋಡಿದರೋ! ಸಾಧುಸಮಾಗಮವು ಹೇಗಿದೆ? ಅಂತೆಯೇ ದಾಸರು:—

"ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕೂಡೆ ಅಧಿಕ ಸ್ನೇಹದರಿಂತ । ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕೂಡೆ ಜಗಳವೇ ಲೇಸು" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

೨೨ನೆಯ ಕಥೆ—**ಭಗವದ್ದರ್ಶನ.**

ಕನಕಪ್ಪನು ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ವಾದಿರಾಜಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುತ್ತಿರಲು, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಅವರು ಕನಕನ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಪರಮಾವಧಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕರೆಯಿಸಿದರು. ಗುರುಗಳು ಏನಪ್ಪಣೆ ಮಾಡುವರೋ, ಎಂದು ಕನಕನು ಕುತೂಹಲಗೊಂಡು ಕೈಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನಿಂತನು. ಅವರು ಇಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರು:—"ಅಯ್ಯಾ ಕನಕಾ! ನೀನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡ ಭಗವಂತನನ್ನು ನಮಗೊಮ್ಮೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ ತೋರಿಸಬೇಕು" ಕನಕನು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದನು; ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಅಪ್ಪಣೆ. ಅಹಾ! ಶ್ರೀಗಳವರು ಎಂಥ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರಲ್ಲಾ! ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ನೆರವೇರಿಸೇನು?" ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಲವು ಆಲೋಚನೆಗಳು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದವು. ಆಗ ಅವನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿ:—"ಸ್ವಾಮಿಾ, ಗುರುಗಳೇ! ಈ ತಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾನೆಷ್ಟರವನು? ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇನು? ಜಗಚ್ಚಾಲಕನಾದ ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಅಂತಃಕರಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ಕೂಡ ಲೀಲಾವಿನೋದವಾಡುತ್ತಿರಲು, ಪಾಪರನಾದ ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ನಿಮಿತ್ತ ಮಾಡಿದಿರಿ? ನಾನೇನೋ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಮೊರೆಯಿಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ;

ಆದರೆ ಆತನನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೋರಿಸಿಯೇ ತೀರುವೆನೆಂಬ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಮೆರೆಯಿಸಲಾರೆನು. ಗುರ್ವನುಗ್ರಹವಿದ್ದಂತಾಗಲಿ." ಎಂದು ನುಡಿದು, ತದೇಕ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದನು. ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಒಂದು ದಿವಸ ಶ್ರೀಗಳವರು ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ಗಂಧಮಾಲ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತ ಮಾಡುವ ಸಮಯ. ಗಂಡಸರು ಹೆಂಗಸರು ಅನೇಕರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಮಡಿಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನುಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯರು ಮಹಾನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ತಂದಿಡುವ ಭರದಲ್ಲಿ 'ಸರಿಯಿರಿ-ಮುಟ್ಟೇರಿ' ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸುತ್ತ ನಡೆದಿದ್ದರು. ಇಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಿ-ಟೊಪ್ಪಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಮೈಮೇಲೆ ರತ್ನಖಚಿತವಾದ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಹೇರಿಕೊಂಡು, ಅಂಬೇಗಾಲಿಡುತ್ತ, ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮಗುವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುವದೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ದೂರ ಸರಿಯಹತ್ತಿದರು. 'ಯಾರ ಮಗುವಿದು? ಬೇಗನೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳಿರೆ'ಂದು ಕೂಗಹತ್ತಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದು ಶ್ರೀಗಳವರ ತೀರ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಇನ್ನೇನು, ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದರೆ ಅವರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಯೇ ಬಿಡುವದು. ಮುಂದೇನು ಗತಿ? ಕೂಸನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. 'ಯಾರ ಮಗುವೋ, ಇದನ್ನು ಹೀಗೇಕೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವರೊ?' ಎಂಬದಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಒದರಾಡಹತ್ತಿದರು. ಆ ಧ್ವನಿಗೆ ಕೂಸು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ದುಡುದುಡನೆ ಪಾಯಸದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಕ್ಕುತ್ತ ಬಂದ ಹಾದಿಯಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆಗಂತೂ ಜನರ ಕೋಲಾಹಲವನ್ನು ಹೇಳಲಾಸಲ್ಲ. ಎಲ್ಲನೂ ಅಪವಿತ್ರವಾಗಿ ಹೋಯಿತೆಂದೇ ಕೂಗಾಟ; ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಗಳವರು ಮಾತ್ರ ಮಗುವಿನ ಆಟವನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡಿ ನಗಹತ್ತಿದರು. ಕನಕನ ಆಮಂತ್ರಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯೇ ಇಂದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಬಂದಿರುವನೆಂಬ ವಿಷಯವು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಮಗುವಿನ ರೂಪವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ, ಅದರ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿಂದೆ ಹೊರಟರು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕೃಷ್ಣನೇ ಬಂದಿರಲು, ಕೃಷ್ಣಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವದೇನಂದು ಶ್ರೀಗಳವರ ಯೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಇದು

ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ವೈಲಿಗೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಗಳವರು ಎದ್ದು ಹೋದರೆಂದೂ ಆ ಮಗುವಿನ ಪಾಲಕನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಶಾಸನ ಮಾಡುವರೆಂದೂ ಮನದಲ್ಲಿ ಗುಣಿಸುತ್ತ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಮಗುವು ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವದಂತೆ ತಿರುತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತ. ನೆಟ್ಟಗೆ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಕನಕಪ್ಪನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಕೂಡಲೆ ಕನಕಪ್ಪನು ಎದ್ದು ಮಗುವಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಾಗಿ ವಂದಿಸಿ, ಹರಿಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಪಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು.÷

ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾದರು. 'ಇದೇನು ದೇವರ ಮಾಯವೋ!' ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಮಗುವಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಗುವು ಇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕನಕನೊಬ್ಬನು ಕುಣಿಯುತ್ತಾನೆ. ಅತ್ಯಂತ ಸೋಜಿಗವಾಯಿತು. ಗುರುಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು! ಅದರ ಮರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು. ಶ್ರೀಗಳವರು ಕನಕನನ್ನು ಮನದಣಿಯಾಗಿ ಹೊಗಳಿ, ಮಗುವು ಕೈಯೂರಿದ ಪಾಯಸದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೋರಿಸಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ

÷ ರಾಗ—ಪೂರ್ವಿ, ಏಕತಾಳ

ಮಗುವು ಕಾಣಿರಯ್ಯಾ। ಮಾಯದ ಮಗುವು ಕಾಣಿರಯ್ಯಾ। ಸುಗುಣವಾದಿರಾಜರೆ ಮೂಜಗವನು ತನ್ನುದರದೊಳಿಟ್ಟ ॥ಪಲ್ಲ॥

ಮಾಯಾಪೂತನಿಯ ಕೊಂದು | ಕಾಯುವ ಕೆಡಹಿ ಶಕಟನ್ನ | ಸಾಯಬಡಿದು ಧೇನುಕನ ವೃಷಭಾಸುರನಾ॥ ನೋಯ ನೋಡದೆಮಳಾರ್ಜುನರಿಗೆ | ಸಾಯುಜ್ಯವನೆ ಇತ್ತು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ತಾಮಣ್ಣುಮೆದ್ದು ಮೆದ್ದು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಿದಾ ||೧||

ಏಕಾರ್ಣವಾಗಿಯೆ ಸಕಲಲೋಕವು । ಆಕಾರವಳಿಯೆ ಏಕಮೇವ ದ್ವಿತೀಯವೆಂಬಾಗಮಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ। ಶ್ರೀಕರಾಂಬುಜದಿಂ ಪಾದಾಂಗುಲಿಯ ಪಿಡಿದು ಬಾಯೊಳಿಟ್ಟು। ಶ್ರೀಕಾಂತವಟದೆಲಿಯ ಮ್ಯಾಲೊರಗಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪಡೆದ ||೨||

೦ ೦ ೦ ೦

ಶ್ರುತಿತಲೆಗೆ ಗೋಚರಿಸಿದ ಅಚ್ಯುತನು ಭುವನಾದಿಮೂರ್ತಿಪತಿಪತಿಪಿತನು ಶೇಷಾದ್ಯಾರಾಧ್ಯನು || ಕ್ಷಿತಿಗಧಿಕನೆನಲಾಪುರದ ಪತಿವೈಕುಂಠ ಕೇಶವನು। ಯತಿಯೆ ನೀನೋಡಯ್ಯ ಶರಣಾಗತನ ಕೊಡೆಯಿಂ ಮಾಯವಾದ |೩

ಶಂಖ-ಚಕ್ರದ ಗುರುತುಗಳು ಮೂಡಿದ್ದವು. ಜನರು ಹೌಹಾರಿ ನಿಂತರು! ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಬೋಧವಾಯಿತು. 'ಅಯ್ಯೋ! ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನ ವನ್ನು ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲು, ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಗಳಾದ ನಾವು ಆತನನ್ನು ತಿಳಿ ಯದೆ ಹೋದೆವಲ್ಲಾ!' ಎಂದು ಮರುಗಹತ್ತಿದರು. ಕನಕನ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಮಾಡಹತ್ತಿದರು.

ಮುನಿಗಳು ಮನದಲ್ಲಿ ನುತಿಸಲರಿಯುದ ಮಹಾಮಹಿಮ ನಿನ್ನ ।
ಉಪನಿಷದಗಳು ನುತಿಸಲರಿಯುದ ಮಹಾಮಹಿಮ ನಿನ್ನ ।
ಸಕಲ ಕೃತುರಾಶಿಗಳು ತುತಿಸಲರಿಯುದ ಮಹಾಮಹಿಮ ನಿನ್ನ ।
ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಜೋಗುಳಾಡುವ ನೊಲೆಯಾಡುವ ಮೊಗನೋಡುವ
ಗೋಪೀದೇವಿಯ ಪುಣ್ಯವೆಂಥಾದ್ದೊ ಅಚಲಾನಂದ ವಿಠಲಾ ॥

ಎಂಬ ದಾಸೋಕ್ತಿಯಂತೆ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡುಕೊಂಡು ವಿನೋದವಾಡಿದ ಕನಕನ ಪುಣ್ಯವು ಇನ್ನೆಂಥಾದ್ದಿರಬೇಕೋ!

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಕನಕನು ಭರತಖಂಡದೊಳಗಿನ ಯಾವತ್ತು ತೀರ್ಥ-ಕ್ಷೇತ್ರ ಗಳನ್ನು ಚರಿಸುತ್ತ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೇವರ ಸ್ತೋತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಈತನ ದೇವರ ನಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಚಿತ್ರಗಳು ಸುಂದರವಾಗಿ ರೇಖಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವವು. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಕದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ರಾವುಗನ್ನಡಿ ಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ತೋರಿಸುವದು ನಮ್ಮಂಥ ಪಾಮರರ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೆರಡನ್ನು ಕೆಳಗೆ ತೋರಿಸುವೆವು.

೧ ರಾಗ-- ಕಲ್ಯಾಣಿ, ಝುಂಪೆ.

ಏನೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿ ಸ್ತುತಿಸಲೊ ದೇವಾ । ನಾನೇನು ಬಲ್ಲೆ ನಿಮ್ಮ ಮಹಿಮೆಗಳ ಘನವಾ ॥ಪಲ್ಲ॥ ಹರಿಮುಕುಂದನು ನೀನು । ನರಜನ್ಮಹುಳು ನಾನು । ಪರಮಾತ್ಮನೀನು ಪಾ । ಮರನು ನಾನು ॥ ಗರುಡುಗಮನು ನೀನು। ಮರುಳುಪಾಪಿಯು ನಾನು। ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು ನೀನು। ತಿರುಕನು ನಾನು ।೧।

ಸ್ವಾಹಂಕಾರ ಖಂಡನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದಾಸಭಾವವನ್ನು ತೋರಿ ಸಿದ ಚಿತ್ರವಿದು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಪಾದರಾಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು:—"ಕುರುಡ ನಾಯಿ ಸಂತೆಗೆ ಬಂತಂತೆ। ಅದು ಯಾತಕೆ ಬಂತೊ॥" ಎಂಬ ಪದದಿಂದಲೂ- ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯರವರು:—"ನಾನೆಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಿಯು ನಾನೆಲ್ಲಿ ಸುಜನ । ಹೀನ

ವಿಷಯುಗಳುಂಬ ಶ್ವಾನನಂತಿರುವೆ" ॥ ಎಂಬ ಪದದಿಂದಲೂ ಸ್ವಾಹಂಕಾರ ಖಂಡನ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದು ಕಂಡುಬರುವದು. ಗುರುಭಕ್ತನಾದ ಈತನಾ-ದರೂ ಅವರ ಅನುಕರಣವನ್ನೇ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಚಿತ್ರ ವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿರುವನು.

೨ ರಾಗಪೂರ್ವಿ—ಏಕತಾಳ

ಮಗುವು ಕಾಣಿರಯ್ಯಾ । ಮಾಯದ । ಮಗುವು ಕಾಣಿರಯ್ಯಾ ॥ಪಲ್ಲ॥

ಇದರಲ್ಲಿ ಕನಕಪ್ಪನ ಭಕ್ತ್ಯಾತಿಶಯದ ಚಿತ್ರವು ತೋರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರು ವದು. ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ಆತನು ಯಾವಾ ಗಲೂ ಎದುರಿಗೇ ಇರುವನು. ಶ್ರುತಿ-ಸ್ಮೃತಿಗಳು ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗು ವವು ಎಂಬುದೇ ಇದರಲ್ಲಿಯ ಚಿತ್ರ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಶಬ್ದ ವನ್ನು ಅರಿಯದಂಥ ಪಾಮರನಿಂದ ಇಂತಹ ವೇದವಾಣಿಯು ಹೇಗೆ ಹೊರ ಟೀತು? ಶ್ರೀವಾದಿರಾಜ ಗುರುಗಳಂಥವರಿಂದಲೂ ಹೇಗೆ ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಂ-ಡಾನು?

೩ ರಾಗ ಕಾಂಬೋ:—ದಿಝುಂಪೆ.

ನಾರಾಯಣನೆಂಬ ನಾಮದ ಬೀಜವನು ನಾಲಿಗೆಯು । ಕೂರಿಗೆಯು ಮಾಡಿ ಬಿತ್ತಿರೈಯ್ಯಾ ॥ ಪಲ್ಲ ॥

ಜ್ಞಾನಹೀನರಾದವರೂ ಕೂಡ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಭಜಿಸಿ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯುಲೆಂಬ ಉದಾತ್ತ ಭಾವನೆಯುಳ್ಳ ಕರುಣಾರಸದ ಚಿತ್ರವಿದು.

೪ ರಾಗಕೇದಾರಗೌಳ,—ಅಷ್ಟತಾಳ

ಬಂದಿದೆ ದೂರು ಪಾಂಡವರ್ಗೆ । ಕೊಂದಿರುವರು ಕೌರವರನೆಂಬ ಅಪ ಕೀರ್ತಿ ॥ ಪಲ್ಲ ॥

ರಾಗ ಮುಖಾರಿ:—ಝುಂಪೆ.

'ಬೊಂಬೆಯ ಆಟವನಾಡಿಸಿದನು ಭಾರತವಾ । ಅಂಬುಜಭವಾದಿ ಅಮ ರೇಂದ್ರರೀಕ್ಷಿಸಲು ॥ಪಲ್ಲ॥

ಮಹಾಭಾರತವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿ ತೆಗೆದ ಚಿತ್ರವಿದು. ಪಂಚಮವೇದ ವೆನಿಸಿಕೊಂಡ ಭಾರತದಂಥ ಉದ್ಗ್ರಂಥವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಬೇಕಾದರೆ ಭಗವ ದನುಗ್ರಹದಿಂದುಂಟಾದ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಆಗಲಾರದು.

೫ ರಾಗ ಕಾಂಬೋದಿ,—ರೂಪಕ

ಸಹಜವೀ ನುಡಿಯು ಸಟೆಯು ಮಾತಲ್ಲ । ಮಹಿಯೊಳಗೆ ಪೇಳುವೆನು ವಿಹಿತವಾಕ್ಯಗಳಾ || ಪಲ್ಲ || ಶೃತಿ-ಶಾಸ್ತ್ರ-ಪುರಾಣವೋದುವವನೇ ಶೂದ್ರ | ಅತಿಥಿಗಾದರಿಸುವನೆ ಅತಿ ಲುಬ್ಧನು || ಪ್ರತಿದಿವಸ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡು ವವ ಪಾಪಿ | ಪತಿಯಾಜ್ಞೆಯಿಂದಿಹಳೆ ಪರಮಘಾತಕಿಯು || ೧ ||

ರಾಗ ಮಧ್ಯಮಾವತಿ:—ಝುಂಪೆ.

'ಕಲಿಯೇರಿ ಬಂತು ನಾ ಕಡೆಹಾಯ್ವುದೆಂತಯ್ಯಾ । ಜಲಜಲೋಚನ ಎನ್ನ ಸಲಹಬೇಕಯ್ಯಾ' ||ಪಲ್ಲ||

ಲೋಕಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಿ ಜನರ ಅಂತರಂಗ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ರೇಖಿಸಿದ ಚಿತ್ರಗಳಿವು.



ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಪದಗಳೆಲ್ಲ (ಉಡುಪಿ ಪಾವಂಜೆ ಗುರುರಾಯರು ಛಾಪಿಸಿದ ಕನಕದಾಸನ ಕೀರ್ತನೆಗಳು) ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇರುವವು.

[೪ನೇ ಭಾಗ]



ತಮವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಕಟ್ಟೆ । ಯನುಗೊಳಿಸದಾರುರಸ ಸ್ಥಾಪನೆಯ ಭಿತ್ತಿಯೊಂ । ದಿನಿಸಿಲ್ಲದತಿ ಚಿತ್ರಮಂ ರೂಪುಮೋರದೆಡೆಯೊಳ್ ಪಲವಲಂಕಾರಮಂ ॥ ಮನೆಯಿಲ್ಲದರ್ಥಸಂಚಿತವನುಂ ಮೇರೆಯಿಂದ । ದನುಪಮಕ್ರಿಯೆಗಳಂ ನಡೆಯಿಪ ಕವೀಶ್ವರರ । ಘನತೆಯಿಂ ಬಣ್ಣಿಸುವರಾರಾನೆ ಹೋದುಡೆ ಬೀದಿಯಿಲ್ಲವೆ ಜಗದೊಳು ॥ ೧ ॥

(ನಂದೀ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ)

ಇಲ್ಲಿಯುವರೆಗೆ ಯಥಾಮತಿ ಕನಕದಾಸನ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆತನ ಕಾಲವಿಚಾರ, ಗ್ರಂಥಗಳು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ತುಸಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿವೇಚಿಸಿ ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಗ್ರಂಥಗಳು.

ಇತರ ಹರಿದಾಸರಂತೆ ಈತನು ದಾಸನಾಗಿ ಬರಿಯ ದೇವರ ನಾಮುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದನು. ಇದರಿಂದ ಅವನ ಹೆಸರು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕವಾಗಿರುವದು. ಕನ್ನಡ ವಾಙ್ಮಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೇ ಪಂಡಿತರಾದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಿಗಳು ರಾಜಾಶ್ರಯದಿಂದಲೋ ಲೋಕಾಶ್ರಯದಿಂದಲೋ ಬಹಳ ಪರಿಶ್ರಮ ಮಾಡಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವರು. ಈತನಾದರೋ ಓದು-ಬರಹಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಲಿಯದೆ, ಯಾರ ಆಶ್ರಯವನ್ನೂ ಹೊಂದದೆ, ಶ್ರಮಪಡದವನಂತೆಯೇ ಗ್ರಂಥ ಬರೆದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ವರ ಕವಿಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಆವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಈತನ ಗ್ರಂಥಗಳೆಂದರೆ:— ಮೋಹನತರಂಗಿಣಿ, ನಳಚರಿತ್ರೆ, ರಾಮಧಾನ್ಯಚರಿತ್ರೆ, ಹರಿಭಕ್ತಿಸಾರ, ನೃಸಿಂಹಸ್ತವ ಎಂಬವು.

ಮೋಹನತರಂಗಿಣಿ:—ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ-ಯಾಕೆ ಬರೆದನೆಂಬುದನ್ನು ೧೯ನೆಯ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಗ್ರಂಥವು ಸಾಂಗತ್ಯರೂಪವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುವದು. ಇದರಲ್ಲಿ ೪೨ ಸಂಧಿಗಳೂ ೨೭೦೫ ಪದ್ಯಗಳೂ ಉಂಟು. ಇದರ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು:—



ಹರಿಶರಣರ ಪೆರ್ಚು ಬುಧ ಜನರಿಗೆ ಮೆಚ್ಚು । ದುರಿತಾಟವಿಗೆ ಕಾಳ್ಕಿಚ್ಚು ॥
ವಿರಹಿಗಳಿಗೆ ಮೆಚ್ಚು ವೀರರ್ಗೆ ಪುಚ್ಚು ಕೇ । ಳ್ವರಿಗಿದುತನಿ ಬೆಲ್ಲದಚ್ಚು ॥

ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡದ್ದು ಸುಮ್ಮನೆ ಡಂಭಾಚಾರಕ್ಕಲ್ಲ; ಕವಿಸಾಂಪ್ರದಾಯವೂ ಅಲ್ಲ; ಸ್ವಾಹಂಕಾರವಂತೂ ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿಜವಾಗಿರುವದು. ಆದಷ್ಟು ತಿಳಿಗನ್ನಡ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೇ ತಕ್ಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರ್ಣನಾಭಾಗವೂ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾಗುವಂತೆ ಬಹು ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ರಚಿಸಿದ ಕವಿಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹೊಗಳಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಸರಿ. ಇಂಥ ಅಪೂರ್ವ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಅಭಿಮಾನಿಗಳು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾರಿಯಾದರೂ ಓದಿ ಅದರ ಸವಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ವಿನಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆವು

ಇದನ್ನು ಮೈಸೂರ ಕರ್ನಾಟಕ ಕಾವ್ಯಕಲಾನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಸುಂದರವಾಗಿ ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.

ನಳಚರಿತೆ:—ಇದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಳಮಹಾರಾಜನ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಭಾಮಿನೀ ಷಟ್ಪದಿಯ ಗ್ರಂಥವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ೯ ಸಂಧಿಗಳೂ ೪೮೧ ಪದ್ಯಗಳೂ ಉಂಟು. ಇದರ ವರ್ಣನಾಭಾಗವಾದರೂ ಬಹು ಮನೋಹರವಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವೂ ಕಾವ್ಯಕಲಾನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಗಿರುವದು.

ರಾಮಧಾನ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ:—ಇದೊಂದು ಭಾಮಿನಿ ಷಟ್ಪದೀ ಗ್ರಂಥವು. ೧೫೬ ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕವಿಯು:—ರಾಮಧಾನ್ಯ ಅಂದರೆ ರಾಗಿಯ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಧಾನ್ಯಕ್ಕೆ 'ನರೆದಲೆಗ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿತ್ತೆಂದೂ ಮುಂದೆ ರಾಮದೇವರು 'ರಾಘವ' ಎಂಬ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಇಟ್ಟದ್ದರಿಂದ 'ರಾಗಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬಂದಿತೆಂದೂ ಈ ಗ್ರಂಥದಿಂದ ತಿಳಿಯುವದು.

ಇದರ ಕಥಾಸಾರಾಂಶವು ಹೀಗಿದೆ-:—ರಾವಣವಧೆಯ ನಂತರ ರಾಮನು ಋಷಿಗಳ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳ ರುಚಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತರಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಲು, ನರೆದಲೆಗ, ನೆಲ್ಲು, ಹಾರಕ, ಬರಗು, ಜೋಳ, ಕಂಬು, ಸಾವೆ, ನವಣೆ, ಗೋದಿ ಈ ನವಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತಂದು ಸುರಿದರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ

ಯಾವುದು ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಕೇಳಲು, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ನರೆದಲಿಗನಿಗೂ ವ್ರೀಹಿಗೂ ವಾಗ್ವಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀರಾಮನು ಅಯೋಧ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ, ಇವುಗಳ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಎರಡನ್ನೂ ಆರು ತಿಂಗಳು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಡಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಬಳಿಕ ಗೌತುಮನು ಅವುಗಳನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ರಾಮಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು, ಇಂದ್ರನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ:--ನರೆದಲೆಗನು ಸಾರಹೃದಯುವೆಂದೂ ವ್ರೀಹಿಯು ನಿಃಸಾರವೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ನರೆದಲೆಗನಿಗೆ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಶ್ರೀರಾಮನು ಅದನ್ನು ಕರೆದು ರಾಘವ ಎಂಬ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಡಲು, ವ್ರೀಹಿಯು ನಾಚಿಕೊಂಡು ಶಿರವ ಬಾಗಿಸಿತು.

(ಕವಿಚರಿತ್ರ --ದ್ವಿತೀಯ ಸಂಪುಟ)

ವರಕವಿಯಾದ ಕನಕದಾಸನ ಇಂಥ ಅಪೂರ್ವ ಗ್ರಂಥವು ಈ ವರೆಗೂ ಅಚ್ಚಾಗದೆ ಇರುವದು ಕನ್ನಡಿಗರ ಹೇಡಿತನದ ಲಕ್ಷಣವೇ ಸರಿ.

ಹರಿಭಕ್ತಿಸಾರ-ಇದು ಭಾಮಿನೀಷಟ್ಪದಿಯಲ್ಲಿದೆ. ೧೧೦ ಪದ್ಯಗಳುಂಟು. ಇದು ನೀತಿ-ಭಕ್ತಿ ವೈರಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸುವದು.

ನೃಸಿಂಹಸ್ತವ:-ಇದು ಸಾಂಗತ್ಯ ಗ್ರಂಥ. ೯೭ ಪದ್ಯಗಳಿವೆ; ಕನಕದಾಸ ಕೃತವಾಗಿರಬಹುದು.

(ಕವಿಚರಿತ್ರ)

ದೇವರ ನಾಮುಗಳು:--ಕನಕದಾಸನು ಆದಿಶೇಷ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನೇ ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಆ ಮುದ್ರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಅನೇಕಾನೇಕ ದೇವರ ನಾಮುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿರುವನು. ಇವು ತಾಳ-ಲಯುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೂ, ಭಕ್ತಿಜನಿತವಾಗಿಯೂ, ಕಿವಿಗಿಂಪಾಗಿಯೂ, ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರಾಸಬದ್ಧವಾಗಿಯೂ ಇರುವವು. ಆದರಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರೂ-ಹೆಂಗಸರೂ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಪದ್ಯಗಳ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯುವದು ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ 'ಕನಕನ ಕವಡು' 'ಕನಕಪ್ಪನ ಮುಂಡಿಗೆ' ಎಂಬ ನಾಣ್ಣುಡಿಯುಂಟಾಗಿರುವದು. ಇಂಥ ಒಂದೆರಡು ಮುಂಡಿಗೆಗಳನ್ನು ವಾಚಕರಿಗೋಸ್ಕರ ಪರಿಶಿಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ.

ಕಾಲವಿಚಾರ.

ಈತನು ತನ್ನ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ 'ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವ್ಯಾಸಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಿಸಿದ ಕವಿವರರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಕುಮಾರ ವ್ಯಾಸನ ಕಾಲವು ೧೪೩೦ ಎಂತಲೂ ಕುಮಾರ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಕಾಲವು ೧೫೦೦ ಎಂತಲೂ ತಿಳಿದು ಬಂದಿರುವದು. ಅಂದಮೇಲೆ ಈತನು ೧೫೦೦ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈಚೆಯವನಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಈತನು ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಸಂಚರಿಸಿದುದು ಪ್ರಖ್ಯಾತ ವಿಷಯವಾದ್ದರಿಂದಲೂ, ಆ ವ್ಯಾಸರಾಯರು ವಿಜಯನಗರದ ಕೃಷ್ಣರಾಯ (೧೫೦೯-೧೫೨೯) ಅಚ್ಯುತರಾಯರ (೧೫೩೦-೧೫೪೨) ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದು ಅಚ್ಯುತರಾಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಕ್ತರಾದರೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದದ್ದರಿಂದಲೂ ಕನಕದಾಸನು ಆ ಕಾಲದವನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವದು. ಇದು ಅಲ್ಲದೆ—

ಶ್ರೀ ಪುರಂದರ ದಾಸರು ೧೫೩೮ ರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ವಿಜಯನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರಂತೆ. ಇವರು ಕನಕದಾಸನನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಸಿರುವರು. (೨ನೇ ೩ನೇ ಕಥೆಗಳ ಕೆಳಗಿನ ಪದ್ಯ ನೋಡಿರಿ.)

ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಈತನ ಕಾಲವನ್ನು ೧೫೫೦ ಎಂದು ಊಹಿಸಿರುವರು. ಕೆಲವರು ಈತನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಶಕ ೧೪೩೫ನೇ ಆನಂದನಾಮ ಸಂವತ್ಸರವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು. ಮೇಲಿನ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಇದು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವದು. ಈತನು ೯೮ ವರ್ಷದವನಾಗಿ ದೇಹವಿಟ್ಟನೆಂದು ಐತಿಹ್ಯವುಂಟು.

ಕಡೆತನಕ ದೇವತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲಕಳೆದನು. ಕಡೆಗೆ ಈ ಜಡದೇಹವು ಅವನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಆಗ ಆತನು ದೇವರಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗಿ:—"ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೃತ್ಕಮಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೆ"ಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಭಕ್ತರ ಭಿಡೆಯು ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಕೂಡಲೆ ದೇವರು ಬಾಯ್ದೆರೆದನಂತೆ. ಕನಕನು ಆತನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಾದನಂತೆ. ಆಹಾ! ಕನಕದಾಸನು ಮಾನವ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು. ಆತನು ಇಂದಿಗೆ ಧನ್ಯನು, ಮಾನ್ಯನು, ಪವಿತ್ರನು!



ಕಾಗಿನೆಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀ ಆದಿಕೇಶವ ಮೂರ್ತಿಯು ಗದ್ದಿಗೆಯ ಕೆಳ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇವೊತ್ತಿಗೂ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೂರ್ತಿಯಿದ್ದು. ಅದನ್ನೇ ಕನಕ ನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ನಾಮಾವಳಿ ಪದ.

(ರಾಗ ಹರಿಕಲ್ಯಾಣಿ-ಆದಿತಾಳ)

ಈಶ ನಿನ್ನ ಚರಣಭಜನೆ । ಆಶೆಯಿಂದ ಮಾಡುವೆನು । ದೋಷರಾಶಿ ನಾಶ ಮಾಡು । ಶ್ರೀಶಕೇಶವಾ ॥ ಪಲ್ಲ ॥ ಶರಣು ಹೊಕ್ಕೆನಯ್ಯ ಎನ್ನ। ಮರಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ॥ ಚರಣಸ್ಮರಣೆ ಕರುಣಿಸಯ್ಯ ನಾರಾಯಣಾ ॥ ೧ ॥ ಶೋಧಿಸೆನ್ನ ಭವದ ಕಲುಷ । ಬೋಧಿಸಯ್ಯ ಜ್ಞಾನ ಎನಗೆ ॥ ಬಾಧಿಸುವ ಯಮನ ಬಾಧೆ । ಬಿಡಿಸು ಮಾಧವಾ ॥ ೨ ॥ ಹಿಂದನೇಕ ಯೋನಿಯಲ್ಲಿ । ಬಂದು ಬಂದು ನೊಂದೆ ನಾನು ॥ ಇಂದು ಭವಬಂಧ ಬಿಡಿಸೋ । ತಂದೆ ಗೋವಿಂದಾ ॥ ೩ ॥ ಭ್ರಷ್ಟನೆನಿಸಬೇಡ ಕೃಷ್ಣ । ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಬೇಡಿ ಕೊಂಬೆ ॥ ಶಿಷ್ಟರೊಡನೆ ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟ । ಬಿಡಸು ವಿಷ್ಣುವೆ ॥ ೪ ॥ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಪಾದಪೂಜೆ । ಮುದದಿ ಮಾಡುವೆನು ನಾನು ॥ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ಅಡಗಿ ಸಯ್ಯ । ಮಧುಸೂದನಾ ॥ ೫ ॥ ಕವಿದುಕೊಂಡು ಇರುವ ಪಾಪ । ಸವಿದು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ॥ ಜವನ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸು । ತ್ರಿವಿಕ್ರಮಾ ॥ ೬ ॥ ಕಾಮಜನಕ ನಿನ್ನ ನಾಮ । ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಪಾಡುವಂಥ ॥ ನೇಮ ಎನಗೆ ಪಾಲಿಸಯ್ಯ । ಸ್ವಾಮಿ ವಾಮನಾ ॥ ೭ ॥ ಮದನನಯ್ಯ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆ । ವದನದಲ್ಲಿ ಒದರುವಂತೆ ॥ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸದನ ಮಾಡು । ಮುದದಿ ಶ್ರೀಧರಾ ॥ ೮ ॥ ಹುಸಿಯನಾಡಿ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆವ । ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಸಿಕನೆಂದು ॥ ಕುಸಿಯ ಹಾಕದೀರಯ್ಯ । ಹೃಷೀಕೇಶವಾ ॥ ೯ ॥ ಬಿದ್ದು ಅಬ್ಧಿಯೊಳಗೆ ನಾನು । ವದ್ದುಕೊಂಬೆನಯ್ಯ ಭವದಿ ॥ ಗೆದ್ದುಪೋಪ ಬುದ್ಧಿ ತೋರೊ । ಪದ್ಮನಾಭನೆ ॥ ೧೦ ॥ ಕಾಮ-ಕ್ರೋಧ ಬಿಡಿಸಿ ನಿನ್ನ । ನಾಮ ಜಿಹ್ವೆಯೊಳಗೆ ನುಡಿಸು ॥ ಶ್ರೀ ಮಹಾನುಭಾವನಾದ । ದಾಮೋದರಾ ॥ ೧೧ ॥ ಪಂಕಜಾಕ್ಷ ನೀನೆ ಎನ್ನ । ಮಂಕು ಬುದ್ಧಿ ಬಿಡಿಸಿ ನಿನ್ನ ॥ ಕಿಂಕರಾನ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳೊ । ಸಂಕರುಷಣಾ ॥ ೧೨ ॥ ಏಸು ಜನ್ಮ ಬಂದರೇನು । ದಾಸನಾಗಲಿಲ್ಲ ನಾನು ॥ ಘಾಸಿಮಾಡದೀರು ಇನ್ನು । ವಾಸುದೇವನೆ ॥ ೧೩ ॥ ಬುದ್ಧಿಶೂನ್ಯ

ವಾಗಿ ಎನಗೆ। ಕದ್ದ ಕಳ್ಳನಾದೆ ನಿನಗೆ ॥ ತಿದ್ದಿ ಹೃದಯ ಶುದ್ಧ ಮಾಡೋ।ಪ್ರದ್ಯು ಮ್ನನೆ ॥ ೧೪ ॥ ಜನನಿ ಜನಕ ನೀನೆಯೆಂದು । ಎನುವೆನಯ್ಯ ದೀನಬಂಧು ॥ ಎನಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಪಾಲಿಸಿಂದು ಅನಿರುದ್ಧನೆ ॥ ೧೫ ॥ ಹರುಷದಿಂದ ನಿನ್ನ ನಾಮ। ಸ್ಮರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುಪ್ರೇಮ ॥ ಇರಿಸು ಚರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ । ಪುರುಷೋತ್ತ ಮಾ॥೧೬॥ ಸಾಧುಸಂಗ ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ । ಪಾದಭಜಕನೆನಿಸು ಎನ್ನ ॥ ಭೇದ ಮಾಡದೀರು ಇನ್ನು। ಅಧೋಕ್ಷಜಾ ।೧೭॥ ಚಾರು ಚರಣ ತೋರಿ ಎನಗೆ । ಪಾರುಗಾಣಿಸಯ್ಯ ಕೊನೆಗೆ ॥ ಭಾರ ಹಾಕಿರುವೆ ನಿನಗೆ । ನಾರಸಿಂಹನೆ ।೧೮। ಸಂಚಿತಾರ್ಥ ಪಾಪಿಗಳನು । ಕಿಂಚಿದಾದರೀಡದಂತೆ ॥ ಮುಂಚಿತಾಗಿ ಕಳಿಯ ಬೇಕು। ಸ್ವಾಮಿ ಅಚ್ಯುತಾ ॥೧೯॥ ಜ್ಞಾನ-ಭಕ್ತಿ ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ । ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಎನ್ನ ॥ ಹೀನಬುದ್ಧಿ ಬಿಡಿಸು ಮುನ್ನ ಜನಾರ್ದನಾ ॥೨೦॥ ಜಪ-ತಪಾ ನುಷ್ಠಾನವಿಲ್ಲದೆ । ಕುಪಥಗಾಮಿಯಾದ ಎನ್ನ ॥ ಕೃಪೆಯ ಮಾಡಿ ಕ್ಷಮಿಸ ಬೇಕೊ । ಉಪೇಂದ್ರನೆ ॥೨೧॥ ಮೊರೆಯಯಿಡುವೆನಯ್ಯ ನಿನಗೆ । ಸೆರೆಯ ಬಿಡಿಸು ಭವದಿ ಎನಗೆ ॥ ಇರಿಸು ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರೊಳಗೆ । ಪರಮಪುರುಷ ಶ್ರೀಹರೆ ॥೨೨॥ ಪುಟ್ಟಿಸಬ್ಯಾಡಯಿನ್ನು । ಪುಟ್ಟಿಸಿದಕೆ ಪಾಲಿಸಿನ್ನು ॥ ಇಷ್ಟು ಬೇಡಿಕೊಂಬೆ ನಾನು । ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೆ ॥೨೩॥ ಸತ್ಯವಾದ ನಾಮಗಳನು । ನಿತ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಪಠಿಸುವರಿಗೆ ॥ ಅರ್ಥಿಯಿಂದ ಸಲಹುವ । ಕರ್ತೃಕೇಶವಾ ॥ ೨೪ ॥ ಮರೆತು ಬಿಡದೆ ಹರಿಯನಾಮ । ಬರೆದು ಓದಿ ಕೇಳಿದರಿಗೆ ॥ ಕರೆದು ಮುಕ್ತಿ ಕೊಡುವ । ನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವ ॥ ೨೫ ॥

—ಸಂಪೂರ್ಣ—



ಪರಿಶಿಷ್ಟ [ಅ]

ಕನಕಪ್ಪನ ಮುಂಡಿಗೆಗಳು.

೧ ರಾಗ । ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ । ಚಾಪುತಾಳ ।

ಮುತ್ತುಗಳಾ ಹಣ್ಣು ಕಾಯಾದ ಬಳಿಕಿನ್ನು । ಮತ್ತೊಂದು ಚೋದ್ಯ ಕೇಳೀ ॥ ಚಿತ್ರದ ಹೂವಿನ ಹವಳಕಾಯಾಗುವ। ಅರ್ಥವ ತಿಳಿದತ್ತಪೇಳಿ।೧। ಸುಟ್ಟು ಬೀಜವ ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುಬಾರದ ಕಾಯಿ । ಚಟ್ಟದಿ ನಾರವನು ॥ ತೊಟ್ಟು ಇಲ್ಲದ ಹಣ್ಣು । ಮುಟ್ಟಿ ಕಾಯ್ವನು ಒಬ್ಬ ಹುಟ್ಟು ಬಂಜೆಯ ಮಗನು ॥೨॥ ಒಣಗಿದ್ದ ಮರವೇರಿ ಹಣ್ಣು ಕಾಯನು ಮಗ। ದಣಿಯದೆ ಮೆದ್ದಿಳಿದಾ ॥ ರಣದಲ್ಲಿ ತಲೆಹೊಯ್ದು ರುಂಡವು ಬೀಳಲು । ಹೆಣನೆದ್ದು ಕುಣಿದಾಡಿತು ॥೩॥ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದಾತನು ಕಂಡು ಪಿಡಿದ ಮೃಗ । ಕೈಯಿಲ್ಲದಾತ ನೆಚ್ಚಾ ॥ ಮಣ್ಣಿಲಿ ಹೊರಳುವ ಕಾಲಿಲ್ಲದಾತನು । ಗಣ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಪಿಡಿದಾ ॥೪॥ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿರಿ ಕನಕ ಹೇಳಿದ ಮಾತ । ಎಲ್ಲರೂ ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳೀ ॥ ಬೆಳ್ಳೀ ಕಣ್ಣಿನವಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರದ ಮಾತು । ಬಲ್ಲಾದಿಕೇಶವನ ॥೫॥

೨ ರಾಗ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಿ ಕಾಪಿ । ಮಟ್ಟೆತಾಳ ।

ಹಲವು ಜೀವನವ ಒಂದೆಲೆ ನುಂಗಿತು । ನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವನು ಬಲ್ಲ ಈ ಬೆಡಗಾ ॥ಪಲ್ಲ॥ ಹರಿಯ ನುಂಗಿತು ಹರ ಬ್ರಹ್ಮನ ನುಂಗಿತು । ಸುರರಿಗುಂಟಾದ ದೇವರ ನುಂಗಿತು । ಉರಿಗಣ್ಣ ಶಿವನ ಒಂದೆಲೆ ನುಂಗಿತೊ ದೇವ । ಹರಿಯ ಬಳಗವ ಒಂದೆಲೆ ನುಂಗಿತು ॥ ೧ ॥ ಎಂಟು ಗಜವ ನುಂಗಿತು ಉಂಟಾದ ಗಿರಿಯ ತಲೆಯ ನುಂಗಿತು ॥ ಕಂಠವ ಪಿಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮನ ನುಂಗಿತಲೊ ದೇವ । ಎಂಟಾರುಲೋಕ ಒಂದೆಲೆ ನುಂಗಿತು ॥ ೨ ॥ ಗಿಡವ ನುಂಗಿತು ಗಿಡ ದೊಡತೊಟ್ಟ ನುಂಗಿತು । ಗಿಡವನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಯ ನುಂಗಿತು ॥ ಬೆಡಗ ಬಲ್ಲರೆ ಪೇಳ ದೇವ ಕನಕದಾಸ ಎ । ನ್ನೊಡೆಯಾದಿ ಕೇಶವ ಬಲ್ಲ ಈ ಬೆಡಗಾ ॥೩॥

೩ ರಾಗ । ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ । ಮಟ್ಟತಾಳ ।

ಮೂರು ಬೀಜವು ಬಿತ್ತಿ ಸಹಜ ಬೀಜವು ತೋರಿ । ರಾಯರಿಗೆ ಒಂದು ಪಾಲು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಎರಡೂ ||ಪ|| ಕರಿಯಬೀಜಕೆ ಕಾಯಿ ಬಿಳಿಯ ಬೀಜಕೆ ಬೇರು । ಮತ್ತೊಂದು ಬೀಜಕೆ ಹದಿನೆಂಟು ಬೇರು ||೧|| ರಂಜಕದ ಬೇರಿಗೆ ರಾಗ ಮೂವತ್ತೆರಡು । ಕುಂಜರದ ಗಮನೆಯು ಪೇಳು ಗೋವಿಂದನೇ || ೨ || ಐದು ಮೂರಿನಮ್ಯಾಲೆ ಮುದ್ದಿಯ ಕಲಿಸಿ | ದಲೋಲಭವರು ಪೇಳಿ ಸೊಬಗಿನ ಬೆಡಗಾ ||೩|| ಎರಡು ನಂದಿಯ ಹೂಡಿ ಗರುಡತಾ ಹೊಲನೇರಿ || ಹೊರಗೆ ಮುಚ್ಚಿ ಕೋಲು ನೆರದಿ ಎಂದು || ೪ || ಹರಿದಾಸರ ಕನಕ ಹಾಕಿದ ನುಡಿಕೆಯ | ಆದಿಕೇಶವನಾಣೆ ಬಲ್ಲವರು ಹೇಳಿ ||೫||

೪ ರಾಗ—ಕಲ್ಯಾಣಿ, ಆದಿತಾಳ

ಬಲ್ಲವರು ನೀವು ಪೇಳಿರಯ್ಯ ಭಾವದುರ್ಘಯಾರ್ಥವಿದು || ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮ್ಮತವಾದೀ ನಾಮಾ || ಪಲ್ಲ || ಚಿತ್ತಾನಕ್ಷತ್ರದಲಿ ಪುಟ್ಟಿದಾತನ ಸೊಸೆ । ಮೃತ್ಯುವೆಂದೆಣಿಸಿ ಹೊರಡಿಸಿದಾತನಾ ॥ ಉತ್ತರಾಯಣ ಮಾವನ ಮಗ ನೀಳಳುಹಿದನ । ಹೊತ್ತು ಹೋಗದು ಎನಗೆ ತೋರೆ ತರಳಾಕ್ಷೀ ॥ ೧ ॥ ಅತ್ತ ಅಣ್ಣನ ಅಗ್ರಜನ ಕೈಯಿಂದ । ಬತ್ತಲೆ ಮಾಡಿ ಸುಲಿಸಿಕೊಂಡಾತನ || ಉತ್ತ ಹೊಲದೊಳಗೆ ಹವ್ಯ ತಂಗಿಯ ಕೊಂಡು ಮುತ್ತೈದೆ ಮಾಡಿ ಮೊಮ್ಮಗನ ಪಡದಿಹಸು|| ೨ || ಉರಿಯುವನ ದಾಸರ ಹೊಳಿ ಊರ್ವಿದಾತನಾ। ಧರೆಯೊಳಗೆ ಮೂವರನು || ಗೆಲಿದು ವಾರ್ತೆಯ ಪಡೆದ । ವರಕಾಗಿ ನೆಲೆಯಾದಿ ಕೇಸವನ ಮಹಿಮೆಯನು ॥ ೩ ||

೫ ರಾಗ—ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ, ಅಟತಾಳ

ಒಂಬತ್ತು ಹೂವಿಗೆ ಒಂದೇ ನಾಳವು ಚಂದಮಾಮಾ || ಪಲ್ಲ || ತುಂಬಿ ನಾಳ ತುದಿ ತುಂಬಿ ಭಾನು ಪ್ರಭೆ ಚಂದಮಾಮಾ || ಅ-ಪ || ಕದರುಗಾತರ ಕಂಭ ತೆಕ್ಕೆಗಾತರ ಹೂವು ಚಂದಮಾಮಾ । ಆನೆಗಾತರ ಕಾಯಿ ಒಂಟೆಗಾತರ ಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾಮಾ || ೧ || ಕಾಲಿಲ್ಲದಾತನು ಹತ್ತಿದನಾಮರ ಚಂದಮಾಮಾ | ಕೈಯಿಲ್ಲದಾತನು ಕೊಯ್ವನು ಆ ಹಣ್ಣ ಚಂದ

ಮಾವಾ || ೨ || ನೆತ್ತಿಲ್ಲದಾತನು ಹೊತ್ತನು ಆಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾವಾ। ತಳವಿಲ್ಲದ ಗೂಡಲ್ಲಿಳಿಸಿದನಾ ಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾವಾ || ೩ || ಮಾರ್ಗತಪ್ಪಿ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದು ನಡದರು ಚಂದಮಾವಾ। ಸದ್ದಿಲ್ಲದಾಸಂತೀಲಿಳಿಸಿದರಾ ಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾವಾ || ೪ || ಗೊಕ್ಕವಿಲ್ಲದಾತ ಕೊಂಡಾನು ಆ ಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾವಾ। ಮೂಗಿಲ್ಲದಾತನು ಮೂಸಿನಾಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾವಾ ||೫|| ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದಾತನು ಕೆಂಪಾನೆ ಹಣ್ಣೆಂದ ಚಂದಮಾವಾ। ಅಂಗವಿಲ್ಲದಾತ ನುಂಗಿದಾನಾಹಣ್ಣು ಚಂದಮಾವಾ ||೬|| ಬಾಯಿಲ್ಲದ ತಿಂದು ಬಸುರಲ್ಲಿ ಇಂಬಿಟ್ಟು ಚಂದಮಾವಾ। ಸುಲಭಪದವಿದು ನಳಿನಜಾಂಡದೊಳು ಚಂದಮಾವಾ || ೭ || ಗುರುವಿನ ಮಹಿಮೆಯ ಗುರುವೆ ತಾ ಬಲ್ಲನು ಚಂದಮಾವಾ। ಮೂಢನಾದವ ಏನು ಬಲ್ಲನು ಈ ಮಾತು ಚಂದಮಾವಾ || ೮ || ಕನಕನಾಡಿದ ಗುಟ್ಟು ಆದಿಕೇಶವಬಲ್ಲ ಚಂದಮಾವಾ। ತಿಳಿದವರು ಪೇಳಿರೈ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಚಂದಮಾವಾ || ೯ ||

೬ ರಾಗ—ಸಾವೇರಿ ಆದಿತಾಳ

ಬಾರೊ ಬಾರಯ್ಯ ಮನೆಗೆ| ಭಾವಜನಯ್ಯ। ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಎನ್ನ ಮನವು ನಿಲ್ಲದೊ ರಂಗಾ || ಪಲ್ಲ || ಅತ್ತಿಗಿವ್ಯೆದುನ ಬಾರೊ ಅತ್ತಿಗಿ ಮಗಳ ಗಂಡ। ಮಾಲತ್ತಿಗಿ ಮಗಳ ಸೊಸಿಯ ಗಂಡ || ೧ || ಮಾವನ ಮಗಬಾರೊ ಮಾವಭಾವನಣುಗ। ಮಾವನ ಮಡದೀಯಾ ಮಗಳ ಸೊಸಿಯ (ತಂಗಿಯ) ಗಂಡ || ೨ || ಅಂಬುಧಿಶಯನನೆ ಬಾರೊ ಆದಿಮೂರುತಿ ರಂಗಾ। ಕಂಭದೊಳು ನೆಲಿಸಿದ ಆದಿಕೇಶವರಾಯಾ || ೩ ||

೭ ರಾಗ—ಕಾಂಬೋಧಿ, ಝಂಪೆತಾಳ

ಓಹೊ ಎನ ಜೀವಾ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ನವಘಾಯ। ಗಾಯಕಟ್ಟುವರಿಲ್ಲ ಗಾಳಿ ಹಾಕುವರಿಲ್ಲಾ || ಪಲ್ಲ || ಮೋಡಿಲ್ಲ ಮಳೆಯಿಲ್ಲ ಮರದ ಮ್ಯಾಲೆ ನೀರ ಕಂಡೆ ॥ ಕಾಡು ಸುಡುವದು ಕಂಡೆ ಬೂದಿಯ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ || ೧ || ಅಡಿಕೆಪ್ಪು ಆಕಳಣ್ಣಾ ಹಿಡಿಕೆಪ್ಪು ಕೆಚ್ಚಲಣ್ಣಾ ॥ ಕರದಾರ ಕರಿತೈತಿ ರಂಜಣಗಿ ಹಾಲಣ್ಣಾ || ೨ || ಮೂರು ಮೊಳದ ತೋಟಣ್ಣಾ ಆರುಮೊಳದ ಕಾಯಣ್ಣಾ ॥ ಕಾಯಿ ಕೊಯ್ಯುವ ಕುಡಗೋಲು ಹದಿನಾರು ಮೊಳವಣ್ಣಾ || ೩ || ಊರ

ಮುಂದೆ ಹಿರಣ್ಯಾಕನ ಕೊರಳ ಕೊಯ್ವುದ ಕಂಡೆ || ಕೊರಳ ಕೊಯ್ವುದ ಕಂಡೆ ರಕುತವ ಕಾಣಲಿಲ್ಲಾ || ೪ || ಕಾಗಿನೆಲೆಯ ಕನಕದಾಸ ಹೇಳಿದಂಥ ಮುಂ || ಡಿಗೆಯ ಬಲ್ಲನು ಆದಿಕೇಶವನೊಬ್ಬನು || ೫ ||

೮ ರಾಗ | ತಾಳ |

ಮರವ ನುಂಗುವ ಪಕ್ಷಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದದೆ ||ಪಲ್ಲ||

ಒಂಟಿಗೊಂಬಿನ ಪಕ್ಷಿ ಒಡಲೊಳಗೆ ಕರುಳಿಲ್ಲ| ಗಂಟಲ ಮೂರುಂಟು ಮೂಗು ಇಲ್ಲಾ || ಕುಂಟ ಮನುಜಾನಂತೆ ಕುಳಿತಿಹುದು ಮನೆಯೊಳಗೆ । ಎಂಟು ಹತ್ತರ ಬಣ್ಣ ಭಕ್ಷಿಸುವದು ||೧|| ನಡುವೆ ತಲೆಯೆಂಬುವದು ನಡುನೆತ್ತಿಯಲಿ ಬಾಯಿ| ಖಡ ಸ್ವರಗಳಿಂದ ಗಾಯನ ಮಾಳ್ಪುದು ॥ ಅಡವಿಯಲಿ ಹುಟ್ಟುವದು ಅಂಗ ಎರಡಾಗುವದು | ಬಡತನ ಬಂದರೆ ಬಹಳ ರಕ್ಷಿಪುದು ||೨|| ಕಂಜವದ ನೆಯರ ಕರದಲ್ಲಿ ನಲಿದಾಡುವದು | ಎಂಜಲ ಉಣಿಸುವದು ಮೂರ್ಜಗಕೆ ॥ ರಂಜಿಪ ಶಿಖಾಮಣಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲಿಪ್ಪ | ಆದಿಕೇಶವರಾಯ ತಾನೆ ಬಲ್ಲ ||೩||

———



॥ ಶ್ರೀ ಕಾಂತೇಶ ಪ್ರಸನ್ನ ॥

ಬಾಲಕನ ಬಿನ್ನಹ.



ಓದುಗ ಮಹಾಶಯ:—

ನನ್ನ ತಂದೆಯವರು ಬರೆದ 'ಈ ಕನಕಮಹಿಮಾದರ್ಶ'ವೆಂಬ ಪುಸ್ತಕದ ಎರಡನೆ ಆವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆನಂದವೆನಿಸುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಈ ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯ ತಂದೆಯವರು ಇಲ್ಲವಲ್ಲ! ಎಂದು ಕಿಂಚಿತ್ ದುಃಖವೂ ಆಗುತ್ತದೆ ಇರಲಿ.

ಇನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೇ ಆವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ದೋಷಗಳನ್ನೂ ತಿದ್ದಿ ಸರಿಪಡಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀ ಕನಕದಾಸರ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂದೆಯವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವದು ತಕ್ಕದ್ದೆನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಾನೇ ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರೆದು ಸೇರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ತಪ್ಪುಗಳಿದ್ದರೂ ತಾವು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇದನ್ನು ಎರಡನೇ ಸಾರೆ ಮುದ್ರಿಸಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ, ಮಾಲಕ ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ ಪ್ರೇಸ್ಸ, ಆನಂದವನ ಇವರನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕ ವಂದಿಸದೆ ಇರಲಾರೆನು.

ಹಿಂದೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಈಗಾದರೂ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟು ಬೇಗನೆ ಇದರ ಮೂರನೇ ಆವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಸುಯೋಗವನ್ನು ತಂದು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ,

ಕದರಮಂಡಲಗಿ	ಕನ್ನಡಿಗರಡಿಯಾಳು,
ತಾ॥ ೩೦-೬-೧೯೩೪	ಹ. ಭಿ. ವಡವಿ.

ಇದೇ ಲೇಖಕರಿಂದ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು.

ಶ್ರೀಪಾದರಾಜ ಕಥಾಮೃತ

ಶ್ರೀಗಳವರ ಚರಿತ್ರವೂ ಮಹಿಮೆಗಳೂ ಬಹು ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಪುಟ ೧[illegible] ಬೆಲೆ ೧೦ ಆಣೆ

ಗಿರಿಯಮ್ಮನ ಚರಿತ್ರೆ

ಭಗವದ್ಭಕ್ತಳೂ ಮಹಾ ಕವಯಿತ್ರಿಯೂ ಆದ ಹೆಳವನಕಟ್ಟೆ ಗಿರಿಯಮ್ಮನ ಚರಿತ್ರವು ಬಹು ಸರಸವಾಗಿದೆ.

ಪುಟ ೮೪ ಬೆಲೆ ೮ ಆಣೆ

ಶ್ರೀ ರಾಘವೇಂದ್ರ ವಿಜಯ

ಶ್ರೀ ರಾಘವೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯು ಬಹು ಸರಸವಾಗಿದೆ. (ಸಚಿತ್ರ) ಬೆಲೆ ೧ ರೂ. ೮ ಆಣೆ

ವಿಳಾಸ:—

ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ, ಪೋ. ಆನಂದವನ ಡಿ. ಧಾರವಾಡ